Dž. H. Čeizas

SUVENYRAS IŠ "MUŠKIETININKŲ KLUBO"

Dž. H. Čeizas

Suvenyras iš "Muškietininkų klubo"

Vilnius 1993

Dž. H. Čeizas. Suvenyras iš "Muškietininkų klubo"
Vertė Kl. Vidžiūnas
Viršelio dailininkas G. Znamierovskis

Pirmas skyrius

1

Kai išlipau San Rafaelo stotyje, mano dėmesį atkreipė blondinė su maudymosi kostiumėliu, šiaudine skrybėlaite, kuri didumu nenusileido vežimo ratui, ir tamsiais akiniais, kurių linzės buvo tokio dydžio, kaip keptos spurgos. Auksine spalva nudegęs jos kūnas buvo išstatytas visų apžiūrai.

Blondinė neskubėdama atsisėdo į kadilaką ir atsainiai kilstelėjusi antakius pažvelgė į susispietusius vyrus.

Greta žygiuojantis nešikas kumštelėjo mane alkūne:

– Jei mėgsti paspoksoti į mergaites, bičiuli, geresnės vietos už mūsiškę nesurasi. Vien pliažas ko vertas!

– Ir daug čia tokių, kaip ši? – paklausiau ne visai jaukiai jausdamasis. – Mūsų kraštuose moteris greitai pakliūtų į kalėjimą, jeigu tik pasirodytų tokiu apdaru.

– Pas mus tokių knibždėte knibžda, – abejingai atsiliepė nešikas. – Tai juk San Rafaelas, čia visko būna. Tačiau nesitikėk be reikalo, bičiuli: kuo daugiau šios kekšės parodo, tuo mažiau iš jų gausi. Jos žino tik viena – pinigus. Tai kaip – kviečiame taksi?

Atsakiau, kad taip, ir išsitraukęs nosinę nusišluosčiau veidą.

Buvo pusė dvyliktos, ir saulė kepino be gailesčio. Pro stoties duris veržėsi žmonių srovė ir sklaidėsi prie laukime sustingusių taksi, automašinų, arkliais pakinkytų ekipažų. Norinčių pailsėti šiame kurortiniame miestelyje buvo tiek daug, kad aš su nerimu pagalvojau, ar Džekas susivokė iš anksto užsakyti man vietą viešbutyje.

Privažiavo taksi, ir nešikas sukrovė mano daiktus.

– "Adelfi" viešbutis, – pasakiau vairuotojui ir įsiropštęs į mašiną vėl ėmiau nosine šluostyti veidą.

Po trejetos minučių taksi pasuko į platų bulvarą, vedantį link

jūros. Abiejose jo pusėse matėsi puošnios krautuvės, palmės ir policininkai tropine uniforma. Į akis visur krito įštaigingi kadilakai. Iš visko matėsi, kad mieste gyvena turtingi žmonės.

Pro langą apžiūrinėjau praeivius. Daugelis moterų buvo apsivilkusios kaip pliaže: pižamomis, maudymosi kostiumėliais, liemenėlėmis ir šortais. Kartais pasitaikydavo gražutės merginos, tačiau daugiausia buvo storos, vidutinio amžiaus moterys. Pasekęs mano žvilgsnį, vairuotojas iškišo galvą pro langelį ir nusispjovė:

– Kaip šeštadienį mėsos parduotuvėje, a?

– Tiksliai pastebėta! – atsakiau. – Aš vis niekaip negalėjau suvokti, ką visa tai man primena.

– Suknistas miestas! – tęsė vairuotojas. – Kad čia gyventum, reikia turėti milijonus, ne kitaip. Pas mus kvadratinei myliai tenka daugiau milijonierių, nei bet kuriame kitame mieste.

Aš pradėjau nerimauti, ar pasiėmiau pakankamai pinigų: kiek nors pasiskolinti iš Džeko buvo beviltiška.

Mes nutolome nuo jūros. Aplenkęs neaukštą kalvą ir išvažiavęs į palyginti ramią gatvę, apsodintą apelsinmedžiais, taksi netrukus sustojo prie viešbučio.

Iš lauko "Adelfi" atrodė nykiai. Džekas visada rinkdavosi tokius viešbučius – nekrintančius į akis, tačiau su puikia virtuve. Jis turėjo uoslę viešbučiams, kur skaniai maitindavo.

Užmokėjęs dolerį vairuotojui ir atidavęs bagažą atskubėjusiam patarnautojui, įėjau vidun ir atsidūriau erdviame ir, mano nuostabai, švariame vestibiulyje, kur ant grindų greta pintų kėdžių stovėjo keletas varinių kubilėlių su išdžiūvusiomis palmėmis.

Klerkas už budinčio administratoriaus stalo – plinkantis storulis su šilkiniu kaklaraiščiu ir dvigubu pagurkliu – nušvito šypsena.

– Jūs iš anksto užsisakėte kambarį, sere?

– Lu Brendonas, – prisistačiau. – Aš prašiau savo draugą, misterį Šepį, tuo pasirūpinti.

– O taip, misteri Brendonai. Jūs gyvensite šalia jo. – Jis paspaudė skambučio mygtuką. – Palydėkite misterį Brendoną į du šimtai keturiasdešimt penktą kambarį, – pasakė storulis patarnautojui ir vėl nusišypsojo man. – Misteris Šepis gyvena du šimtai keturiasdešimt septintame kambaryje. Tikiuosi, būsite patenkintas aptarnavimu mūsų viešbutyje. Viską, ką tik pajėgsime... bet kokia smulkmena...

– Dėkoju, – pertraukiau jį. – Misteris Šepis kambaryje?

– Ne. Jis išėjo prieš kokią valandą. – Klerkas pritariamai nusišypsojo. – Su jauna ledi. Manau, kad jie dabar ilsisi pliaže.

Aš visai nenustebau, išgirdęs, kad Džekas suspėjo susipažinti. Moterys buvo jo silpnybė, ir dėl jų jis dažnai pamiršdavo darbą.

– Kai grįš, perduokite jam, kad atvažiavau. Aš būsiu kambaryje.

– Nesijaudinkite, misteri Brendonai.

Prieštvaninis liftas su vargais nusigavo iki trečio aukšto. Mano kambarys pasirodė esąs ne didesnis už triušio narvelį, oras buvo įkaitęs, kaip aukštakrosnėje. Savo naujame būste neaptikęs jokių privalumų, pasiguodžiau viltimi, kad ir mokestis už jį nebus pernelyg didelis.

Patarnautojas keletą kartų pakėlė ir nuleido žaliuzes, uždegė ir užgesino šviesą, ir, savo nuostabai įsitikinęs, kad viskas tvarkoje, išėjo.

Paskambinęs telefonu, paprašiau atnešti butelį viskio ir šiek tiek ledo. Po to nusirengiau ir palindau po dušu. Kol stovėjau po šalto vandens srove, savijauta buvo puikiausia, tačiau pakako grįžti į miegamąjį ir ėmiau be saiko prakaituoti.

Nurijęs gurkšnį viskio, aš vėl susiruošiau į vonią, tačiau pasigirdo beldimas į duris.

Apsivyniojęs juosmenį rankšluosčiu, atidariau duris ir pamačiau priešais didžiulį vyriškį raudonai nugairintu veidu ir strazdanota nosimi, kurią praeity, matyt, kažkas netyčia numynė. Ir išorė, ir manieros aiškiai rodė, kad pas mane užėjo tvarkos saugotojas.

– Brendonas? – paklausė jis balsu, panašiu į skaldos dundėjimą akmenų skaldykloje.

– Taip. Kas atsitiko?

Jis išsitraukė piniginę ir parodė pažymėjimą:

– Seržantas Kendis, žmogžudysčių tyrimo skyrius. Jūs pažįstate Džeką Šepį?

Aš pajutau, kaip nugara netikėtai nuėjo pagaugais. Šepis ne kartą dėl faraonų įkliūdavo į bėdą. Prieš pusmetį dešimčiai dienų pateko kalėjiman už policijos inspektoriaus sumušimą, o keliais mėnesiais anksčiau beveik už tą patį prasižengimą turėjo mokėti baudą. Negalima sakyti, kad Džekas būtų draugavęs su policija.

– Taip, pažįstu. Jam kas nors atsitiko?

– Galima sakyti, kad atsitiko, – abejingai atsakė Kendis. Išsiėmęs paketėlį, jis nuplėšė popieriuką ir įsikišo į burną kramtomą gumą. – Ar galėsite jį atpažinti?

– Jis pateko į avariją? – paklausiau, jausdamas, kaip mano nerimas vis didėja.

– Jis mirė, – atsakė Kendis. – Renkitės, jūsų laukia leitenantas.

– Mirė?! – Nesuprasdamas aš įsistebeilijau į jo raudoną veidą.

– Kas atsitiko?

Kendis abejingai patraukė pečiais.

– Apie tai jums papasakos leitenantas. Na, eime, jis nemėgsta, kai jį verčia laukti.

Aš skubiai apsivilkau marškinius, užsimoviau kelnes, perbraukiau šukomis plaukus ir išsiėmiau iš lagamino švarką. Po to, prisėdęs ant lovos, ėmiau autis. Mano rankos šiek tiek drebėjo.

Su Džeku visuomet rasdavau bendrą kalbą. Jis mylėjo gyvenimą, mokėjo plikomis saujomis semti jo malonumus. Atrodė neįtikėtina, kad jis mirė.

Jaučiau, kad man būtina išgerti. Įpyliau į stiklinę viskio ir truputį išgėriau.

– Išgersi su manimi? – kreipiausi į Kendį.

Jo veide atsispindėjo žiauri vidinė kova, tačiau noras išgerti pagaliau nugalėjo pareigos jausmą.

– Hm... – neryžtingai nutęsė jis, liežuviu aplaižydamas storas lūpas. – Tiesą sakant, mano budėjimas jau baigėsi...

Nieko daugiau neklausdamas, įpyliau į stiklinę tiek viskio, kiek užtektų išversti arklį iš kojų. Kendis atsainiai supylė viskį į gerklę, tarsi tai būtų vanduo iš krano.

– Eime, – tarė jis, triukšmingai atsipūsdamas. – Leitenantas nemėgsta, kai jį verčia laukti.

Mes perėjome vestibiulį, lydimi nustebusių budinčio klerko ir dviejų seniokų flanelinėmis kelnėmis žvilgsnių. Girdėjau, kaip vienas jų, įsmeigęs žvilgsnį į Kendžio nugarą, tarė:

– Tegu mane velniai griebia, jeigu šis vaikinas ne policininkas!

Sėdęs už patrulinės mašinos vairo, Kendis nulėkė gatvėmis, kuriose matėsi nedaug žmonių.

– Kur jūs radote jį? – paklausiau.

– Bei–Bičo pliaže, – atsakė Kendis. – Vienoje iš maudymosi kabinų. Jį surado sargas.

– Nuo ko jis mirė? Sustojo širdis ar kokia kita priežastis?

Priešais netikėtai išniro didelis kadilakas ir pabandė užimti mūsų judėjimo juostą. Mano palydovas palietė klaksoną, ir išgąsdintas policijos sirenos pažeidėjas puolė į šalį.

– Jį užmušė, – tarė Kendis.

Suspaudęs rankas tarp kelių, aš sėdėjau beprasmiškai spoksodamas į priekį, netardamas nė žodžio. Kendis toliau sukiojo vairą, niūniuodamas kažkokią dainelę.

Netrukus pasirodė pliažas, ir mes išvažiavome į platų kelią, besitęsiantį išilgai jūros. Sušmėžavo raudonai baltos maudymosi kabinos, ir mašina sustojo.

Šalikelėje stovėjo keturi policijos automobiliai. Palmių pavėsy būriavosi žiopliai maudymosi rūbeliais.

Automobilių stovėjimo aikštelėje tarp kitų mašinų pastebėjau biuiką su atvožiamu viršumi, priklausantį Šepiui ir man. Už jį mes iki šiol mokėjome pinigus prekiautojui padėvėtais automobiliais.

– Štai tas, neaukštas – leitenantas Renkinas, – tarė policininkas, kai priėjome prie kabinų.

Leitenantas pasirodė kokių keturiasdešimt penkerių metų vyras griežtu veidu ir pilkomis, šaltomis akimis. Jis buvo beveik visa galva žemesnis už Kendį. Vilkėjo lengvą kostiumą ir dėvėjo plačiabrylę skrybėlę, kiek pakreiptą ant dešinio šono. Pasitempęs ir tvarkingas, jis darė tvirto, valingo žmogaus įspūdį.

– Lu Brendonas, leitenante, – tarė Kendis, rodydamas į mane.

Renkinas atsisuko. Nužvelgęs mane tiriamu, įtemptu žvilgsniu, jis pasirausė kišenėje ir ištraukė popieriaus skiautelę.

– Jūs siuntėte?

Tai buvo telegrama, kurioje aš pranešiau Džekui, kada atvykstu.

– Taip, telegramą siunčiau aš.

– Jis buvo jūsų draugas?

– Kompanionas. Turėjome bendrų reikalų.

Renkinas susimąstęs stebėjo mane.

– Eime, jūs turite pažiūrėti į jį, – tarė jis pagaliau. – Po to mes pakalbėsime.

Stengdamasis valdytis, kartu su leitenantu nubridau per įkaitusį smėlį. Netrukus įėjome į maudymosi kabiną.

2

Du pirštų antspaudų specialistai – galingi plačiapečiai vyriškiai – milteliais rūpestingai barstė palanges. Šalimais žemo staliuko blankus pildė liesas pagyvenęs vyriškis, prie kurio kojų stovėjo juodas krepšys.

Ant grindų, išsirietęs keistoje pozoje, tarsi stengdamasis pabėgti nuo kažko ropomis, gulėjo Džekas. Jis buvo tik su glaudėmis. Ant kaklo, kiek žemiau pakaušio, matėsi rausvai mėlyna žaizda. Oda aplink ją buvo nusėta kraujosrūvomis. Džeko veide, išsaugojusiame šviežio įdegimo pėdsakus, sustingo neapsakomo siaubo išraiška.

– Jis? – ramiai paklausė Renkinas, neatitraukdamas nuo manęs pilkų, šaltų akių.

– Taip.

– Gerai. – Leitenantas pažvelgė į liesą žmogų už stalelio. – Baigi, Lokai?

– Viskas. Meistriškas smūgis. Jaučiasi profesionalo braižas. Manau, kad nužudymo įrankiu buvo ilgas ir plonas peilis, forma primenantis žiurkės uodegą. Žinote, tokiais peiliais naudojasi namų šeimininkės, krapštydamos ledo kubelius iš šaldytuvo vonelių. Žudikas žinojo, kur smogti. Mirtis ištiko staiga, ne daugiau kaip prieš valandą.

Išklausęs gydytoją, Renkinas tarė:

– Kai baigsite, tegu jį išgabena. Aš važiuoju į viešbutį pas Brendoną. Seržante, lik čia ir kaip reikiant viską patikrink. Kai Hjusmonas atvyks su savo žmonėmis, tegu gerai paieško. Galimas daiktas, žudikas numetė peilį kur nors netoliese.

Pamojęs man pirštu, jis išėjo. Kai priėjome automobilių stovėjimo aikštelę, aš tariau:

– Biuikas priklauso Šepiui ir man, leitenante. Tai mūsų bendra nuosavybė.

Renkinas sustojo ir, žvilgtelėjęs į mašiną, pašaukė vieną iš savo žmonių.

– Perduok seržantui Kendžiui, kad Šepis į miestą atvyko šituo automobiliu. Tegu paieško jame pirštų antspaudų. Galbūt pavyks surasti dar ką nors. Po to nuvarykite jį prie "Adelfi" viešbučio. – Jis pažiūrėjo į mane. – Prieštaravimų nėra?

– Dėkoju, ne.

Mes įsitaisėme ant užpakalinės policijos mašinos sėdynės, ir Renkinas liepė vairuotojui važiuoti lėčiau, vengiant atgijusių gatvių. Po to pasirausė kišenėje, ištraukė cigarą, ir, su pasimėgavimu užtraukęs, išpūtė dūmus pro siauras šnerves.

– Taigi, pradėsime, – tarė jis. – Kas jūs toks, kas toks Šepis ir kokia tai istorija – jo nužudymas? Neskubėkite. Kuo daugiau faktų, tuo geriau. Man svarbu turėti vieningą vaizdą.

Aš taip pat užsirūkiau ir kiek luktelėjęs pradėjau pasakoti.

– Šepis ir aš kartu turėjome detektyvinę agentūrą San Francisko, – tariau leitenantui. – Mes jau penkerius metus buvome kompanionai, mūsų firmos reikalai klostėsi neblogai. Tris paskutines savaites vieno kliento reikalais aš buvau Niujorke, o Šepis liko kontoroje. Pastarosiomis dienomis gavau jo telegramą, kurioje jis prašė kuo greičiau atvykti į San Rafaelą, kur atsirado pelningas darbelis. Aš pasistengiau greičiau baigti darbą ir išskridau į Los Andželą. Ten sėdau į traukinį ir pusė dvyliktos buvau čia. Šepis užsakė man kambarį viešbutyje, tačiau jo paties aš

neradau. Kada pas mane atvyko seržantas Kendis, ką tik buvau išėjęs iš vonios.

– Telegramoje jis neminėjo, koks tai darbas? – paklausė Renkinas.

Aš neigiamai papurčiau galvą.

– Jūs turite vairuotojo pažymėjimą?

Ištiesiau jam piniginę. Greitai, su išmanymu jis ištyrinėjo piniginės turinį ir grąžino ją man.

– Vadinasi, neturite nė mažiausio supratimo, koks tai buvo darbas ir kas jį galėjo pasamdyti.

– Nė mažiausio.

– O jeigu turėtumėt?

– Tada tikriausiai apie viską papasakočiau jums.

Jis pasikasė skruostą ir prisimerkė.

– Ar jis užsirašinėdavo ką nors klientui?

– Abejoju. Jis stengėsi nesiterlioti su popieriais. Paprastai ataskaitas surašydavau aš.

Renkinas susimąstęs vartaliojo tarp dantų cigarą.

– Jūsų kontora San Franciske, o jūs tris savaites praleidžiate Niujorke. Čia kažkas ne taip.

– Į Niujorką persikėlė buvęs mūsų klientas. Jis prašė mane atvažiuoti, kad galėtų sutvarkyti vieną reikalą.

– Šepis taip pat išvažiavo iš San Francisko. Galvojate, kad ir čia įpainiotas senas klientas.

– Galimas daiktas, nors neprisimenu nė vieno, kuris būtų čia persikraustęs.

– O gal Šepis iki ko nors prisikasė, ir jį nutarė pašalinti?

– Nežinau, – nuoširdžiai prisipažinau. – Budintis klerkas tvirtina, kad į pliažą jis išėjo su moterimi. Jeigu jam patikdavo sijonas, jis galėjo visiškai užmiršti darbą. Galbūt ir šį kartą visa kaltė tenka jo draugužei. Apie jų ryšį sužinojo tėvas, ir Džekas tapo dar viena pavydo auka. Visa tai, žinoma, tik prielaidos, bet praeityje moterys ne kartą prišaukdavo jam bėdą.

Renkinas susiraukė.

– Jis ir ištekėjusioms nebūdavo abejingas?

– Jam tai neturėjo jokios reikšmės: kad tik būtų dailus veidelis. Nepagalvokite, kad sąmoningai lieju ant jo purvą, jis buvo geriausias mano draugas. Tačiau, tiesą sakant, kartais mane išvesdavo iš kantrybės, kai dėl kokios nors šliundrelės jis spjaudavo į darbą.

– Ne taip dažnai vyrai užmuša varžovus peiliu. Manau, kad čia padirbėta profesionalo.

– Galimas daiktas, kad profesionalu galėjo būti ir pats vyras.

Renkinas abejodamas pakraipė galvą.

– Mieste nemaža visokių padugnių, bet aš neprisimenu, kad ką nors būtų pribaigę tokiu neįprastu ginklu. Tiesa, visada kas nors atsitinka pirmą kartą, – pridūrė jis, nukrėsdamas pelenus. – Pabandykite sužinoti apie reikalą, kuriuo užsiiminėjo Šepis. Tai bus mūsų pirmasis žingsnis. Galbūt nužudymas ir nesusijęs su jo darbu, tačiau mums reikia tai žinoti.

– Jei jo popieriuose nėra jokių užrašų, abejoju, ar galėsime kuo nors padėti, – tariau ne visai nuoširdžiai.

Pirmiausia man reikėjo įsitikinti, kad žmogus, pasamdęs Šepį, su jo mirtimi neturi nieko bendro. Po to jau galėjau spręsti, ar pranešti Renkinui jo vardą. Nors tikimybė, kad pavyks nustatyti klientą, buvo nedidelė, aš vis dėlto vyliausi kai ką sužinoti iš mūsų sekretorės, likusios San Franciske.

Renkinas paliepė vairuotojui važiuoti greičiau, ir po penkių minučių mes buvome prie "Adelfi" viešbučio. Budintis klerkas su drebančiu dvigubu pagurkliu vis dar snaudė už savo stalo; pamatęs mus, iš nuostabos išsprogino akis. Pagyvenę džentelmenai baltomis flanelinėmis kelnėmis, sėdintys dabar su savo žmonomis, priminė Viktorijos epochos romanų personažus. Jautėsi, kad jie tiesiog dega iš nekantrumo.

– Eime tenai, kur šitie seni varnai negalės mūsų išgirsti, – kreipėsi Renkinas į klerką, tyčia pakeltu balsu.

– Žinoma, žinoma, leitenante, – suburzdo tas, siūlydamas mums pereiti į tarnybinį kambarį. – Kas nors atsitiko.

– Jums nieko, – nuramino jį leitenantas. – Kuo jūs vardu?

Klausimas klerką dar labiau išmušė iš vėžių.

– Edvinas Brueris.

– Kada Šepis išėjo iš viešbučio?

– Apie pusė vienuoliktos.

– Jis buvo su moterimi?

– Taip. Ji paprašė jį pakviesti. Kol mes kalbėjomės, misteris Šepis nusileido liftu, ir jie išėjo.

– Koks jūsų įspūdis apie jų susitikimą? Galvojate, kad jie buvo artimi?

– Misteris Šepis elgėsi su ja gana familiariai.

– Būtent?

– Jis priėjo prie jos iš už nugaros ir tarė: "Sveika, mažyte!" Tai sakydamas jis truputį įžnybo jai.

– O ji?

– Nusijuokė, bet pastebėjau, kad jai tai buvo nemalonu. Ji ne

iš tų moterų, kurioms patinka tokios išdaigos. Ji turėjo savigarbą. Tai sunku apibūdinti žodžiais – bet man ir į galvą neateitų įžnybti jai.

– Tai nieko nereiškia, – įsiterpiau. – Džekas nepripažino tabu. Jis įžnybtų bet kuriai moteriai, jei tik būtų žaismingai nusiteikęs.

Renkinas susiraukė:

– Ar galite papasakoti, kaip ta moteris atrodė?

– Labai patraukli. – Brueris nervingai patrynė rankas. – Brunetė, dailios figūros, su tamsiai mėlynomis sportinėmis kelnėmis ir balta bliuzele. Veido aš kaip reikiant neįžiūrėjau: buvo užsidėjusi didelę skrybėlę ir labai didelius tamsius akinius.

– Amžius?

– Dvidešimt su trupučiu, greičiausiai dvidešimt penkeri.

– Pažintumėt ją, jeigu vėl sutiktumėt?

– Be abejonės.

– Tarkime, ji bus be skrybėlaitės ir tamsių akinių ir, tarkime, su balta suknele. Ar taip apsirengusią pažintumėt?

Brueris susimąstė. Veide pasirodė pasimetusi, šiek tiek kvailoka išraiška.

– Gali būti... – neužtikrintai pralemeno jis.

– Vadinasi, jūs įsidėmėjote ne moters išvaizdą, o jos rūbus?

– Hm... Jūs, greičiausiai, teisus.

– Taigi, čia tikėtis jūsų paramos sunku, – tarė Renkinas. – Na, gerai, kas buvo po to?

– Misteris pasakė, kad jam reikia kuo greičiau sugrįžti. Mačiau, kaip jie išvažiavo jo mašina.

– Vadinasi, savo mašiną ji paliko čia?

– Nemačiau jokios kitos mašinos. Ji, manau, atėjo pėsčiomis.

– Duokite man jo kambario raktą.

– Galbūt pakviesti Grivsą? Jis mūsų viešbučio etatinis seklys.

Renkinas neigiamai papurtė galvą.

– Nereikia. Nėra reikalo painioti dar vieną žmogų.

Brueris pasuko prie lentynos, kur buvo saugomi raktai. Mes nusekėme iš paskos, lydimi tų pačių pagyvenusių džentelmenų ir jų žmonų žvilgsnių.

Neradęs rakto ant lentynos, Brueris tarė:

– Jis, matyt, pasiėmė jį. Duosiu jums atsarginį. Sakykite, kas nors atsitiko misteriui Šepiui?

Džentelmenai flanelinėmis kelnėmis užgniaužę kvapą palinko į priekį: pagaliau bus atlyginta už jų kantrų laukimą.

– Jis atsisveikino su pasauliu, būdamas nekaltas, – tarė Renkinas. – Beje, aš ne visai tikiu šia istorija, todėl, kai pasakosite ją

pažįstamiems, nesiremkite, prašau, manimi.

Mes įėjome į liftą, ir Renkinas paspaudė trečio aukšto mygtuką.

– Sargas pliaže nieko nepasakojo apie šią moterį? – paklausiau, kai kilome viršun.

– Tą patį, ką ir klerkas. Kabinoje du persirengimo kambariai, vienu ji naudojosi, kitame buvo jos bičiulis. Mes radome jos kelnes, bliuzelę, skrybėlę ir tamsius akinius. Jo rūbai mėtėsi kitame kambaryje.

– Ji paliko drabužius maudymosi kabinoje? – greitai perklausiau.

– Mane tai irgi stebina. Ji, tikriausiai, stengėsi kuo greičiau pasislėpti ir, nenorėdama prarasti laiko persirengimui, išėjo su maudymosi kostiumėliu. Šiame suknistame mieste visos vaikšto su kelnaitėmis ir liemenėlėmis. Arba ji maudėsi, ir kažkas pribaigė ją jau po to, kai sutvarkė Šepį. Mano vaikinai dabar bando apieškoti pliažą. Manau, jinai tiesiog pasiskubino pasprukti.

– Ir niekas nepastebėjo, kaip ji išėjo iš kabinos?

– Ne, tačiau mes toliau apklausinėjame poilsiautojus pliaže.

Liftas sustojo, ir mes patraukėme koridoriumi prie 247 kambario.

– Ji neblogai užsimaskavo, – tęsė Renkinas, kišdamas raktą. – Ir apskritai, San Rafaele žiūri ne į veidą, o į figūrą.

Jis atidarė duris, ir mes įėjom vidun. Džeko kambarys buvo ne ką didesnis už manąjį, toks pat tvankus ir karštas.

Netikėtai mano palydovas nusikeikė: "Velniai griebtų!" Aš apsidairiau ir sudrebėjau apstulbintas: kambarys atrodė taip, tarsi per jį būtų persiritęs tropikų uraganas. Komodos stalčiai buvo ištraukyti, visa, kas juose buvo, išversta ant grindų. Prie lovos voliojosi patalynė. Peiliu perrėžtų čiužinių kamšalas iškratytas ant grindų. Neliko užmirštos ir pagalvės: kažkas suplėšė jas į gabalėlius.

– Neblogai padirbėta, – pratarė Renkinas. – Jeigu čia kas ir buvo, tai vargiai beliko mūsų daliai. Liepsiu paieškoti pirštų atspaudų, nors galiu eiti lažybų, kad jų čia nėra.

Mes išėjome į koridorių, ir Renkinas užrakino duris.

Antras skyrius

1

Gulėdamas lovoje, bandžiau įsiklausyti į sunkius žingsnius ir pritildytus balsus gretimame kambaryje; Renkino žmonės ieško-

jo įkalčių, kurie galėtų užvesti ant nusikaltėlio pėdsakų.

Nuotaika buvo prislėgta, ir mane kamavo vienatvė. Nors Džekas turėjo nemaža trūkumų, bet šiaip jis buvo puikus vaikinas, su juo buvo lengva dirbti. Mes susitikome prieš penkerius metus, kai aš dar dirbau apygardos prokuratūroje ypatingų bylų tardytoju, o Džekas buvo "San Francisko tribiun" kriminalinės kronikos skyriaus reporteris. Mes susidraugavome ir kažkaip vieną vakarą, išsikalbėję prie butelio viskio, pastebėjome, kad mums abiems velniškai nusibodo gauti įsakymus iš savo nusipenėjusių šefų, negailint kojų blaškytis po miestą. Mes buvome truputį girti, bet vis dėlto supratome, kad rizikuojame netekti garantuoto užmokesčio dėl abejotinos perspektyvos pradėti "savo" verslą. Mūsų bendras kapitalas buvo nedidelis, tačiau turėjome pakankamai patyrimo ir tikėjomės sėkmės. Žinojome visas detektyvines agentūras mieste, ir daugelis jų mums atrodė visai netikusios. Pribaigę butelį, tvirtai nusprendėme sudeginti visus tiltus ir atsistoti ant kojų.

Mums sekėsi: po metų jau neblogai uždirbdavome ir nesigailėjome savo pasirinkimo.

Dabar, gulėdamas tvankiame kambaryje, mąsčiau, ar ateityje galėsiu išsiversti be kompaniono. Galbūt reikėtų paieškoti ko nors kito, nors aš ir galėčiau išpirkti Džeko dalį iš jo žmonos. Toji tuščiagalvė blondinė mano buvusį kompanioną kartais privesdavo iki pasiutimo, ir aš nė minutės neabejojau, kad ji nelaukdama pareikalaus grąžinti pinigus, kuriais kažkada sušelpė Džeką kuriant agentūrą.

Paskui ėmiau mąstyti apie Džeko mirties aplinkybes. Nenorėjau tikėti, kad nužudymas kaip nors susijęs su ta užduotimi, kurios jis ėmėsi. Greičiausiai, galvojau aš, jį pribaigė koks nors gangsteris, sužinojęs apie Džeko ir savo meilužės meilės reikaliukus. Neįprastas peilis, kuriuo, jei tikėsi gydytoju, jį užmušė, buvo profesionalo ginklas, ir smūgis buvo smogtas išmanant tą darbą.

Tačiau dabar svarbiausia man buvo išsiaiškinti, kas Džeko klientas. Telegramoje jis pranešė, kad darbas pelningas, taip, matyt, buvo iš tikrųjų. Kitaip Džekas nebūtų leidęsis į tokį velnišką tolumą. Todėl dariau išvadą, kad klientas – pasiturintis žmogus. Žinoma, naudos iš to buvo nedaug, kadangi San Rafaelo gyventojų dauguma neatrodė iš vargetų.

Prieš pranešant Renkinui kliento pavardę, reikėjo visiškai įsitikinti, kad jis nė kiek nesusijęs su Šepio nužudymu. Niekas taip smarkiai nekenkia privataus seklio reputacijai, kaip kliento ne-

malonumai su teisingumo sergėtojais dėl neatsargių detektyvo veiksmų. Į tokias agentūras paprasčiausiai nustoja kreiptis.

Kai Renkino žmonės išsinešdins, galvojau aš, reikės paskambinti Elai. Į galvą atėjo mintis, kad naudotis viešbučio komutatoriumi nėra saugu. Renkinas, jeigu mano nuomonė teisinga, būtinai pastatys prie telefono vieną iš savo policininkų, kad pasiklausytų mano pokalbių.

Žvilgtelėjau į laikrodį – buvo be ketvirčio pirma. Nuo vakar dienos nieko nevalgiau ir, taupydamas laiką, nusprendžiau užkąsti tuojau pat, kol policijai dar nerūpėjau.

Man besisegiojant baltinių apykaklę, atsidarė durys ir įėjo Renkinas.

– Fu! Pas jus – kaip krosnyje!

– Nešalta. Ruošiuosi užkąsti. Jums ko nors reikia?

Renkinas susimąstęs tarp lūpų stumdė cigaretę.

– Ten nieko nerado. – Jis pirštu dūrė kaimyninio kambario pusėn. – Šimtai atspaudų, kurie nieko nepasako. Valo čia, pasakysiu tiesiai, prastai. Manau, kad mes turime mažų mažiausiai trisdešimties paskutinių gyventojų pirštų atspaudus. Šepio užrašų neradome. Kokią užduotį buvo gavęs – lieka paslaptimi.

– Tas, kuris pabuvojo kambaryje prieš mus, taip pat nieko nepešė, galiu garantuoti. Džekas niekada nemėgo rašliavos.

– Jūs taip ir neišsiaiškinot, kas buvo klientas? – paklausė Renkinas, tiriamai žiūrėdamas į mane. – Visa šitoji kebeknė apie gerą vardą turinčio kliento saugojimą, Brendonai, grašio neverta, kai kalbama apie žmogžudystę. Patariu netempti laiko. Netikiu, kad jūs negalite sužinoti, kas pasamdė Šepį.

– Nesiruošiu jūsų apgaudinėti, leitenante. Tačiau jūs pats įsitikinote, kad Džekas nepaliko užrašų. Be jų aš tokioje pat kvailoje padėtyje, kaip ir jūs.

– Duokite man savo kontoros adresą. Ten likusi jūsų sekretorė?

– Mašininkė. Naivi septyniolikos metų mergiotė. Naudos iš jos jokios, vien tik pinigų leidimas atlyginimui. Apie mūsų darbą ji nieko nežino.

Iš Renkino veido išraiškos nesunkiai galėjai atspėti, kad jis abejoja mano žodžiais.

– Išsiaiškinę, kam dirbo Šepis, užeikite pas mane į policijos valdybą. Duodu jums dvidešimt keturias valandas. Priešingu atveju teks dar kartą jus aplankyti.

Paskutinius žodžius Renkinas ištarė su neužslėptu grasinimu. Po to jis išėjo iš kambario, su jėga trenkęs durimis.

Nutariau pagyventi nevalgęs. Šiek tiek nerimavau, kad Renkinas susiriš su San Francisko policija ir su Ela pakalbės anksčiau, nei aš suspėsiu tai padaryti.

Išėjau iš viešbučio ir, praėjęs kvartalą, užsukau į kavinę, kur užsidariau telefono būdelėje. Apie Elą Renkinui pasakiau tik pusę tiesos. Jai iš tikrųjų sukako tik septyniolika metų, tačiau žodis "naivi" jai niekaip netiko: ji buvo kaip reta energinga ir nuovoki sekretorė. Dabar, surinkęs mūsų kontoros San Franciske numerį, pajutau tikrą malonumą, išgirdęs jos jauną balsą.

– Laba diena, "Star" agentūra – jūsų paslaugoms.

– Kalba Lu, – greitai ištariau. – Aš San Rafaele. Džekas atvažiavo čia su reikalais ir iškvietė mane telegrama. Mano naujienos blogos, Ela: jį nužudė.

Išgirdau, kaip ji ėmė greitai ir sunkiai kvėpuoti. Jai visada patiko Džekas. Jai pasirodžius mūsų kontoroje, Džekas iš papratimo ir su ja norėjo pradėti romanėlį, tačiau aš įstengiau įtikinti jį, kad Ela dar labai jauna ir ją derėtų palikti ramybėje. Vis dėlto jo merginimasis paliko pėdsaką mergiotės širdyje. Ela, aš tai mačiau, buvo jam neabejinga.

– Džeką nužudė? – paklausė ji drebančiu balsu.

– Nužudė, – pakartojau. – Dabar paklausyk, Ela, turiu svarbų reikalą. Policija stengiasi išsiaiškinti, kam jis dirbo. Aš nieko apie tai nežinau. Ar jis tau sakė ką nors?

– Ne. Jis tik pasakė, kad užkibo darbelis ir jam reikia važiuoti į San Rafaelą.

Iš balso jaučiau, kad ji sunkiai sulaiko ašaras. Buvo labai gaila mergaičiukės, tačiau paguodai neturėjau laiko.

– Dėl darbo jam skambino ar pranešė laišku?

– Skambino vyras.

– Prisistatė?

– Ne. Kai aš paklausiau, jis atsisakė pasakyti savo pavardę. Pasakė, kad nori kalbėtis su vienu iš agentūros savininkų.

Nustūmiau skrybėlę ant pakaušio ir kurį laiką stovėjau bandydamas atsigauti. Oras būdelėje buvo toks sunkus, kad į jį galėjai atsiremti.

– Pasirausk jo popieriuose, Ela. Galbūt jis užsirašė kliento pavardę.

– Gerai, paieškosiu.

Stovėjau būdelėje išpiltas prakaito. Pagaliau, neištvėręs tvankumo, truputį pravėriau duris ir įleidau šviežio oro. Tuomet ir pastebėjau persirengusį policininką palei gazuoto vandens stovą. Nors ir buvo apsirengęs civiliškai, visoje jo išvaizdoje aiškiai

matėsi: "faraonas". Nenorėdamas parodyti dėmesio mano asmeniui, jis uoliai spoksojo į priešais stovintį kavos puodelį.

Mintyse iškeikiau save, kad neįvertinau Renkino. Dabar jis be vargo suvoks, kad skambinau į savo kontorą.

– Džeko bloknote daugybė visokio šlamšto, – pagaliau išgirdau Elos balsą. – Tačiau pavardė tik viena – Li Kridis.

– Dėkoju, Ela, tai galbūt ką nors reiškia. Dabar nieko nelaukdama sunaikink bloknotą. Aš palauksiu. Suplėšyk jį ir nuleisk į kanalizaciją. Policininkai gali pasirodyti bet kuriuo metu, jie neturi jo matyti.

Po trejeto minučių vėl pasigirdo jos balsas:

– Bloknotas sutvarkytas.

– Šaunuolė. Dabar štai kas: policijai aš pasakiau, kad tu naivi mergiotė ir apie jokius reikalus mes su tavimi nekalbame. Atitinkamai ir elkis. Pasakyk, kad Džekui kažkas skambino, tačiau kas ir kodėl – nežinai. Po skambučio jis susiruošė ir išvažiavo į San Rafaelą. Supratai?

– Taip.

– Ir nesiduok įbauginama.

– Gerai, Lu.

– Ir dar. Man nemalonu tavęs prašyti Ela, tačiau pats dabar nieko negaliu padaryti. Pranešk apie Džeko mirtį jo žmonai. Perduok, kad aš pasiunčiau jai laišką. Dėl laidotuvių tegu nesijaudina: aš viską sutvarkysiu.

– Jūs nesiruošiate sugrįžti?

– Ne. Man reikia išsiaiškinti, kas ir kodėl nužudė Šepį. Tu neužmirši nueiti pas ją, Ela?

– Žinoma, ne... Ką tik įėjo dviese, – pridūrė ji tyliau. – Galvoju, kad iš policijos... – Ir padėjo ragelį.

Išsitraukiau nosinę ir išėjau iš būdelės. Seklys nutaisė miną, kad manęs nepažįsta, ir nusisuko.

Užsisakiau sumuštinį ir kavos.

Policininkas neskubėdamas baigė gerti kavą, su suvaidintu abejingumu išėjo į gatvę ir išnyko.

2

Artinosi antra valanda, kai grįžau viešbutin.

Eidamas pro Džeko kambarį pamačiau, kad durys atidarytos ir nusprendžiau užeiti.

Prie lango stovėjo tvirtas vyriškis blogai pasiūtu kostiumu. Man pasirodžius, jis nedraugiškai pažvelgė mano pusėn. Nepažį-

stamasis buvo panašus į buvusį policininką, ir aš pagalvojau, kad jis tikriausiai ir yra privatus seklys, apie kurį kalbėjo B: ueris.

– Policija teikėsi pasišalinti? – paklausiau įeidamas į kambarį.

– Ko jums dar reikia? — suniurzgė jis užkimusiu bosu.

– Brendonas, – prisistačiau. Gyvenu kaimyniniame kambaryje. Jūs – Grivsas?

Jis pritardamas linktelėjo, ir man pasirodė, kad jo veido išraiška tapo palankesnė. Kambarys buvo kiek patvarkytas. Plunksnos išdraikytos, komodos stalčiai uždaryti, čiužinio kamšalas išverstas, o išmėtyti popieriai surinkti.

Asmeniniai Džeko daiktai gulėjo krūvelėje, kampe: du nutrinti lagaminai, lietpaltis, skrybėlė ir teniso raketė. Maža, vargana krūvelė, beveik nieko nesakanti apie jos buvusį savininką.

– Daiktus jie patikrino? – paklausiau.

Grivsas linktelėjo.

– Juos reikia nusiųsti jo žmonai, – tęsiau. – Ar viešbutyje niekas negalėtų tuo užsiimti?

– Paprašykite koridoriaus patarnautojo Džo. Jis išsiųs.

– Aš užsispaudęs butelį viskio, jį seniai reikėjo atkimšti. Jei neturite skubių reikalų, eime su manimi į kambarį, pasėdėsime kartu.

Nervinga Grivso fizionomija nušvito. "Vargšelis neturi daug draugų", – kažkodėl pagalvojau.

– Ką gi, porą minučių galėsiu surasti, – atsakė jis.

Grivsas atsisėdo ant kėdės, o aš įsitaisiau ant lovos. Ledas, kurį atnešė rytą, seniai ištirpo, tačiau aš nusprendžiau, kad prašyti naujo būtų bereikalingas laiko gaišinimas, ir išpilsčiau viskį.

Apvalus Grivso veidas švietė nuoširdumu, žvilgsnis šaltas ir įtarus, kartu ir kiek pavargęs. Ūsai vietomis pražilę. Vargu ar jam patiko būti žemos kategorijos viešbučio sekliu.

– Ar jie sužinojo, kas žudikas? – paklausė nugėręs viskio.

– Galbūt, tačiau aš šito nežinau, – atsakiau. – Tu neįsižiūrėjai į tą gražuolę, kuri pas jį užėjo?

– Įsižiūrėjau. – Jis išsitraukė iš kišenės sumaigytą cigarečių pakelį, pasiūlė man ir pats užsirūkė. – Šio miesto "faraonai" pripažįsta tik didelių viešbučių seklius, o smulkmės, kaip aš, tiesiog nepastebi. Tačiau manęs tai neveikia, jiems patiems blogiau. Jeigu Renkinas, kuris visiems giriasi, kad viską žino, būtų pakalbėjęs su manimi, būčiau papasakojęs jam kai ką įdomaus. Bet ne, jam prireikė B: uerio, šitos riebios kiaulės su šilkiniu kaklaraiščiu.

– Ką tu galėjai jam papasakoti?

– Prisimeni, jis paklausė B uerio, kaip mergina atrodė? B ueris nepastebėjo nieko daugiau, išskyrus jos drabužius. O aš ją sekiau. Nesunku buvo suvokti, kad visus tuos skudurus ji pasikabino todėl, kad jos nepažintų. Ir dar: ji buvo blondinė. Aš tau tiksliai sakau: ji arba nusidažė plaukus, arba užsidėjo peruką, bet kad iš tikrųjų buvo blondinė, galvą guldau.

– Kodėl?

Grivsas nusijuokė.

– Reikia mokėti naudotis akimis. Ji vilkėjo bliuzelę trumpomis rankovėmis, ir aš pastebėjau, kad plaukiukai ant rankų buvo šviesūs. Apie tai, beje, kalbėjo ir visa jos išvaizda – oda, akys ir visa kita.

Jo teiginiai manęs neįtikino: plaukai ant rankų galėjo nudegti saulėje. Tačiau bijodamas, kad gali prapulti noras tolesniam pasakojimui, aš nebedėsčiau savo abejojimų.

– Mane mokė surasti žmonėse kitų nepastebimus įpročius, kurie paprastai juos išduoda. Ir štai vieną tokią jos ypatybę aš pastebėjau, – tęsė Grivsas. – Ji prabuvo vestibiulyje penkias minutes ir visą šį laiką judino pirštus, tarsi skambindama pianinu. – Jis atsistojo ir parodė, kaip ji tai darė. – Dešinės rankos pirštais per šoną, štai taip. – Jis sugrojo gamą. – Ir tai buvo jos senas įprotis, ji pati nematė, ką daro.

– Nelengva surasti žmogų, turintį tokį žaismingą įprotį, a?

– O jeigu, tarkim, ją vis dėlto suras, ar ji padės atsakyti į klausimus?

Linktelėjau pritardamas.

– Taip, tu, tikriausiai, teisus. Iš jos išvaizdos sunku spręsti, kuo ji užsiima?

Jis patraukė pečiais.

– Kas ją žino. Rengtis ji moka ir stilių jaučia. Galbūt ji dainininkė, o gal dirba kur nors manekene.

– Visa tai tu, žinoma, pranešei Renkinui?

Grivsas užgesino cigaretę ir papurtė galvą:

– Jis neklausys manęs, net jeigu aš nepatingėsiu atvažiuoti pas jį į valdybą. Jam aš – tuščia vieta, todėl tegu geriau eina po velnių.

– Kažkas išknaisiojo Šepio kambarį. Kaip jis, tavo manymu, ten papuolė?

– Pasinaudojo jo raktu. Šepis pasiėmė raktą. Po to jį nužudė, rado raktą ir, neleisdamas laiko veltui, apsireiškė šičia. Žinoma, kad kambaryje viską perverstum aukštyn kojom, reikalingi nervai, nors apskritai žudikas nejautė pavojaus; pas mus nedaug patarnautojų, ir tuo metu viršuje nieko nebūna.

Nusprendžiau, kad laikas kai ką papasakoti jam apie save, tiksliau, apie mūsų profesijų artimumą. Išėmęs vizitinę kortelę, ištiesiau ją Grivsui.

– Klausinėju tave ne iš sportinio intereso.

Grivsas perskaitė kortelę, susiraukė ir, patrynęs mėsingą nosį, grąžino ją.

– Jis buvo tavo kompanionas?

– Taip.

– Aš seniai ruošiuosi pradėti privatų biznį, tai kur kas pelningiau, nei mano darbas. Tu tikriausiai uždirbi krūvą pinigų?

– Nesiskundžiau, kol neįvyko šioji istorija. Dabar turėsiu laikinai uždaryti kontorą: reikia surasti žudiką.

Jis nustebęs pažvelgė į mane:

– Tai policijos rūpestis. Ką tu pats gali padaryti?

– Tavo manymu, teisingiau būtų grįžti į San Franciską ir gyventi toliau, lyg niekur nieko? Bus gera "Star" agentūros reklama: vieną kompanioną nužudė, o kitas nė piršto nepajudino, kad išsiaiškintų. O juk Džekas buvo geriausias mano draugas. Aš nesiruošiu laukti, kol policija duos man paruoštą atsakymą.

Grivso veidą iškreipė grimasa:

– Tada būk atidus. Renkinas ne toks jau netikęs, su juo galima sutarti. Saugokis kapitono Ketčeno – tokio išsigimėlio pasaulis nėra matęs. Mums dėl jo dažnai būna riesta, o privačių seklių jis nekenčia labiau, nei pasiutusių šunų. Jeigu jam praneš, kad ką nors šniukštinėji jo teritorijoje, ruoškis nemalonumams. Aš nejuokauju: nemalonumų pakaks.

– Apie kokius nemalonumus tu kalbi?

– Kokius? Klausykis. Vieną kartą pas mus nužudė žmogų ir našlė iš Los Andželo iškvietė privatų seklį. Ji buvo tikra, kad jos vyrui padėjo nukeliauti į aną pasaulį. Ketčenas liepė sekliui geruoju išsinešdinti, tačiau tas nepaklausė. Ir greitai pasigailėjo: vieną kartą besėdint už vairo, į jo automobilį visu greičiu įsirėžė policijos mašina. Vaikinas neteko automobilio, o jį patį su sulaužytu raktikauliu nugabeno į ligoninę. Kai jį kiek pagydė, jis dar šešias savaites atsėdėjo už tai, kad girtas vairavo automobilį. Teisme jis prisiekinėjo, kad prieš nuveždami į ligoninę "faraonai" įpylė jam į burną pilną stiklinę viskio, tačiau niekas tuo nepatikėjo.

– Taip, kapitonas, regis, nėra labai malonus. Dėkoju už patarimą, stengsiuosi laikytis kuo toliau nuo jo.

Grivsas nugėrė viskio ir aiškiai gailėdamasis pastatė stiklinę.

– Geriau nepakliūk jam į akis. Na, man laikas. Eisiu į vesti-

biulį stebėti seniokų. Menedžeris bijo, kad jie atsives į kambarį kokią nors šliundrą. Ačiū už gėrimą. Jeigu kas – kreipkis į mane.

Kai jis jau buvo tarpduryje, paklausiau:

– Ar Li Kridžio vardas tau ką nors sako?

Jis grįžo ir užtrenkė duris.

– Tai turtingiausias mūsų miesto žmogus.

Pasistengiau neparodyti savo susijaudinimo.

– Ką tu turi galvoje – turtingiausias?

– Tarkim, šimtas milijonų, o gal net truputėlį daugiau. Jam priklauso garlaivių linija "Grin Star". Visa tankerių flotilija plaukioja tarp Panamos ir San Francisko. Jam priklauso trys laikraščiai ir fabrikas, kuriame dirba apie dešimt tūkstančių vyrų ir moterų. Mūsų lengvasvoris bokso čempionas – taip pat jo nuosavybė. Kridis – kazino, "Rica–Plaz" viešbučio ir "Muškietininkų klubo", vienintelio klasiško klubo San Rafaele, bendrasavininkis. Kad taptum to klubo nariu, tavo metinės pajamos turi siekti penkiaženklį skaičių. Tačiau tai ne viskas: jeigu tu ne kilmingo kraujo, nesitikėk ten pakliūti. Gali būti, Kridis turi ir dar ką nors, bet, manau, tau ir to pakanka.

– Kridis gyvena šiame mieste?

– Viloje prie Tor–Bėjaus užutėkio. Važiuojant pakrante, iš čia bus penketas mylių. Maža lūšnelė su dvidešimt penkiais miegamaisiais ir baseinu, kuriame galėtų plaukioti ir lėktuvnešis. Kad netektų nuobodžiauti, šeimininkas įsakė įrengti šešis teniso kortus ir zoologijos sodą su liūtais ir tigrais. Keturiasdešimt patarnautojų neriasi iš kailio, kad jam įtiktų. Turi Kridis ir nuosavą uostą, visai mažytį, į kurį telpa tik jo žaisliukas – keturių tūkstančių tonų jachta.

– Vedęs?

– Žinoma. – Grivsas niekinamai suraukė nosį. – Prisimeni Bridžetą Blend, kino žvaigždę? Tai ji.

Miglotai prisiminiau, kad mačiau ją kažkokiame filme. Jeigu atmintis manęs neapleido, Kanų festivalyje, prieš ketverius metus, ji sukėlė mažytę sensaciją, iškilmingai įjojusi ant žirgo į "Madžestik" viešbučio vestibiulį. Įmetusi vadžias priblokštam klerkui, raitininkė nulipo nuo žirgo, įėjo į liftą ir dingo savo penkių kambarių apartamentuose. Bridžeta Blend filmavosi porą metų, o po to netikėtai dingo. Anot gandų, prasismelkusių spaudon, ji pasižymėjo nesutramdomu būdu.

– Ką bendra tu turi su Kridžiu? – paklausė Grivsas.

– Nieko, – atsakiau. – Šį vardą paminėjo man girdint, ir man

įdomu, kas jis toks.

Grivsas pažvelgė į mane dar kartą, susimąstęs linktelėjo ir išėjo.

Likęs vienas, išsitiesiau lovoje ir užsirūkiau. Džekas telegramoje pranešė, kad San Rafaele jam pasiūlė nuostabiai pelningą darbą. Jei klientas buvo Li Kridis – tai darbas išties kvepėjo dideliais pinigais. Tačiau kuriems galams Li Kridžio padėties žmogui reikėjo samdyti nežinomą seklį, ir dar iš miesto, kuris buvo už trijų šimtų mylių? Turėčiau jo banko sąskaitą, galėčiau nupirkti visą "Pinkertoną" ir priedo porą kitų detektyvinių agentūrų.

Ranka suglosčiau drėgnus nuo prakaito plaukus.

Bagočiai, tokie kaip Li Kridis, apsupti sekretorių, liokajų, padlaižių ir tvarkdarių. Menkos žuvelės, kaip aš, jie neprileis prie savo šefo ir per patrankos šūvį. Prisibrauti iki Kridžio bus nelengva, o paklausti, ar jis samdė Džeką ir kokiam tikslui, matyt, iš viso bus neįmanoma.

Tačiau vienaip ar kitaip, reikėjo ko nors imtis. Dar išgėręs viskio, pakėliau telefono ragelį.

– Sujunkite mane su Grivsu, – paprašiau mergaitės komutatoriuje.

Stojo tyla, po to pasigirdo seklio balsas.

– Man reikia kai kam paskambinti, – tariau. – Komutatorius tvarkoje?

Jam nereikėjo aiškinti, apie kokią tvarką kalbama.

– Viskas ramu. Kurį laiką čia sukinėjosi "faraonas", tačiau dabar jis išėjo.

Padėkojęs paprašiau telefonistę sužinoti Li Kridžio numerį ir sujungti su juo.

Praėjo truputis laiko, ir ragelyje pasigirdo vyriškas balsas: "Misterio Kridžio rezidencija. Jūsų klauso". Tas, kuris kalbėjo, arba laikė burnoje karštą bulvę, arba jam ką tik išpjovė adenoidus.

– Turiu pakalbėti su misteriu Kridžiu, – neleisdamas laiko veltui, tariau.

– Būkite malonus, pasakykite savo pavardę, sere, – skambėjo šaltas ir svetimas balsas, – ir aš sujungsiu jus su misterio Kridžio sekretoriumi.

– Lu Brendonas. Man nereikalingas Kridžio sekretorius, aš noriu kalbėtis su juo pačiu.

Aš ir nesitikėjau, kad mano atkaklumas padarys kokį įspūdį.

– Jeigu palauksite, sere, sujungsiu jus su misterio Kridžio sekretoriumi.

Visiškai abejingas jo balsas buvo skaudžiau nei antausis.

Pasigirdo traškėjimai, po to trūkčiojantis balsas sulojo tiesiai į ausį.

– Hameršaltas. Kas su manim kalba?

– Lu Brendonas. Man reikalingas misteris Kridis.

– Palaukite minutėlę. – Ragelyje pasigirdo verčiamų lapų šlamėjimas: Hameršaltas, matyt, rausėsi adresų knygoje, bandydamas nustatyti, kas toks Lu Brendonas.

Kridis turėjo atsargų sekretorių: jis nenorėjo būti grubus žmogui, nesužinojęs, kas jis toksai.

– Misteris Brendonas? – perklausė jau reiklesniu balsu. – Kokiu reikalu skambinate misteriui Kridžiui?

– Tai jis pats jums pasakys. Jeigu, žinoma, norės, – atsakiau. – Sujunkite mane ir negaiškite laiko veltui.

Kad mano žodžiai atrodytų įtikinamesni, tyčia stengiausi kalbėti aštriau. Ir nors mano gudrybė reikiamai nepaveikė, vis dėlto abejonė dėl mano asmens jame liko.

– Jūs negalite pasikalbėti su misteriu Kridžiu, – tarė jis, – kol nepasakysite, ko iš jo norite. Tuomet aš perduosiu jūsų pasiūlymą, ir jis, jei manys, kad reikia, pats jums paskambins.

Supratau, kad pokalbis gresia aklaviete. Jei bandysiu tęsti tokiu pat tonu, jis suvoks, kad aš tiesiog bandau jį apvynuoti apie pirštą. Todėl ryžausi išnaudoti savo paskutinį ir ne itin stiprų kozirį.

– Perduokite, kad aš "Star" agentūros iš San Francisko vyresnysis kompanionas. Jis laukia mano ataskaitos.

– Laukia ataskaitos? – Balsas buvo nustebęs ir nepasitikintis. – Gerai, misteri Brendonai, aš pakalbėsiu su juo, ir mes tikriausiai paskambinsime jums. Koks jūsų telefono numeris?..

Užgesinau cigaretę ir pabaigiau viskį. Teks palaukti valandą, o gal, mąsčiau, ir daugiau. Laukimas tokiomis aplinkybėmis nebuvo geriausias užsiėmimas, tačiau teko su tuo susitaikyti, ir, užmerkęs akis, pabandžiau ramiai užmigti.

Mano miegą nutraukė šaižus telefono skambutis. Iš netikėtumo vos nenusiritau nuo lovos, pagriebiau ragelį ir pažvelgiau į laikrodį: pamiegoti teko viso labo penkiolika minučių.

– Misteris Brendonas?

– Klausau!

– Misteris Kridis galės priimti jus šiandien, trečią valandą.

Netikėjau savomis ausimis.

– Trečią valandą?

– Taip. Nevėluokite, prašau. Misterio Kridžio laukia keletas svarbių susitikimų. Jis galės skirti jums tik keletą minučių.

– Dėkoju. Man to pakaks, – atsakiau ir padėjau ragelį.

Kurį laiką gulėjau ant nugaros, įbedęs žvilgsnį į lubas. Po to staigiai nuleidau kojas nuo lovos. Žmogus, kuris nusamdė Džekį, turėjo būti Kridis, ir niekas kitas. Kitaip niekuo nepaaiškinamas jo sutikimas priimti mane.

Vėl pasižiūrėjau į laikrodį: iki susitikimo su Kridžiu liko mažiau nei valanda.

Atidariau lagaminą ir išsiėmiau savo geriausią kostiumą.

Trečias skyrius

1

Kridžio vila stovėjo pabaigoje siauro pusiasalio, kuris tęsėsi ištisą mylią, iki Tor–Bėjaus įlankos vidurio. Ji gerai matėsi iš Jūros bulvaro. Prieš pasukdamas į privatų kelią, besiraizgantį per pusiasalį, sumažinau greitį, kad galėčiau atidžiau apžiūrėti milijonieriaus būstą.

Kridžio namas buvo masyvus trijų aukštų statinys su plačiais langais, terasa ir žydrų čerpių stogu. Baltos namo sienos buvo vos įžiūrimos pro žalią besivyniojančių augalų kilimą. Viena savo puse namas, atrodė, pakibo virš skardžio. Iš jo, tikriausiai, atsiverdavo nuostabus užutėkio vaizdas.

Sėdėjau už biuiko vairo. Ant vienų jo durų matėsi didžiulis rėžis, rato gaubtas buvo kaip reikiant sulankstytas. Kas išsigudrino taip apmaigyti mašiną – policija ar Džekas, užlėkęs ant ko nors kelyje iš San Francisko – aš nežinojau, nors buvau linkęs kaltinti savo kompanioną: jis mėgo paišdykauti.

Bet kuriuo atveju buvau patenkintas įsigijęs mašiną. Taksi išlaidos, kiek galėjau spręsti iš gyvenimo San Rafaele stiliaus, man būtų neįkandamos. Ir be to jau baiminausi, kad pinigų, kuriuos pasiėmiau į kelionę, man užteks neilgam.

Iš Jūros bulvaro pasukęs į kelią, vedantį pusiasalin, už šimto jardų privažiavau didžiulį skydą, kurio užrašas skelbė, kad toliau važiuoti leidžiama tik vilos lankytojams.

Dar už ketvirčio mylios kelias buvo perkirstas šlagbaumu, prie kurio stovėjo kukli sargybos būdelė. Du vyriškiai baltais marškiniais, baltomis plisinėmis bridžkelnėmis ir juodais, iki kelių batais stebeilijosi į mano biuiką. Su savo forminėmis kepurėmis ir koltais prie šono jie atrodė kaip eksfaraonai.

– Man paskirtas pasimatymas su misteriu Kridžiu, – tariau, iškišęs pro langą galvą.

Vienas iš sargybinių priėjo prie mašinos. Jo veriantis, įtariamas

žvilgsnis stabtelėjo ties manimi. Nesunku buvo suprasti, kad nei aš, nei biuikas jam nepadarėme malonaus įspūdžio.

– Pavardė?

Prisistačiau.

Pasitikrinęs sąraše, jis davė ženklą antrajam pakelti šlagbaumą.

– Tiesiai nuo sankryžos, po to į kairę. Mašiną pastatykite į šeštąją aikštelę.

Linktelėjau ir pajudėjau toliau, nugara jausdamas jų atidžius žvilgsnius. Atrodė, kad jie stengėsi įsiminti mane tam atvejui, jei susitiks ateityje.

Per atdarus ąžuolo vartus su styrančiais metaliniais strypais įvažiavau į smėliu pabarstytą keliuką, kertantį nedidelę giraitę ir žaismingai besiranganti per didelį sodą su gražiais gazonais, įmantriomis klombomis ir fontanu.

Vienoje iš klombų sodininkai – kiniečiai sodino begonijas, kišdami daigus visiškai vienodais atstumais vienas nuo kito tokiu tikslumu, kokiu tik kiniečiai ir gali.

Pasukęs kairėn, atsidūriau didelėje aikštėje, baltomis juostomis padalintoje į penkiolika stovėjimo aikštelių. Kai kurios jų buvo papuoštos ąžuolinėmis lentelėmis su paauksuotomis raidėmis. Perskaičiau Kridžių pavardę – vyro ir žmonos, o taip pat Hameršalto. Buvo ir daugybė kitų vardų, nieko man nesakančių.

– Turtingai gyvena, ką? – pasigirdo balsas už nugaros. – Visi – svarbūs asmenys, nieko nepridursi! Tokie ir lieka iki pat mirties.

Aš apsidairiau.

Neaukštas, kresnas vaikinas balta sargo uniforma ir su kepure, atsmaukta ant pakaušio, draugiškai šypsojosi. Jo veidas buvo raudonas, kai jis priartėjo, pajutau stiprų viskio kvapą.

– Taip, pasaulyje gyvena įvairūs žmonės, – filosofiškai nutęsiau.

– Kas teisybė, tai teisybė. Tiesą sakant, visi šitie blizgučiai, – jis mostelėjo ranka į stovėjimo aikšteles su lentelėmis, – tuščias pinigų mėtymas. Lyg ne vis tiek, kur statyti mašiną. – Jo mažos akys smalsiai apžiūrinėjo mane. – Tu ieškai ko nors, bičiuli?

– Senio Kridžio, – atsakiau.

– Nejuokauji? – Nuo karščio ar išgerto viskio jis triukšmingai atsipūtė. – Ką gi, paieškok. Na, o man pakaks. Gana prisikentėjau šiuose namuose. Šiandien, garbė Dievui, paskutinė diena. Išeinu. – Jis truputį pasviro priekin ir lengvai pastukseno pirštais į mano krūtinę. – Kodėl visada pinigai atitenka visokiems pašlemėkams? Štai kad ir Kridis, jis niekad nebūna patenkintas: tai batai nenublizginti, tai mašina dulkėta. Rožės sode jam – per žemos, valgis – per karštas arba šaltas. Jam niekaip neįtiksi, žmogus nuo jo gali

išprotėti. Turėčiau nors dešimtą jo pinigų dalį – jausčiausi karaliumi, o jam vis maža.

Paslapčiomis dirstelėjau į laikrodį: iki trijų liko keturios minutės.

– Taip surėdytas gyvenimas, – tariau. – Visokių žmonių pasitaiko. Mielai pasišnekėčiau su tavimi, tačiau trečią man paskirtas susitikimas. Pasakojama, kad jis gali sprogti iš piktumo, jei priversi jį laukti.

– Galvoji, jei ateisi laiku, jis iš karto tave priims? Nesulauksi! Jo laukia valandomis. Na, gerai, tai jau tavo reikalas, eik, bučiuokis su seniu. Aš geriau susitikčiau su nuodinga gyvate. Užlipk laiptais, po to – kairėn. – Jis parodė pirštu į laiptus.

Jau norėjau eiti, tačiau netikėtai kilo mintis.

– Tu šiandien vakare, apie septintą, užsiėmęs?

Jo veidą iškreipė pašaipa:

– Klausi? Šiandien vakare turiu daugybę reikalų. Ištisus dvidešimt mėnesių aš tarsi kalėjime gyvenau pas šitą seną niekšą. Šiandien nieko taip netrokštu, kaip gerai nusigerti. Kodėl šito klausi?

– Pats ruošiuosi pasiausti, – atsakiau. – Gal pasilinksminsime kartu?

Jis nepasitikėdamas pasižiūrėjo į mane:

– Tu mėgėjas vaišinti?

– Ypatingais atvejais. Atrodo, šiandien kaip tik toks atvejis.

– Na, ką gi, tinka. Mano mergaitė nemėgsta girtų, ir, tiesą sakant, ruošiausi prisibaigti vienas. Tačiau, kas atsisakys kompanijos? Kada ir kur?

– Septintą tinka? O kur – tau geriau žinoti.

– Tada – bare pas Semą. Paklausk bet ko, ir tau paaiškins, kaip ten pakliūti. Beje, mane vadina Tomu Fultonu, o tave?

– Lu Brendonas. Na, lik sveikas!

– Iki!

Peršokdamas per pakopas, užbėgau aukštyn, pasukau kairėn ir, aplenkęs gražią terasą, atsidūriau prie paradinių durų: dar buvo likusi viena minutė.

Duris atidarė liesas aukštas senis, apsirengęs tradiciniais Holivudo mažordomo rūbais. Žengęs žingsnį į šalį ir truputį linktelėjęs, jis mandagiai praleido mane į vestibiulį, kuriame, jeigu jį naudotum kaip garažą, galėjo tilpti šeši naujausio modelio kadilakai.

– Misteris Brendonas?

Atsakiau, kad jis nesuklydo.

Nusekiau paskui senį ir, perėjęs saulės užlietą vidinį kiemą, atsidūriau priimamajame. Šeši biznesmenai, suspaudę rankose portfelius, pavargę sėdėjo krėsluose. Man pasirodžius, jie sužiūro su tokiu buku abejingumu, jog aš supratau: vargšeliai jau seniai nustojo skaičiuoti laiką.

– Misteris Kridis iškvies jus, – akmeniniu balsu ištarė mažordomas ir minkštai, tarsi važiuodamas ant ratukų, pasišalino.

Padėjęs skrybėlę ant kelių, atsisėdau ir ėmiau apžiūrinėti lubas; biznieriai, pavargę spoksoti į mane, vėl nugrimzdo transo būsenon.

Lygiai pusę keturių durys atsilapojo ir ant slenksčio pasirodė jaunas vyriškis trumpai kirptais plaukais ir valingu smakru. Vilkėjo juodą švarką, pilkas tvilo kelnes, buvo pasirišęs juodą kaklaraištį. Biznieriai pasitempė krėsluose, sugriebė savo portfelius ir sustingo, tarsi medžiokliniai šunys, pamatę grobį.

Nesvetingas įėjusiojo žvilgsnis praslydo per laukiamąjį ir sustojo ties manimi.

– Misteris Brendonas?

– Aš.

– Misteris Kridis prašo jus užeiti.

– Prašau atleisti, misteri Hameršaltai, – tarė vienas iš biznierių, – tačiau aš laukiu nuo dvyliktos. Jūs sakėte, kad dabar aš būsiu priimtas.

– Argi? – Hameršaltas nužvelgė jį abejingu žvilgsniu. – Deja, misteris Kridis mano kitaip. Dabar, ponai, iki keturių jis bus užimtas.

Mes įėjome į kitą kambarį, kiek mažesnį už pirmąjį. Čia, prie masyvių poliruoto raudonmedžio durų, Hameršaltas sustojo.

– Brendonas čia, sere! – pravėręs duris, tarė jis. Po to, pasitraukęs į šalį, praleido mane.

2

Kridžio ofisas priminė Musolinio, kurio fotografiją vieną kartą man teko matyti, darbo kabinetą. Jis buvo apie šešiadešimties pėdų ilgio, su dviem plačiais langais, pro kuriuos matėsi nuostabus vaizdas – jūra ir dalis užutėkio. Tolimame kampe stovėjo rašomasis stalas, dydžiu nenusileidžiantis biliardiniam stalui. Dar pastebėjau keletą krėslų ir du papilkėjusius paveikslus, greičiausiai, pieštus Rembranto.

Už stalo, nustūmęs ant kaktos akinius raginiuose rėmeliuose, sėdėjo mažas, menkas vyriškis. Jis buvo plikas; jo kaulėtą, tvirtai

atrodančią kaukolę juosė retutėlė žilų plaukų juosta. Liesas, smulkių bruožų veidas buvo įtemptas, šią išraišką dar labiau stiprino įkritę skruostai ir labai maža, stipriai sučiaupta burna. Tiktai akys, spindinčios neeiline jėga, rodė, kad sėdintis prieš mane žmogus priklauso šio pasaulio išrinktiesiems.

Jis įsisiurbė į mane nemirksinčiu žvilgsniu, ir aš pasijutau taip, tarsi mane būtų įkišę į rentgeno aparatą ir dabar stengiasi suskaičiuoti stuburo slankstelius.

Kol ėjau per kabinetą, jis hipnotizavo mane, ir kai pasiekiau stalą, buvau visas suprakaitavęs. Atsilošęs kėdėje, jis apžiūrinėjo mane iš arti, kaip apžiūrinėjama mėlynai žalia musė, įkritusi į sriubą

– Ko jums čia reikia? – paklausė jis.

Balsas buvo neįprastai minkštas ir moteriškas. Kridis, matyt, tikėjosi, kad morališkai priblokštas, sunaikintas jo paniekos aš vos ne ant kelių parpuolęs aiškinsiu savo reikalą. Tačiau jo viltys neišsipildė.

– Mano pavardė Brendonas, – žvaliai tariau. – Aš iš San Francisko. Prieš keturias dienas jūs pasamdėte mano kompanioną iš "Star" detektyvinės agentūros.

Liesas Kridžio veidas liko abejingas: jis buvo toks pat neišraiškingas kaip autobuso sienelė.

– Kas jus verčia manyti, kad aš jį nusamdžiau? – pasiteiravo jis.

Paklausta buvo atsargiai, ir aš pajutau, kad jis ne visai tikras dėl savo pozicijų tvirtumo. Prieš mesdamas kozirius, Kridis, matyt, nusprendė kaip reikiant viską išsiaiškinti.

– Mes registruojame savo klientus, – atsakiau nė nemirktelėjęs. – Prieš išvažiuodamas į San Rafaelą, Šepis užrašė, kad jūs jį pasamdėte.

– Šepis? Kas jis toks?

– Mano kompanionas. Žmogus, kurį jūs nusamdėte, misteri Kridi.

Jis alkūnėmis atsirėmė į stalą, sunėrė pirštus ir padėjo ant jų savo smakrą.

– Aš samdau dvidešimt–trisdešimt žmonių per savaitę, – tarė jis, – bet tarp jų, kiek prisimenu, nebuvo nė vieno Šepio pavarde. Nesuprantu, ką bendra su visu tuo turite jūs. Dar kartą klausiu: ko jums reikia?

– Šepis šįryt buvo užmuštas. Manau, aš galėčiau užbaigti tą užduotį, kuriai jis buvo pasamdytas.

– Kokiai užduočiai aš jį pasamdžiau?

Aš žinojau, kad anksčiau ar vėliau mūsų pokalbis palies šią

silpną vietą. Kridis, kaip paaiškėjo, visai nebuvo linkęs atskleisti savo kortų.

– Jūs apie tai žinote daugiau nei aš.

Atsidrėbęs kėdėje, jis keletą sekundžių beldė pirštais į stalą. Nors veidas, kaip ir anksčiau, buvo neįžvelgiamas, aš žinojau, kad jo galva karštligiškai dirba. Pagaliau paspaudė mygtuką.

Durys atsidarė, ir į kabinetą tuoj pat įėjo Hameršaltas. Jis privalėjo laukti iškvietimo prie durų, kitaip nebūtų pasirodęs taip greitai

– Hercą, – tarė Kridis, net nepažiūrėjęs į įėjusįjį.

– Klausau, sere, – atsakė Hameršaltas ir vėl dingo.

Kridis toliau barbeno į stalą, žvilgsnis buvo nukreiptas žemyn. Mes tylėdami sėdėjome kokią minutę, po to pasigirdo tykus beldimas ir pro atsivėrusias duris įėjo žemas, plačiapetis vyras. Pastebėjau, kad jo dešinioji ausis perplėšta ir taip prigludusi prie galvos, tarsi kas plyta ar kūju vienąkart pabandė įsprausti ją vidun; niekas kumščiu to nebūtų padaręs.Sumaigyta nosis užėmė pusę veido. Mažos akytės liepsnojo įsiūčiu, kaip pikto orangutango. Ant apykaklės krito tankūs, iki mėlynumo juodi plaukai. Hercas buvo apsirengęs rudomis kelnėmis ir baltu, sportinio sukirpimo švarku, iš po kurio matėsi ryškių spalvų kaklaraištis.

Jis judėjo greitai ir be garso, kaip baleto šokėjas. Atkišęs savo smakrą, Kridis linktelėjo mano pusėn.

– Pasižiūrėk į šitą žmogų, Hercai, – tarė jis, – ir gerai įsidėmėk jį. Galbūt tau teks juo užsiimti. Jei, žinoma, nepasirodys, kad jis protingesnis nei atrodo.

Įsmeigęs savo akis–sagutes, Hercas keletą sekundžių nagrinėjo mane. Nekrustelėjo nė vienas jo sužaloto veido raumuo.

– Aš pažinsiu jį, bose, – atsakė jis mieguistu balsu. Rankos mostu Kridis įsakė jam išeiti. Kai jis be garso dingo, aš pasakiau:

– Jis privalo padaryti iš manęs kotletą, ar klystu?

Neatsakydamas Kridis nusiėmė akinius ir išsitraukęs baltą kaip sniegas nosinę, ėmė atidžiai valyti stiklus.

– Aš nemėgstu privačių seklių, – tarė jis po kurio laiko, pažiūrėjęs į mane. – Laikau juos netikusiais žmonėmis, šantažuotojais ir prievartautojais. Nesamdžiau jūsų kompaniono Šepio, ir niekada į galvą man nebuvo atėjusi tokia absurdiška mintis. Patariu nedelsiant išvažiuoti iš mūsų miesto. Norėdamas išsivaduoti iš tokių įkyrių tipų, kaip jūs, kartais kreipiuosi pagalbos į Hercą. Tai taupo laiką ir saugo nervus. Hercas – nuostabus egzempliorius, jis tvirtai tiki, kad aš jo geradaris. Jeigu pasakau, kad man kažkas įgrįso, jis tuoj pat pasistengia, kad toks įžūlėlis nustotų

mane dirginęs. Niekada neklausinėdavau, kaip jis to pasiekia, tačiau nebuvo atvejo, kad Hercas nepateisintų mano vilčių. Tokie reikalai, misteris Brendonai. Nepažįstu jūsų Šepio, ir, žinoma, nesamdžiau jo. Nenoriu turėti ką nors bendra su jumis. Galite eiti.

Aš nusišypsojau. Pradžioje milijonieriaus namų aplinka, net skvarbus jo žvilgsnis mane nervino ir prieš mano valią kėlė nesąmoningą baimę, tačiau dabar iš viso to neliko nė pėdsako. Dabar jaučiau tik pasipiktinimą, pyktį, ir tai buvo stipriausias mano ginklas.

– Dabar paklausykite manęs, – atsakiau, rankomis įsirėmęs į stalą ir žiūrėdamas tiesiai jam į akis. – Aš galvojau, kad jūs protingesnis ir išradingesnis, misteri Kridi. Aš nežinojau, ar jūs nusamdėte Šepį, ar ne, tačiau dabar jau žinau, kad nusamdėte. Kai skambinau jūsų sekretoriui, buvau tikras, kad manęs nepriimsite. Ar verta jūsų padėties žmogui eikvoti laiką dėl kažkokio seklio, jeigu, žinoma, jam kas nors nekelia nerimo? Neduoda, kaip sakoma, miegoti... Jūs nusprendėte kitaip: jums rūpėjo išsiaiškinti, ką aš vis dėlto žinau. Ir jūs priėmėte mane, palikdamas už durų svarbesnius lankytojus, laukiančius jau keletą valandų. Tada aš supratau: jūs kažko bijotės, taip bijotės, kad baimė trukdo jums blaiviai svarstyti. Tačiau jums pavyko: aš labai mažai žinau, ir jūs tuo įsitikinote. Ir nusprendėte su manimi nesiterlioti, o kad daugiau nelįsčiau į akis, nutarėte kaip reikiant prigąsdinti. Tam prireikė jūsų dresiruotos gorilos. Tačiau aš nesiruošiu suteikti jums tokio malonumo ir neišvažiuosiu iš miesto, kol neišsiaiškinsiu, kas nužudė mano draugą.

Kridis nė kiek nepasikeitusia išraiška sėdėjo kėdėje. Veidas liko abejingas, ploni, ilgi pirštai kaip ir anksčiau trynė akinių stiklus.

– Viską pasakėte? – paklausė.

– Beveik. Esu tikras, kad Šepį nusamdėte jūs, kad jam pavyko prisikasti iki kažko labai pavojingo kai kuriems asmenims. Todėl jį ir pašalino. Jūsų rankose turėtų būti raktas, kuris padėtų policijai rasti žudiką. Tačiau jūs tylite, nenorite būti įpainiotas į šią purviną istoriją. Kitaip – jus paklaus, kodėl nusamdėte Šepį. Turiu darbo su milijonieriais patirties. Jei jie nusprendžia pasamdyti seklį iš kito miesto, vadinasi, reikalas toks delikatus, kad vietiniams detektyvams geriau nežinoti apie jį. Nežinau, ar policija suras žudiką, tačiau aš pasistengsiu tai padaryti. Dabar viskas. Galite nekviesti liokajaus, aš pats surasiu kelią.

Atsikėlęs nuėjau prie durų. Už nugaros pasigirdo moteriškas

Kridžio balsas:

– Aš jus perspėjau, misteri Brendonai, dabar kaltinkite save.

3

Važiuodamas į viešbutį vis galvojau apie susitikimą su Kridžiu. Buvau patenkintas susitikimu: aišku, kad tik jis galėjo būti Šepio klientas. Vis dėlto neaiški buvo Džeko mirties priežastis: ar jį iš pavydo nužudė koks gangsteris, ar jis iškasė kažką, vykdydamas Kridžio užduotį. Mintyse keikiau jo potraukį meilės istorijoms, dėl kurių mano uždavinys darėsi dvigubai sunkesnis. Buvau patenkintas, kad susitariau susitikti su Timu Fultonu. Neretai įpykę tarnautojai išplepa daug informacijos apie savo buvusius šeimininkus, o kaip tik jos man ir trūko.

Neskubėdamas važiavau per miestą ir kai po keturiasdešimties minučių grįžau į viešbutį, ten jau stovėjo policijos mašina.

Man pasirodžius, automobilio durys atsidarė ir Kendis sunkiai pajudėjo link manęs. Eidamas jis nuoširdžiai darbavosi žandikauliais.

– Su tavimi nori pasikalbėti kapitonas Ketčenas, – sustojęs per jardą nuo manęs, tarė jis. – Važiuojame?

– O jeigu aš nenoriu?

– Važiuojame, – nekeisdamas intonacijos pakartojo jis. – Man įsakyta atvežti tave jėga, jeigu priešinsiesi.

– Jis nepasakė, ko jam reikia?

– Jei šį klausimą būtų uždavęs kas nors kitas, pagalvočiau, kad prieš mane – idiotas. Tačiau tau atleidžiu – tu nežinai mūsų papročių.

Nutaręs neprasidėti su policija, pasukau prie mašinos ir įsitaisiau su Kendžiu ant užpakalinės sėdynės. Policininkas, sėdėjęs už vairo, trūktelėjo mašiną, ir beprotišku greičiu nurūkome gatvėmis.

– Kapitonas nesidalija su pavaldiniais savo sumanymais?

– Kaip tik taip, – atsakė Kendis. – Jei nenori likti invalidu visam gyvenimui, būk atidus, kai atsidursi mūsų valdyboje. Neplepėk, kai tavęs neklausia, į klausimus atsakyk greitai ir įtikinamai. Elkis taip, tarsi būtum bažnyčioje.

– Kapitono ūmus būdas?

Kendis gaižiai nusišiepė:

– Štai dabar tu kalbi prasmingai. Kapitonas Ketčenas iš tikrųjų šiek tiek ūmus. Juk taip, Džo?

Vairuotojas nusispjovė pro langelį.

– Kaip lokys su spuogu ant užpakalio, – tarė jis.

Kendis sudrebėjo iš juoko.

– Džo mėgsta pakalbėti apie kapitoną, kai to arti nesimato. Prie jo iš Džo ir žodžio neištrauksi.

Džo vėl nusispjovė:

– Ką padarysi! Žmogus privalo valgyti, o man ir taip tik aštuoni dantys beliko.

– Juokdarys! – Kendis išsitraukė cigaretę ir užsirūkė. – Apskritai, nekalbėk ko nereikia.

– Žudiko dar nerado? – paklausiau.

– Kol kas ne, tačiau suras. Per paskutinius dešimt metų pas mus nužudė penkis žmones, tačiau nusikaltėliai tarsi skradžiai žemėn prasmego, nesugavo nė vieno. Reikia juk kada nors pasirodyti. Štai mes ir stengsimės šį kartą. Teisybę šneku, Džo?

– Pagyvensim – pamatysim, – išsisukinėdamas atsakė Džo. – Žmonių mums, žinoma, pakanka, yra ir gerų vaikinų. Mūsų inspektoriai gali išnarstyti bet kokį nusikaltimą, jei norės. Tačiau jiems visada kažkodėl nesiseka. Jie gali surasti žudiką, tačiau nesilažinčiau iš atlyginimo, kad jį būtinai suras.

– Štai taip, – tarė Kendis, plačiai šypsodamasis, nors jo akyse nepastebėjau ypatingo džiaugsmo.

– O ką apie tai galvoja kapitonas Ketčenas?

– Niekas kapitonui neužduoda kvailų klausimų: jo mintys – paslaptis visiems. Jis visada truputį pyksta, kai kas prašo jomis pasidalinti. Tavim dėtas nebandyčiau mažylio skriausti.

Pravažiavome apie pusę mylios, kol vėl paklausiau:

– Peilio jūs taip pat neradote?

– Ne. Leitenantas mano, kad žudikas jį nusinešė. Galbūt taip ir buvo, tačiau iš Džo atlyginimo nesilažinčiau: jį galėjo ir užkasti – pliaže smėlio kiek nori.

– O merginos lavonas?

– Ieškojo, tačiau nerado. Taip ir žinojau, kad nesuras. Leitenantas mano, kad ji išnešė kudašių dar prieš tai, kai pribaigė tavo drauguži.

– Gal jinai ir nužudė jį?

Mašinoje buvo tvanku, ir Kendis pūkštė nuo karščio.

– Ne. Smūgis buvo toks stiprus, kad vargiai tai galėjo padaryti moteris.

– Moterys ne tokios jau silpnos...

Kendis surūkė cigaretę ir išmetė ją pro langą.

– Nesilažinčiau iš tavo atlyginimo.

Mašina sustojo prie policijos valdybos. Užlipome laiptais. Tvy-

rojo specifinis valdiškas kvapas.

– Nekišk nagų tarp durų, – dar kartą perspėjo Kendis.– Galvok ne tik apie save, bet ir apie kitus. Kapitonui iki pasiutimo daug nereikia, o tada – vargas visiems jo pavaldiniams.

Jis pabeldė į duris ir apmirė laukdamas.

– Ko reikia? – sugriaudė balsas iš kambario. Jis pasirodė man toks pat gležnas ir nemalonus, kaip laivo sirena rūke.

Kendis neryžtingai trūktelėjo pečiais; veide sustingo nedrąsi šypsenėlė. Paspaudęs rankeną, jis atidarė duris ir įėjo į nedidelį, negrabiai apstatytą kambarį, pilną tabako dūmų.

– Lu Brendonas, sere.

Už aplupinėto stalo, padėjęs plaukuotas rankas prieš save, sėdėjo milžiniško sudėjimo vyriškis. Jis buvo ne pirmos jaunystės, bet dar geros fizinės formos. Retutėliai žili plaukai buvo tarsi karvės sulaižyti. Stambiame veide, atstumiančiai žiauriame, blizgėjo į mane nukreiptos akys.

Kendis užvėrė duris – atsargiai, tarsi jos būtų iš kiaušinio lukšto.

– Brendonas? – perklausė Ketčenas, peleninėje piktai sumaigęs cigaretę. Patrynęs delnu skruostą, jis tęsė:

– Kada tu išsinešdinsi iš miesto?

– Nežinau, – atsakiau stengdamasis kalbėti švelniai ir mandagiai. – Galbūt po savaitės.

– Ką ruošiesi čia daryti dar savaitę?

– Susipažinti su įdomybėmis, su mergaitėmis vaikščioti į pliažą, degintis ir maudytis.

Jis tikriausiai nelaukė tokio atsakymo.

– Ir tu nesiruoši kišti savo nosies į svetimus reikalus?

– Žinoma, man įdomu, kaip leitenantas Renkinas ieško nusikaltėlio, – atsakiau, – tačiau esu tikras, kad jis išsivers be mano pagalbos.

Ketčenas atsilošė kėdėje, kurios nugarėlė tuoj subraškėjo.

– Kažkaip labai nuolaidus pasirodei... – Keletą sekundžių jis įtariai spoksojo į mane. – Aš nemėgstu savo krašte svetimų uostinėtojų. Kai pasiseka juos sučiupti, griebiu už panagių.

– Tikiu jumis, kapitone.

– Taip? Nemanyk, kad tau pavyks mane apkvailinti. Prikiši nagus prie šitos bylos – ir visą likusį gyvenimą rūpinsies tik vaistais. Supratai?

– Taip, kapitone.

Jo veide pasirodė patyčia:

– Vadinasi, viską supratai? Taip, taip.... Įsidėmėk, dėl ko tave

perspėjau. Laikykis nuošaliau, nelįsk kur nereikia – ir galbūt išsikepurnėsi iš čia nepaliestas. Nesirodyk daugiau mano valdyboje. Jei ką iškrėsi ir tave atitemps čia, tu ilgam prisiminsi mūsų antrą susitikimą. Aš viską pasakiau. Neužmiršk mano žodžių, daugiau jų nekartosiu. Pabandysi apgauti mane – tavimi užsiims mano vaikinai. – Jis pasižiūrėjo į Kendį. – Išvesk šitą bailią šlykštynę, kol nuo jos nesusivėmiau.

Kendis sunkiai atsistojo ir atvėrė duris.

Ketčenas grūmodamas iškėlė pirštą ir dūrė mano pusėn.

– Laikykis toliau nuo šitos istorijos, arba...

Žengiau link durų, tada sustojau ir paklausiau:

– Galiu jums užduoti vieną klausimą, kapitone?

Liežuvio galiuku jis aplaižė storas, į gumą panašias lūpas.

– Kokį klausimą?

– Iškviesti mane į valdybą jums pasiūlė Li Kridis?.

Jo akys susiaurėjo, didžiuliai plaukuoti pirštai susigniaužė į kumštį.

– Apie ką tu?

– Misteris Kridis pasamdė mano kompanioną Šepį. Aš nežinau, kokį darbą jam pavedė, bet Šepį užmušė. Kai kalba eina apie žmogžudystę, į teismą kviečiami liudininkai, o Kridžiui nelabai norisi būti vienu iš jų. Tuomet juk teks paaiškinti, kodėl reikėjo samdyti privatų seklį. Aš mačiausi su juo, ir jis pareiškė, kad negirdėjo jokio Šepio. Jis netgi bandė pagąsdinti mane savo samdomu banditu Hercu. Tačiau, matyt, nelabai juo pasitiki, jeigu dar kreipiasi ir į policiją.

Stojusioje tyloje girdėjosi, kaip Kendis sunkiai atsiduso.

Ketčenas pasidarė raudonas. Lėtai, labai lėtai atsistojo. Žiūrėjau, kaip jis artėja prie manęs.

– Vadinasi, aš dar neišpurčiau iš tavęs tavo šlykščios sieliūkštės, – ištarė jis pro dantis. – Na, gerai, aš kai ką turiu atsargai...

Aš laukiau smūgio ir suspėjau pasilenkti į šalį. Taip sumažinau smūgio jėgą, ir vis dėlto galvoje suskambėjo, aš vos neparkritau.

Kai po kurio laiko šiaip taip atsitiesiau, tamsiai raudonas nuo suplūdusio kraujo Ketčeno veidas buvo tik per kelis colius nuo mano akių.

– Na, o dabar, – piktai prašnabždėjo jis, – pabandyk smogti man.

Noras užvožti jam į skruostą buvo didžiulis. Iš praktikos žinojau, kad jo sudėjimo žmonės dažniausiai neišlaiko smūgio į tą veido vietą, jeigu tik tiksliai pataikysi. Tačiau supratau, kad jis tik ir laukia neatsargaus mano žingsnio: reikėjo tik užsimoti, ir tuoj būčiau atsidūręs kameroje, kur mane būtų sudoroję jo smogikai.

Ir aš nekrustelėjau. Kurį laiką žiūrėjome vienas kitam tiesiai į akis. Po to, žengęs atgal, jis subliuvo, kreipdamasis į Kendį:

– Išvesk šitą purviną šunį, kol jo nepribaigiau!

Kendis nelaukdamas griebė mane už rankos ir ištempė iš kambario. Už durų mane paleido.

– Ką tau sakiau, idiote! Dabar tu iš tikrųjų užvirei košę! Nešdinkis!..

Paliečiau veidą: skruostą gėlė.

– Norėčiau sutikti šitą beždžionę kur nors tamsioje alėjoje. Iki pasimatymo, seržante, nelengva tavo tarnyba!

Greitai nužingsniavau koridoriumi ir, atvėręs duris, išėjau į saulės nutvieakstą gatvę.

Ketvirtas skyrius

1

Semo baras buvo įsikūręs žmonių negausiame ir prašmatnios publikos nelankomame rajone. Tai buvo didžiulis medinis statinys ant metalinių polių prie pat vandens.

Netoliese automobilių aikštelėje savo šeimininkų laukė apie trisdešimt mašinų, tarp kurių nebuvo nei brangių kadilakų, nei kliperių. Aikštelė buvo nemokama – taip man paaiškino besišypsantis pagyvenęs sargas.

Viduje stovėjo T raidę primenantis stalas su gėrimais. Ant kito stalo, pristatyto visokių elektrinių įrenginių, kepė krūva gardžių viščiukų. Ne daugiau dešimties lankytojų, užsikepurnėję ant aukštų kėdžių, gėrė alų, užkąsdami marinuotų daržovių mišraine.

Kitame baro gale pamačiau dvigubas duris, kurios vedė į verandą. Ten prie stalų būriavosi žmonės. Kadangi nusiteikiau rimtam pokalbiui su Timu Fultonu, prieiti prie jų nebuvo jokios prasmės, tad nutariau pasilikti pustuščiame bare.

Pagalvojęs, ar Fultonas kartais ne verandoje, ir įsitikinęs, kad tenai jo nėra, kampe prie atdaro lango išsirinkau staliuką ir užsisakiau butelį viskio su ledu.

Greitai pasirodė ir Timas Fultonas. Apsidairęs ir pamatęs mane, jis plačiai nusišypsojo ir nukreipė iškalbų žvilgsnį į butelį.

– Vėliavos pakeltos, pradedame balių? – pajuokavo jis. – Neužteko kantrybės manęs palaukti!

– Viskas išsaugota ir nepaliesta, – atsakiau. – Butelis dar neatkimštas, šeskis. Na, kaip jaučiasi laisvas žmogus?

– Tu nesuprasi, kadangi neiškentei viso to. Man reikėtų nueiti

pas psichiatrą, gal jis paaiškintų, kurių velnių iki šiolei lindėjau ten. – Jis stuktelėjo nagu į butelį. – Ar ilgai juo grožėsimės?

Aš įpyliau viskio ir įmečiau gabaliuką ledo. Susidaužėme ir linktelėjome vienas kitam. Po pasišnekėjimo su Kridžiu ir Ketčenu šaltas viskis tiko kaip niekas kitas.

Užsirūkę patogiau įsitaisėme pintose kėdėse, ir mūsų veidus nušvietė palaimingos šypsenos.

– Neblogai, a? – tarė Fultonas. – Kas gali būti geriau nei sėdėti ant jūros kranto ir gerti šaltą viskį. Apie ką dar gali svajoti žmogus? Malonu, žinoma, jei šalia graži moteris, bet ilsėtis vyras turi tik vyrų draugijoje. Ir štai kodėl: moterys daug plepa, o viskis – didysis nebylys. Taigi, drauguži, tau kilo nuostabi mintis.

Kukliai pastebėjau, kad visada turiu daugybę gerų idėjų.

– Turiu vieną nuostabią idėją, –tęsiau. – Neblogai būtų pamėginti viščiukų, kurie taip skaniai atrodo. Tačiau iš pradžių išgerkime.

– Sutinku. Išduosiu paslaptį, viščiukai – skaniausia, ką turi Semas. Tu, žinoma, gali nueiti į kitą restoraną arba, tarkim, "Muškietininkų klubą". Ten taip pat neprastai maitina – viščiukus atneša pustuzinis oficiantų su sidabrinėmis šakutėmis ir orchidėjomis. Tačiau ir sąskaitą pateiks tokią, kad akys iššoks ant kaktos. Čia aptarnauja prasčiau, tačiau, Dieve mano, kaip jie skaniai gamina! Ir pigiai, – pridūrė jis, išgėrė viskį ir atsidusęs pastatė stikliuką. – Aš užeinu čia dukart per savaitę, kartais su savo mergina, dažniau – vienas. Aš vos nemirštu iš juoko, kai galvoju, kaip šie pinigų maišai vaikšto į savo užeigas, kur juos puikiausiai apiplėšia, o maitina nė kiek ne geriau.

O įdomiausia, kad nė vienas jų net nebando kišti čia savo nosies. Ką tu! Jo draugužiai, tokie pat prikimšti pinigų maišai, dar gali pagalvoti, kad jis dar nepakankamai prisikimšęs piniginę, o tokių šiame mieste net žmonėmis nelaiko.

Vėl pripyliau viskio.

– Tačiau... Ir kodėl visada atsiranda tas prakeiktas žodis "tačiau"? – paklausė purtydamas galvą. – Tačiau ir čia tapo blogiau. Dar prieš metus čia ateidavo paprasti vaikinai ir merginos, buvo tylu ir ramu. Paskui apie Semo užeigą suuodė miesto šutvė, sužinojo, kad čia galima puikiausiai išgerti ir užkąsti. Netoliese užutėkyje stovi jachta: ten linksminasi žaisdami rulete ir kitus azartinius žaidimus. Šita plaukiojanti lindynė pritraukia visokius niekus, kaip dvėseliena – muses. Praeitą savaitę kalbėjausi su Semu. Jis tvirtina, kad jo reikalai – tik šiaip sau. Bare pilna chuliganų, ir jis nieko negali padaryti. Vieną kartą jie pradėjo

muštynes, išsitraukė peilius. Semas, tiesa, šiaip taip nuramino juos, tačiau lankytojų vis mažėja. Dar vienas pasistumdymas – ir padorios publikos čia nebeliks.

Aš sutikau, kad Semo perspektyvos ne kokios. Akys nukrypo į grupę tvirtų vaikinų rėkiančiais drabužiais. Jie sukinėjosi prie baro.

– Bukmekeriai, – tarė Fultonas, pasekęs mano žvilgsnį. – Kol jie blaivūs – gali jų nesisaugoti. Tikri gangsteriai ateis vėliau. – Jis užsirūkė dar vieną cigaretę ir pastūmė pakelį man. – Na, užteks apie juos. Kaip tau pavyko su seniu.

– Nedažnai sutiksi žmogų su tokiu šlykščiu žvilgsniu, – atsakiau. – Ir tokiuose kabinetuose man dar neteko būti. Matyt, nesaldu pas jį dirbti?

– Aukso žodžiai. Štai aš ir susiradau lengvesnį darbelį: vežioti senelę po parduotuves, nešioti jos krepšius ir visaip patarnauti. Man ta seneliukė patinka. Gal ir opa, kurią užsidirbau pas Kridį, nebegrauš.

– Beje, apie seneliukus, – tariau. – Ką gali pasakyti apie Hercą?

Fultono veide pasirodė pasišlykštėjimo grimasa.

– Tu nutarei sugadinti man vakarą? Iš kur tu jį pažįsti?

– Jis buvo su Kridžiu, kai ten užėjau. Jis man pasirodė talentingu žmogžudžiu. Ką bendra jis turi su Kridžiu?

– Hercas jo asmens sargybinis, – tarė Fultonas.– Jeigu Kridis įsako jam susidoroti su kuo nors, Hercas su malonumu tai padaro.

– Kam Kridžiui asmens sargybinis?

Fultonas patraukė pečiais.

– Kuo šie gyvuliai turtingesni, tuo labiau rūpinasi savimi. Jiems nuolatos atrodo, kad juos ruošiasi apiplėšti ar užmušti. Klausi, kam jam asmens sargybinis... O kam jam reikalingos lentelės automobilių stovėjimo aikštelėse? Taip, savo reikšmingumui pademonstruoti. Pabandyk pasisamdyti asmens sargybinį, ir visi galvos, kad ir tu – svarbus paukštis. Kridis darkosi, tačiau nemanyk, kad tai nekaltas senis. Jis pavojingas, labai pavojingas žmogus. Gansgteriai, besilankantys šiame bare, neverti jo batų pado, nors jų kišenėse – peiliai ir revolveriai. Kridis – šio miesto šeimininkas, jis daro viską, ką nori. Užsinorėjo turėti plaukiojančią lindynę – ir štai, prašau, užutėkyje stovi jachta. Jam nusispjauti, kad mieste dėl to knibžda kriminalinių nusikaltėlių, jis, matote, pritraukia turistus. O visas azartinių žaidimų pajamas dalinasi su kitais savininkais.

– Ar Hercas iš tikrųjų toks niekšas, kaip atrodo?

– Taip, – Fultonas linktelėjo. – Pas Kridį viskas pirmos rūšies.

Jeigu jis samdo gangsterį, tai turi būti šimtaprocentinis banditas. Teisybę kalbant, aš kiek prisibijau Herco, jam galvoje ne viskas tvarkoj.

Pagalvojau, kad šia prasme Hercas mažai skiriasi nuo kapitono Ketčeno.

– Tu skaitei, kad šį rytą Bei–Bičo pliaže nužudė vaikiną?

– Mačiau kažką vakariniame laikraštyje, – atsakė Fultonas. – O tau kas?

– Tas vaikinas buvo mano kompanionas. Manau, jog prieš porą dienų jis buvo užėjęs pas Kridį. Tu kartais nematei jo ten?

– Užėjo pas senį? Galbūt ir mačiau. Šią savaitę beveik visą laiką budėjau prie vartų. Kaip jis atrodė?

Papasakojau apie Šepį. Jis buvo ryškus rudaplaukis, ir neabejojau: jeigu Fultonas buvo jį sutikęs, jam nebus sunku prisiminti. Buvau visiškai teisus.

– Žinoma, – atsakė Fultonas. – Aukštas vaikinas su rudais plaukais. Taip, taip... Jį tikrino Loganas. Aš tuo metu stovėjau prie šlagbaumo ir negirdėjau pavardės.

– Tu neklysti? Jeigu, tarkim, tave iškvies į teismą, tu galėsi prisiekti, kad tai buvo jis?

– Žinoma, galiu prisiekti. Jis atvažiavo antradienį: rudaplaukis, trumpai kirptas vaikinas. Kaip dabar matau jį pilku kostiumu už biuiko vairo.

Išgirdęs apie mašiną, visiškai nusiraminau. Džekas iš tikrųjų matėsi su Kridžiu. Dabar reikėjo išsiaiškinti, dėl ko jie susitiko. Tikėjausi, kad tai bus nelengva.

– Vadinasi, jį nužudė? – paklausė Fultonas, smalsiai žiūrėdamas į mane.

– Taip. Policija galvoja, kad jį pribaigė koks nors pavydus plevėsa. Gali būti – Džekas mėgo tampytis su mergiotėmis.

– Tu sakai – "policija galvoja". Tu pas juos buvai?

– Mane buvo iškvietęs kapitonas Ketčenas. Šito niekšo tikriausiai jau seniai laukia kartuvės.

– Teisybė. Gyvulys – kokių rėta. Kapitonas kartais užeina pas Kridį savo dalies. Keturiskart per metus. Nepatikėsi, kiek purvinų lindynių pas mus priviso, o Ketčenas apsimeta, kad nieko nepastebi.

– Ir Kridis iš to pelnosi?

– Aš juk sakiau, kad jo rankose visas miestas. Gal jis ir nėra šitų užeigų šeimininkas, bet, patikėk, pinigų iš jų gauna nemažai. Ketčenui taip pat dalis nukrenta.

– Jis vedęs?

– Kas? Kridis? Jis buvo vedęs keturis kartus, o gal ir daugiau. Jo paskutinė žmonelė – Bridžeta Blend, buvusi kino žvaigždė. Matei ją kada?

– Mačiau, bet seniai. Atrodo, ji buvo gražuolė kaip reikiant.

– Į ją ir dabar yra ko pasižiūrėti. Tačiau jos nepalyginsi su podukra. Štai ta – tikra gražuolė. Tokios lėlytės nesu matęs, nors gyvenime teko matyti visokių.

– Ji gyvena kartu su jais?

Fultonas papurtė galvą.

– Ne. Anksčiau gyveno kartu, bet pamotė ją įžeidė. Iš pavydo. Kai pas senį būdavo svečių, į ją niekas nežiūrėdavo, visas dėmesys – Margo. Nė viena moteris nebūtų šito pakentusi. Jos visą laiką pykosi, ir pagaliau Margo susirinko daiktus ir išsikraustė. Dabar ji gyvena savo bute, Frankino bulvare. Pasakoja, kad senis labai prisirišęs prie jos ir labai ilgisi. Man be jos taip pat buvo ilgu: šiaip ar taip, tame prakeiktame name tik su ja ir galėjai pasikalbėti. Bridžeta kėlė dantų skausmą: tik išgirsdavau, kaip jį kniauksi ar barasi po bemiegės nakties, iš karto imdavo skaudėti.

Aš sužinojau daug naudingo.

Prieš akis dar buvo visas vakaras, ir skubinti įvykius nebuvo prasmės. Todėl nukreipiau pokalbį į būsimą pasaulio bokso čempionatą ir kantriai laukiau, kol Fultonas nepasakys visko, ką apie jį galvoja. Po to perėjome prie sportinių žaidimų ir pagaliau įstrigome ties sena, tačiau įdomiausia tema – moterų.

Apie dešimtą valandą mes pabaigėme butelį. Saulė nusileido, tamsiame danguje palikusi raudonas dėmes.

Pakviečiau oficiantą ir paprašiau atnešti užsakytus viščiukus. Ir Fultonas, ir aš buvome maloniai įkaušę ir puikiausios nuotaikos. Teisingai darėme gerdami pamažu – lėtai siurbdami viskį, taip ir dera elgtis su geru škotišku gėrimu. Kitaip būtume buvę girtutėliai.

Už langų tamsoje švietė San Rafaelas. Šią akimirką jis man atrodė nuostabiausia vieta žemėje.

– O Bridžeta su seniu gerai sutaria?

Fultonas gūžtelėjo pečiais.

– O kas su juo sutaria? Jo galvoje tik pinigai, į moteris nusispjauti. Linksminasi ji su kitais.

– Su kuo, pavyzdžiui?

Fultonas sukikeno:

– Turi prancūzą iš Kanados – Žaką Trisbį. Iš pažiūros gražuolis, o protas ir įpročiai – primityvaus gyvulio.

Žiūrėjau pro langą, klausydamasis, ką pasakoja Fultonas, ir ne

iš karto atkreipiau dėmesį į priėjusį prie mūsų stalo žmogų. Nuo išgerto viskio refleksai buvo kiek lėtesni, ir nusprendžiau, kad tai oficiantas atnešė užsakymą. Po to išgirdau, kaip Fultonui staiga užgniaužė kvapą, kaip tai pasitaiko labai išgąsdintam žmogui. Aš greitai atsisukau.

Šalia mūsų, įdėmiai žiūrėdamas į mane mažomis bepročio akimis, stovėjo Hercas. Už jo pusračiu sustingo keturi tamsūs augaloti vaikinai, užkirsdami kelią prie išėjimo.

2

Triukšmas bare staiga liovėsi, ir visi atsisuko į mūsų pusę.

Aš buvau nepatogioje pozicijoje: mano kėdė buvo per pėdą nuo sienos, o nuo Herco mane skyrė tik nedidelis stalas. Už Fultono nugaros sienos nebuvo, ir jo padėtis buvo kiek geresnė.

Baro lankytojai laukė muštynių. Protingiausi, apimti panikos puolė prie išėjimo.

Stojusioje tyloje gergždžiantis Herco balsas nuskambėjo garsiai ir aiškiai:

– Tu dar nepamiršai manęs, šunie? Nemėgstu šnipų, ir dabar tu įsitikinsi tuo!

Akies krašteliu pamačiau, kaip negras su balta prijuoste ir liemene, su Džo Luiso figūra išėjo iš už baro ir greitai pasuko prie mūsų. Jo plačiaskruosčiame veide sustingo atsiprašanti šypsena. Jis perkirto salę, apėjo keturis vaikinus ir po akimirkos jau buvo šalia Herco.

– Nekelkite netvarkos, bose, – mandagiai tarė jis Hercui. – Jeigu jums reikia pasikalbėti su draugais, eikite į gatvę. Ir jums, ir mums bus ramiau.

Lėtai pasisukęs, Hercas pasižiūrėjo į negrą. Jo akyse sublizgo mažos raudonos kibirkštėlės, petys kiek atsitraukė atgal ir tą pat akimirką išgirdau pritrenkiantį garsą, tarsi man pačiam būtų trenkę į ausies būgnelį; negras nuskriejo šalin ir atsitokėjo ant grindų.

Visa tai truko keletą sekundžių. Nedelsdamas visu svoriu užgriuvau ant stalo ir pastūmiau jį ant Herco, kuris po smūgio dar nebuvo atgavęs lygsvaros. Jis atšoko tiesiai ant dviejų savo palydovų, tuo pačiu išlaisvino man šiokią tokią erdvę, kurioje jau laisvai galėjau manevruoti.

Pašokęs ant kojų, nusitvėriau kėdės. Fultonas taip pat apsiginklavo kėde. Per daug negalvodamas jis stuktelėjo arčiausiai stovėjusiam gangsteriui, ir tas krito kaip nušienautas.

Du galingi tvarkdariai – baltasis ir negras – pasirodė tarpduryje su paruoštomis lazdomis ir puolė prie jų. Jie susigrūmė su trimis banditais, palikę mane ir Fultoną akis į akį su Hercu.

Smogiau jam kėde per galvą, ir jis susvyravęs ir suspiegęs puolė ant manęs. Nebūčiau atsitraukęs, Hercas, tikriausiai, būtų mane sugriebęs, bet aš išsisukau ir užsimojęs tvojau kumščiu į jo fizionnomiją. Aš jau buvau pakankamam atstume, kai manęs vos nenutrenkė vienas iš tvarkdarių, ir aš nukritau tiesiai ant Herco.

Nelaukdamas, kol jis ko nors imsis, griebiau jį už letenos, pasisukau ir, užmetęs jo ranką už peties, iš visų jėgų patraukiau žemyn. Jis praskriejo per mano galvą reaktyvinio sviedinio greičiu ir su didžiausiu trenksmu drėbėsi ant grindų.

Greit atsimerkęs, ėmiau ieškoti Fultono. Tas stovėjo atsirėmęs sienos, prispaudęs prie veido nosinę. Jis vos laikėsi ant kojų.

– Greičiau iš čia, greičiau! – surikau, puldamas prie jo.

Vienas iš šalia manęs atsidūrusių gangsterių užsimojo kastetu, kuris prašvilpė per pėdą nuo mano ausies. Mano dešinioji pataikė jam žemiau juosmens ir išvertė jį iš koto. Sugriebęs Fultoną, nutempiau jį prie išėjimo.

Mums reikėjo nubėgti ryškiai apšviestais tilteliais, kurių abiejose pusėse teliūskavo vanduo, prie automobilių stovėjimo aikštelės, taip pat ryškiai apšviestos.

Fultonas silpnai laikėsi, jis vos vilkosi, o Hercas su savo gangsteriais galėjo pasirodyti bet kurią akimirką.

– Bėk! – sudejavo jis. – Aš daugiau negaliu! Bėk, kol jie tavęs nepribaigė.

Užsimečiau ant peties Fultono ranką ir, prilaikydamas jį, nutempiau tilteliais. Netrukus už nugaros pasigirdo dundesys, ir aš, paleidęs Fultoną, pasiruošiau sutikti Hercą.

– Bėk! – riktelėjau savo draugui. – Aš sutvarkysiu šitą beždžionę!

Lengvai stumtelėjau jį, ir, kai jis svyruodamas nusivilko tolyn, Hercas jau buvo čia pat.

Jis judėjo su profesionalaus boksininko vikrumu ir greitumu, tačiau aš vis dėlto suspėjau užsiimti padėtį, kurioje šviestuvas plieskė jam tiesiai į akis. Nieko nematydamas iš įniršio, jis puolė mane, tačiau aš netikėtai pritūpiau, sugriebiau jį už klubų ir permečiau per save. Jis nusirito slidžiomis lentomis, o aš pašokau ant kojų ir nurūkau toliau.

– Ei, Brendonai, čionai! – pašaukė Fultonas iš mano biuiko, kuris jau buvo užvestas, ir aš pribėgęs kritau į vairuotojo vietą, įjungiau bėgį ir nuspaudžiau akceleratoriaus pedalą.

Hercas buvo per dvidešimtį jardų nuo mūsų, su neapykantos iškreiptu veidu, kai mašina nurūko pirmyn.

Tarsi kulka išlėkėme iš aikštelės, per stebuklą neužkliudę vartų, ir išvažiavome į bulvarą. Nemažindamas greičio pasukau į šoninę gatvelę ir tik jos gale pristabdžiau.

– Skauda? – paklausiau Fultono.

– Kaip nors iškęsiu, – atsakė jis.

– Kur artimiausia ligoninė? Nuvešiu tave.

– Trečias posūkis kairėn, po to – dar pusė mylios.

Padidinau greitį, ir po penkių minučių mes sustingome prie "Greitosios pagalbos" skyriaus.

– Dabar pats susitvarkysiu. – Jis išlipo iš mašinos. – Reikia būti idiotu, kad taip paleistum liežuvį. Velnias pastūmė susidėti su tavimi!

– Atleisk. Kas galėjo žinoti, kad mūsų susitikimas taip liūdnai baigsis. Gali paduoti Hercą į teismą – liudininkų buvo pakankamai.

– Nieko iš to neišeis. Tik sau pasidarysiu blogiau. Ne jau, man užteks. Susirinksiu daikčiukus ir dingsiu iš čia.

Jis netvirtai nusvirduliavo.

Palaukiau, kol jis įėjo, po to apsisukau ir greitai nuvažiavau į viešbutį.

3

Pailsėjęs malonioje savo kambario ramybėje ir nuprausęs mėlynes, atsiminiau, kad taip ir nepavakarieniavau.

Paskambinęs telefonu, paprašiau atnešti sumuštinių su kalakutiena ir atšaldyto alaus.

Laukdamas valgio, išsitiesiau lovoje ir apgalvojau viską, kas įvyko per dieną.

Jaučiau, kad įkišau lazdą į širšių lizdą. Dabar jau galėjau neabejoti dėl savo ateities, jeigu tik neatsisakysiu ketinimų.

Anksčiau ar vėliau, bet su Hercu teks susitikti. Gerai suvokiau, kad kitą kartą mėlynėmis jau neatsipirksiu.

Jeigu net man pavyktų ir išvengčiau susitikimo su Hercu, lieka dar Ketčenas. Tereikia pastarajam suuosti, kad aš tęsiu tyrimą, ir jis netruks sufabrikuoti kokį nors kaltinimą, kad tik įkištų mane už grotų. Puikiausiai supratau, kad gyvenimas miesto kalėjime toli gražu nebus panašus į linksmą pikniką užmiestyje.

Aišku, man buvo reikalinga kokio nors svarbaus žmogaus protekcija, tačiau neturėjau supratimo, į ką galėčiau kreiptis pagal-

bos. Ir ar buvo kas šitame mieste galingesnis už Kridį, kas galėtų įsakyti policijos kapitonui palikti mane ramybėje? Tai buvo mažai tikėtina. Pabaigęs abstrakčius apmąstymus, perėjau prie konkrečių faktų, kuriuos man pavyko išsiaiškinti. Neliko abejonių, kad Kridis nusamdė Džeką. Kridis finansavo kai kurias abejotino padorumo įstaigas šiame mieste: jų savininkais buvo gangsteriai. Jis vedęs, o žmona apgaudinėja jį su kažkokiu Žaku Trisbiu. Jis turi dukrą Margo, kuri gyvena atskirai, Franklino bulvare, ir kurią jis myli. Paėmiau telefonų knygą ir suradau, kad ji gyvena "Franklin armz" name. Dedant knygą atgal, pasigirdo beldimas, ir tarnas įnešė į kambarį sumuštinius ir alų. Jis smalsiai sužiuro į mano pamuštą akį, tačiau nepasakė nieko – tai buvo mandagumas, kurį aš labai vertinau, nes leistis į kalbas visai nesinorėjo.

Palaukęs, kol jis išeis, išlipau iš lovos ir, atsisėdęs ant vienintelės kėdės, ėmiausi valgio.

Kažkas atnešė Džeko daiktus į mano kambarį. Jie buvo gražiai sudėti kampe. Pažiūrėjęs į juos, atsiminiau, kad iki šiol neparašiau jo žmonai. Užsirūkęs paėmiau nuo stalo popieriaus lapą ir ėmiau rašyti laišką, kurį užbaigiau tik pusė vienuoliktos. Pranešiau, jog nusprendžiau skirti jai dalį pinigų, kad nors kiek kompensuočiau vyro netektį. Žinodamas, kad ji įsiutusi derėsis su manimi, jog išplėtų viską, ką tik įmanoma, tyčia užrašiau mažesnę sumą. Ji man niekada nejautė simpatijos, ir jos nebūtų patenkinusi jokia mano pasiūlyta suma.

Užlipdęs voką, numečiau jį ant tualetinio stalelio, rytą pasiryžęs išsiųsti.

Po to atidariau Džeko lagaminą. Norėjau įsitikinti, kad ten nėra nieko, kas jį sukompromituotų žmonos akyse. Mano sprendimas buvo labai teisingas: lagamine radau fotografijų ir laiškų, į kuriuos pažiūrėjęs supratau, kad jis apgaudinėjo ją visus paskutiniuosius metus. Suplėšiau juos ir išmečiau į šiukšlių dėžę.

Po to perrinkau kitus daiktus. Po vidiniu lagamino pamušalu radau atplėšiamų degtukų paketėlį – vieną iš tų niekučių, kurie vietoj suvenyrų dalijami restoranuose ir naktiniuose klubuose. Paketėlis buvo aptrauktas tamsiai raudonu šilku, ant kurio auksinėmis raidėmis buvo užrašyta: "Muškietininkų klubas". Žemiau – telefono numeris.

Susimąstęs vartaliojau paketėlį tarp pirštų. Anot "Adelfi" viešbučio seklio Grivso, "Muškietininkų klubas" buvo prašmatniausias ir brangiausias mieste, ir aš niekaip nesupratau, kaip degtukai atsidūrė pas Džeką. Gerai pažinojau kompanioną ir buvau tikras, kad jis jokiu būdu nebūtų užėjęs į tokią aukštos klasės

įstaigą, jeigu tik tai nesusiję su darbu. Džekas mokėjo vertinti uždirbtus pinigus ir su savo draugužėmis linksmindavosi kuklesnėse vietose.

Gerokai suintriguotas mįslingo paketėlio, pasiėmiau ir, išėjęs iš kambario, nulipau į vestibiulį.

Į klausimą, kur Grivsas, klerkas už budinčio administratoriaus stalo atsakė, kad tas esąs savo kabinete.

– Kas jūsų akiai, misteri Brendonai? Avarija? – paklausė jis.

– Šio viešbučio įžūlūs patarnautojai, – atsakiau. – Paprašiau atnešti vakarienę į kambarį, ir oficiantas trenkė sumuštiniu į akį... Tai, žinoma, tik niekai, aš prie tokio aptarnavimo įpratęs.

Palikęs jį isižiojusį, nulipau laiptais žemyn ir atsidūriau Grivso kambarėlyje, dydžio sulig spinta. Seklys sėdėjo už stalo ir dėliojo pasjansą. Man pasirodžius, pakėlė akis.

– Kažkam nepatiko tavo fizionomija? – pasiteiravo be ypatingo susidomėjimo.

– Aha, – lakoniškai atsakiau ir, pasilenkęs priekin, numečiau ant stalo paketėlį su degtukais.

Grivsas susiraukė ir klausiančiai pakėlė antakius.

– Iš kur juos gavai?

– Radau Šepio lagamine.

– Šepio? Tačiau jis niekada nebuvo klube, galiu lažintis iš dolerio. Be pinigų ir pažįstamų toliau tvarkdarių jis nebūtų nuėjęs.

– Nė mažiausio šanso?

– Nė vieno iš dešimties milijonų.

– O jeigu jį kas nors pravedė? Tai juk leidžiama?

Grivsas pritariamai linktelėjo.

– Leidžiama. Klubo narys gali atsivesti ką tik nori. Tačiau jeigu svečias kitiems nepatiks, kaltininką gali pašalinti iš klubo narių. Taip jų sutarta.

– Ar jis galėjo kur nors rasti degtukus?

Grivsas neapibrėžtai patraukė pečiais.

– Pirmąkart juos matau. Nemanau, kad nuolatiniai klubo lankytojai tokiais naudojasi: tai nehigieniška, savo aristokratiškais pirščiukais jie gali užkabinti mikrobus. Tikriausiai, kažkas pravedė ten tavo draugužį, ir jis sugriebė degtukus: štai ir aš ten buvau. Jei žmogus mėgsta paišdykauti, kodėl jam nepažaisti ir taip?

– Tu kartais neturi klubo narių sąrašo?

Jis kreivai šyptelėjo, skersas išsibrovė iš užstalės ir priėjo prie spintos. Pasirausęs ištraukė nedidelę knygelę ir ištiesė man: ji

buvo tamsiai raudonais viršeliais, su tokiu pat, kaip ir paketėlis, užrašu.

– Radau ją viename "Rica–Plaz" viešbučio kambaryje ir dėl viso pikto pasiėmiau: o gal prireiks? Sąrašas per porą metų paseno.

– Grąžinsiu, – pažadėjau, imdamas nuo stalo degtukus ir kišdamas į kišenę knygutę. – Ačiū tau.

– Kas tave išpuošė?

– Tu jo nepažįsti, – atsakiau. – Geraširdis, bet nervingas vaikinukas.

Ir išėjau iš kambario.

Vestibiulyje, radęs ramesnį kampelį, atsisėdau ant kėdės ir ėmiau skaitinėti sąrašą. Iš viso ten buvo apie penki šimtai pavardžių. Keturi šimtai devyniasdešimt septynios iš jų man nieko nesakė, o trys sudomino: Bridžeta Kridi, Žakas Trisbis ir Margo Kridi.

Užvertęs knygutę, lengvai patapnojau ja per ranką. Keletą sekundžių sėdėjau susimąstęs, po to kilo idėja, ir ėmiau mąstyti nuosekliau. Idėja nebuvo labai gera, tačiau bent jau pabandyti buvo ne pro šalį.

Iš šveicoriaus sužinojau, kur Franklino bulvaras. Nulipau laiptais ir nuėjau prie savo biuiko.

Penktasis skyrius

1

"Franklin armz" pasirodė besąs manieringas aristokratiškas namas, kuriame galėjo gyventi tik visuomenės grietinėlė. Butų jame buvo ne daugiau kaip trisdešimt. Prieš namą buvo fontanas, apšviestas įvairiomis spalvomis, su Donatelo skulptūra "Berniukas su delfinu". Prižiūrėtose klombose augo žydros petunijos. Namo išvaizda turėjo tiek orumo, kiek ir našlaujanti hercogienė.

Pastatęs biuiką tarp sidabrinės spalvos reito ir sidabrinio rožinio rols roiso ir įėjęs pro besisukančias duris, atsidūriau ąžuolu išmuštame vestibiulyje. Jo viduryje, nedideliame baseine, plaukiojo žuvytės.

Už aukšto stalo, tolimame kampe, stovėjo blondinas nepriekaištingu smokingu; gražiame, išpopintame veide – pavargusi, kiek niekinanti išraiška.

– Mis Kridi, prašau, – tariau.

Palietęs savo nepriekaištingą kaklaraištį, jis nužvelgė mane rudomis akimis, iki vieno cento paklaidos įvertinęs mano kostiu-

mą, kaklaraištį, marškinius ir skrybėlę. Rezultatas, kaip nesunkiai pastebėjau iš jo veido, manęs neturėjo džiuginti.

– Mis Kridi laukia jūsų?

– Ne, tačiau aš ką tik kalbėjau su jos tėvu ir būčiau dėkingas už galimybę pasikalbėti su ja. Esu Lu Brendonas.

Jis neryžtingai svarstė, tuksendamas į poliruotą stalo paviršių nudailintais nagais. Iš įtempto jo akių žvilgsnio mačiau, kad mąstymas nebuvo jo mėgstamas užsiėmimas.

– Jūs geriau parašykite raštelį, o aš perduosiu, – tarė jis galų gale ir, kilstelėjęs ranką, pažvelgė į masyvų auksinį laikrodį. – Vizitui kiek vėloka...

– Ar tau neatrodo, gražuolėli, kad aš galiu šiek tiek apgadinti tavo išvaizdą? Paskambink mis Kridi, ir tegu ji pati nusprendžia.

Pažiūrėjęs į mane su nuostaba ir išgąsčiu, blondinukas atidarė duris už savo kampelio ir dingo. Kad tik nesikreiptų pagalbos į įstatymo saugotojus, pagalvojau. Jeigu koks pernelyg stropus policininkas areštuos mane kaltindamas, kad aš įgrisau San Rafaelo elitui, mano padėtis taps nepavydėtina.

Tačiau jaudinausi be reikalo. Po poros minučių blondinas vėl pasirodė vestibiulyje ir, surūgusia mina parodęs į automatinį liftą, mestelėjo:

– Trečias aukštas, septintas kambarys, – ir atsuko man nugarą. Pakilęs aukštyn ir perėjęs ąžuolu apmuštą vestibiulį, sustojau prie man reikalingų durų, už kurių girdėjosi muzikos garsai – radijas transliavo Mocartą. Paspaudžiau skambučio mygtuką ir po akimirkos tarpduryje pasirodė malonaus veido pagyvenusi moteris, apsivilkusi juoda šilkine suknele ir balta, rauktinukais papuošta prijuoste.

– Misteris Brendonas?

– Taip.

Padavęs jai skrybėlę, praėjau į nedidelį kambarį, kur stovėjo tik apvalus stalas, o ant jo sidabrinė vaza su orchidėjomis.

– Misteris Brendonas, – pranešė kambarinė, atidarydama kitas duris ir praleisdama mane.

Atsidūriau erdvioje svetainėje. Prie šviesiai oranžinių sienų stovėjo tokios pat spalvos minkštasuoliai, grindys buvo užklotos baltu pūkuotu kilimu.

Prie didžiulės radijolos stovėjo aukšta liekna mergina su šilkiniais pelenų spalvos plaukais. Jos akys priminė milžiniškas juodas žibutes. Tai buvo buto šeimininkė mis Kridi.

Aukšta krūtinė, gražios kojos ir nuostabūs, šiek tiek apvalūs klubai. Figūros liaunumą pabrėžė vakarinė suknelė su gilia iškir-

pte. Brilijantų vėrinėlis, švietęs ant kaklo, matyt, paliko pėdsaką senio Kridžio banko sąskaitoje: tokios dovanos dovanojamos tik milijonierių šeimose, kai dukroms sukanka dvidešimt vieneri. Papuošalų kolekciją užbaigė rankinis laikrodukas, pabarstytas brangakmeniais, ir žiedas ant piršto – ilgas, plokščias rubinas auksiniame aptaise.

Nesunkiai suvokiau misis Kridi džiaugsmą, kai jos podukra išvažiavo iš namų: varžytis su ja iš tikrųjų buvo nelengva.

– Prašau atleisti man už tokį vėlyvą vizitą, mis Kridi. Nebūčiau jūsų trukdęs, jei ne labai skubus reikalas.

Ji vos pastebimai nusišypsojo. Tai nebuvo nei draugiškumo, nei nepaklusnumo ženklas: tokia šypsena nepažįstamąjį savo namuose pasveikina išauklėta šeimininkė. Nei daugiau, nei mažiau.

– Tai turi ką nors bendra su mano tėvu?

– Bijau, kad ne. Prisipažįstu, kad nelabai tikėjausi, jog priimsite mane, ir nusprendžiau pasinaudoti jūsų tėvo vardu.

Ji pažiūrėjo man tiesiai į akis, ir matydamas jos klausiantį žvilgsnį, jaučiausi nejaukiai.

– Aš vadovauju "Star" detektyvinei agentūrai, – skubiai tęsiau. – Tikiuosi, neatsisakysite man padėti.

Ji susiraukė, veide atsirado įtampa ir susirūpinimas.

– Jei teisingai supratau, jūs – privatus seklys?

– Kaip tik taip. Aš užsiimu tyrimu, ir jūs, mis Kridi, daug galite padėti.

Jos žvilgsnis tapo ledinis.

– Jums padėti? Atleiskite, bet aš nesuprantu, kodėl turėčiau jums padėti?

– Žinoma, jums neprivalu tai daryti... Tačiau juk yra žmonių, kurie laiko savo pareiga padėti kitiems. Leiskite, aš trumpai viską jums išdėstysiu, galbūt tai sudomins jus.

Jos akyse šmėkštelėjo abejonė, tačiau galų gale ji atsisėdo ir mostu pakvietė mane sėsti.

– Prieš penkias dienas, mis Kridi, – pradėjau, – mano kompanionas Džekas Šepis atvažiavo čia iš San Francisko. Jį išsikvietė klientas, atsisakęs mūsų sekretorei pranešti savo pavardę. Tuo metu manęs nebuvo, ir Šepis išvažiavo vienas, užrašų knygutėje palikęs jūsų tėvo pavardę.

Ji atidžiai klausėsi, ir aš pastebėjau, kad priešiškumas pamažu dingsta.

– Šepis atsiuntė man telegramą, kurioje prašė skubiai atvažiuoti į San Rafaelą. Kai atvykau, viešbutyje jo jau nebuvo: budintysis klerkas pranešė, kad jis išėjo į pliažą. Po kiek laiko atvyko poli-

cininkas ir, sužinojęs, kad esu Šepio kompanionas, paprašė atpažinti jį. Jis buvo užmuštas Bei–Bičo pliaže, maudymosi kabinoje.

Ji žiūrėjo į mane išplėstomis akimis.

– O, taip, aš skaičiau apie žmogžudystę vakariniame laikraštyje. Tačiau nemaniau... Jis buvo jūsų kompanionas?

– Taip.

– Jūs sakote, kad jis užsirašė bloknote mano tėvo pavardę? – Ji susiraukė. – Keista, kodėl jam šito prireikė?

– Nežinau, nors manau, kad taip tik jūsų tėvas iškvietė jį telefonu.

Nusukusi žvilgsnį į šalį, ji pradėjo žaisti žiedu su rubinu. Man pasirodė, kad ji kiek nervinasi.

– Tėvas niekada neskambina pats. Jeigu jam būtų prireikę seklio, jis būtų pasakęs sekretoriui.

– Reikalas galėjo būti pernelyg delikatus, – paprieštaravau.

Ji, kaip ir anksčiau, žiūrėjo pro šalį.

– Nežinau, tačiau vienaip ar kitaip, tai neturi nieko bendro su manimi... Atleiskite, man laikas eiti.

– Šiandien mačiausi su jūsų tėvu, – tariau ir pastebėjau, kad jos akyse vėl pasirodė įtampa. – Jis pasakė, kad nepažįsta jokio Šepio. Jūsų tėvas grasino man. Jis išsikvietė asmens sargybinį ir liepė susidoroti su manimi, jei kaišiosiu nosį ne į savo reikalus.

Jos veidas truputį paraudo.

– Ir vis dėlto nesuprantu, ką bendra su manimi turi jūsų kompaniono mirtis. Atleiskite, man iš tikrųjų reikia išeiti.

Ji atsistojo.

– Bandau nustatyti, ką Šepis veikė, būdamas San Rafaele, – tariau, taip pat stodamasis. – Man pavyko išsiaiškinti, kad jis buvo "Muškietininkų klube", bet su kuo buvo, nežinau. Jūs esate šio klubo narė, ir todėl prašau jus laiduoti už mane ir nusivesti tenai. Man daug ką reikia ten išsiaiškinti.

Ji pažiūrėjo į mane taip, tarsi būčiau pasiūlęs truputį pasivaikščioti po mėnulį.

– Tai neįmanoma, – ryžtingai pareiškė ji, ir tonas pabrėžė, kad tai iš tiesų neįmanoma. – Net jei papultumėt į klubą – o aš nesiruošiu už jus laiduoti – niekas nepakęs, kad jūs ten šniukštinėtumėte.

– Sutinku su jumis, mis Kridi, – pakliūti ten iš tikrųjų nelengva. Tačiau papuolęs ten, užtikrinu jus, surasčiau atsakymus į daugelį savo klausimų.

Ji nekantriai kandžiojo apatinę lūpą.

– Tačiau tai neįmanoma. Atleiskite, misteri Brendonai, esu

priversta paprašyti jus išeiti.

– Mano prašymas – ne kaprizas. – Aš niekaip negalėjau susitaikyti su nesėkme. – Buvo nužudytas žmogus. Jau spėjau įsitikinti, kad policija ir piršto nekrustels, kad surastų žudiką. Šiandien kalbėjausi su kapitonu Ketčenu iš nužudymų tyrimo skyriaus. Jis pagrasino, kad privers mane pasigailėti, jei tuoj pat nenutrauksiu tyrimo. Tai nebuvo piktas pokštas: prieš valandą mane bandė primušti tik todėl, kad uždavinėjau klausimus. Kai kas San Rafaele nori, kad visi užmirštų nužudymą. Šepis buvo ne tik mano kompanionas, bet ir draugas, ir tegu niekas negalvoja, kad nebus nubaustas už jo mirtį. Prašau jūsų pagalbos, man viso labo reikia tik...

Ištiesusi ranką ji palietė skambučio mygtuką.

– Tai ne mano reikalas. Gaila, tačiau negaliu jums padėti.

Durys atsidarė, įėjo kambarinė.

– Tesa, misteris Brendonas nori išeiti. Palydėk jį.

– Ką gi, jūs bent nebandote išgąsdinti mane kalėjimu, kaip kapitonas Ketčenas, ir negąsdinate banditais, kaip padarė jūsų tėvas, – nusišypsojau. – Atleiskite, kad atėmiau iš jūsų tiek laiko, mis Kridi.

Iš pat pradžių aš nelabai tikėjau šio susitikimo sėkme, ir vis dėlto jis nenuėjo veltui. Beveik buvau tikras, kad Margo žino, kodėl tėvas nusamdė Šepį.

Nusprendžiau iš arčiau susipažinti su Bridžetos Kridi draugužiu – Žaku Trisbiu. Galbūt Šepiui buvo pavesta išaiškinti, ar toli pažengusi ši "draugystė". Juk Kridis atkakliai neigė pažinojęs mano kompanioną, griebėsi grasinimų. Būtų prisipažinęs dėl ryšio su Šepiu, ir teisme turėtų prisipažinti, kad seklį pasamdė sekti žmoną. Nedaug atsiras vyrų, kuriems norėtųsi daug šnekėti šia tema.

Buvo tik dešimt minučių dvyliktos. Sėdėdamas biuike masčiau, ką daryti toliau. Pagaliau užvedžiau variklį ir nuvažiavau į Bei- Bičo pliažą.

2

Važiuodamas promenada, stebėjau vėlyvus besimaudančiuosius. Negyvoje, blyškioje mėnulio šviesoje jūra buvo seno sidabro spalvos.

Po dešimties minučių privažiavau pliažo kontorą, kuri, kaip ir maniau, buvo uždaryta. Maudymosi kabinos, paslėptos palmių šešėliuose, skendėjo visiškoje tamsoje.

Pastatęs mašiną už kontoros, nužingsniavau į pliažą. Jis buvo tylus ir tuščias, kaip geležinkelio laukiamoji salė Kalėdų rytą.

Pasislėpęs šešėlyje, atidžiau apžiūrėjau kabinas. Renkinas galėjo palikti čia budintį policininką, o susitikimo su teisėtvarkos sargais visai nepageidavau. Įsitempęs dairiausi aplinkui, bet nepastebėjau nė mažiausio judesio, neišgirdau jokių įtartinų garsų. Taigi galėjau būti beveik ramus, kad be manęs pliaže nieko daugiau nėra. Palikęs priedangą, nuėjau link kabinos, kurioje rado užmuštą Džeką.

Pajudinęs duris ir įsitikinęs, kad jos užrakintos, išsitraukiau žibintuvėlį ir plieninį visraktį. Paskui, prakišęs visraktį tarp užrakto ir rėmo, vos pakėliau duris ir stuktelėjau petim. Iš vidaus kaip iš įkaitintos krosnies tvokstelėjo karštas ir priplėkęs oras.

Įžengiau į kabiną: dvi taburetės, stalas ir lova. Kampe, kur surado Džeką, dar tebesimatė tamsi dėmė.

Dvejos durys vedė į nusirengimo kambarius. Vienu iš jų naudojosi Šepis, kitu – su juo atėjusi moteris.

Kas galėjo būti Džeko palydovė?.. Masalas? Džekas, prisimenant jo patiklumą, lengvai galėjo patekti į spąstus. Jei jis papuolė į pliažą gudriai kažkieno įviliotas, tai kokį vaidmenį čia suvaidino Kridis?

O gal jis prasidėjo su kokio nors gangsterio meiluže, ir tas juos užtiko? Kol įniršęs banditas suvedinėjo sąskaitas su Šepiu, gražuolė, metusi rūbus, pasiskubino dingti.

Pastūmęs skrybėlę ant pakaušio, ranka nusišluosčiau nuo kaktos prakaito lašus.

O gal ji pati nužudė jį?..

Įėjęs vidun, gerai uždariau duris. Jei pliaže būtų koks naktinio maudymosi entuziastas ar mėgėjas pairkluoti šviečiant mėnuliui, jam nebūtina matyti šviesą kabinoje.

Atidariau vieno iš nusirengimo kambarių duris. Tai buvo maža kamarėlė su suoliuku, keturiais kabliukais rūbams ir nedideliu veidrodžiu. Pašviečiau aplinkui žibintuvėliu, tikėdamasis surasti ženklų, patvirtinančių, kad Šepis nusirenginėjo kaip tik čia. Tačiau nieko nepavyko surasti. Kambarėlis buvo toks mažas, kad policija negalėjo praleisti nė mažiausios smulkmenos.

Staiga manyje atsirado keista nuojauta, kad ankštoje ir tvankioje kabinoje esu ne vienas. Užgesinęs žibintuvėlį, atsidūriau neįžvelgiamoje tamsoje, jausdamas tik pasiutusį širdies plakimą.

Kurį laiką aplinkui viskas buvo ramu. "Tikriausiai, man jau ima vaidentis visokie siaubai", – pagalvojau, tačiau tuoj pat kažkur greta išgirdau garsą, primenantį žmogaus atodūsį.

Aš žengiau atgal ir išėjau iš nusirengimo kambariuko. Keliu palei pliažą su didžiausiu triukšmu prašvilpė mašina.

Apšviečiau kambario grindis, bėt, kaip ir anksčiau, nieko neišvydau. Tuomet nukreipiau žibintuvėlį į antro nusirengimo kambario duris ir nuspaudžiau rankeną.

... Ji sėdėjo ant grindų, atsisukusi į mane. Vilkėjo žydrą maudymosi kostiumėlį, ir jos tamsiai auksinė oda buvo nuberta prakaito lašelių. Ant kairiojo peties – sukepusi kraujo srovelė, nematantis žvilgsnis nukreiptas aukštyn.

Tai buvo gal dvidešimt penkerių metų graži mergina: tamsūs šilkiniai plaukai, manekenės figūra.

Stovėjau tarsi prikaltas, perdžiūvusia burna, jausdamas, kaip nuo šalto prakaito permirko marškiniai.

Nejudėdamas stovėjau mirtinoje tyloje, įsmeigęs akis į merginą.

Padėti jai nieko negalėjau – buvo pernelyg vėlu.

3

Ant grindų šalia jos žudikas nusviedė peilį su plastmasine rankenėle. Tai buvo nepaprastas peilis – tokiu naudojasi namų šeimininkės, norėdamos išimti ledą iš šaldytuvo vonelių. Mergina mirė taip pat, kaip ir Šepis, tik šį kartą žudikas sudrebėjo ir agonija ilgai tęsėsi.

Ji rūpinosi savo išvaizda – plaukai buvo gražiai sušukuoti, nagai nudažyti tamsiai raudonai. Ji galėjo būti turtinga arba neturtinga, manekene ar viena iš daugybės tūkstančių San Rafaelo darbuotojų. Ji galėjo turėti bet kokią profesiją.

Buvau tikras dėl vieno: ji buvo ta mergina, kuri užėjo į viešbutį pas Džeką Šepį, ta pati, kurią Grivsas pavadino blondine. Jis tvirtino, kad ji dėvėjo peruką arba dažė plaukus; norėdamas įsitikinti, kad jis klydo, pašviečiau į ją iš arčiau. Ji nenešiojo peruko, ir plaukai buvo natūralios spalvos. "Treniruoti sekliai taip pat klysta" – pagalvojau, nukreipdamas žibintuvėlį į jos rankas: smulkūs jų plaukeliai atrodė labai šviesūs. Tai buvo suprantama: kai žmogus keletą mėnesių praleidžia saulėje, plaukai ant rankų keičia spalvą.

Tvankybė mažoje kamarėlėje buvo nepakeliama, ir aš, jausdamas, kad visi rūbai permerkti prakaito, išėjau iš nusirengimo kabinos,

Tik dabar atkreipiau dėmesį į dar vienerias duris, kurios vedė į bendrą kabiną. Per ją ir turėjo prasiskverbti žudikas. Galbūt jis

ir dabar šalia...

Užgesinęs žibintuvėlį, aš negirdimai priėjau prie durų ir pridėjau prie jų ausį. Nieko neišgirdęs, apgraibomis suradau rankeną ir nuspaudžiau ją. Po to truputį pastūmiau petimi, tačiau durys nepasidavė. Kažkas užrakino jas iš vidaus...

Atsitraukiau nuo durų, jausdamas, kaip išdžiūvo gerklė. Jeigu jis neturėjo antro peilio, tai atsargai galėjo turėti revolverį.

Nelinksmus mano samprotavimus nutraukė iš tolumos atsklidęs garsas – tai buvo policijos mašinos sirena. Kiekvieną akimirką garsas stiprėjo : "faraonai" skubėjo su reikalais, ir labiausiai tikėtina vieta, kur jie skubinosi, buvo maudymosi kabina su nužudyta mergina.

Aš vėl užžiebiau žibintuvėlį, ir nors laiko turėjau labai mažai, pasistengiau, kuo atidžiau nuvalyti nosine durų rankenas: pirštų antspaudai galėjo parodyti Ketčenui mano pėdsakus. Pabaigęs keliais šuoliais pasiekiau duris, išslinkau laukan ir apsidairiau. Nors pliaže kaip ir anksčiau nieko nebuvo, slėpynėms žaisti jis tiko ne labiau už mano delną.

Sirena kaukė jau visai netoliese, ir aš supratau, kad man liko vienas kelias: per atidarytą pliažą.

Kai aplinkybės priverčia, aš galiu bėgioti, ir visai neblogai. Praeityje porą kartų esu iškovojęs taurę pusės mylios bėgime. Tai buvo ne olimpiniai prizai, tačiau mane jie patenkino.

Nuskuodžiau per smėlį. Nubėgau apie penkis šimtus jardų, kol sirena nutilo. Trūko oro, vos laikiausi ant kojų.

Kai jėgų jau beveik nebeliko, pamačiau, kad priekyje krantas staiga nusileidžia jūron, ir kūlvirsčia nusiritau iki pat vandens. Kurį laiką gulėjau nejudėdamas, godžiai gaudydamas orą. Atsikvėpęs keturpėsčias užropojau ant smėlio keteros.

Baltoje mėnulio šviesoje pamačiau policininko figūrą, po to durys į kabiną, kurioje buvo tamsiaplaukės lavonas, atsidarė ir iš jos išėjo dar vienas tvarkos saugotojas. Jis kažką pasakė savo draugui, ir tas skubiai nubėgo prie kelio.

Jeigu policija ras mane pliaže, tai kapitonui Ketčenui bus laimingiausia naktis. Nė minutės neabejojau, kad jis pasinaudos netikėta sėkme. Vos gyvas pasiekiau savo mašiną ir neįjungęs šviesų nuvažiavau.

"Adelfi" viešbučio budintysis draugiškai nusišypsojo ir ištiesė raktą.

– Nuostabi naktis, ar ne? Jūs atkreipėte dėmesį, kaip nuostabiai jūroje atsispindi mėnulis?

Burbtelėjau atsakydamas velniaižin ką, paėmiau raktą ir nuė-

jau prie lifto. Jau norėjau įeiti kabinon, kai suskambėjo telefonas ir klerkas pašaukė mane:

– Misteri Brendonai, jus! Kalbėsite iš kambario ar iš vestibiulio?

Atsakęs, kad iš kambario, įėjau į liftą, spėliodamas, kas taip vėlai gali man skambinti.

– Alio?

– Misteris Brendonas? – pasigirdo moteriškas balsas, grynas, žemas ir kažkur girdėtas.

– Taip.

– Su jumis kalba Margo Kridi.

– Džiaugiuosi girdėdamas, mis Kridi. – Nieko nesuvokdamas pastūmiau skrybėlę ant pakaušio.

– Skambinu iš "Muškietininkų klubo", – tęsė ji. – Aš patikrinau lankytojų knygą. Joje nėra Šepio pavardės.

– Jis galėjo įeiti kitaip pasivadinęs. – Stengiausi neparodyti savo suglumimo.

– Aš lygiai taip pat pamaniau, tačiau šveicorius tvirtina, kad klube keletą mėnesių nebuvo nė vieno rudaplaukio džentelmeno.

Aš bandžiau prisiminti, ar laikraščiai minėjo, kad pliaže užmuštas žmogus buvo rudaplaukis.

– Kodėl jūs nusprendėte, kad jis čia buvo?

– Jo lagamine radau degtukų paketėlį su klubo pavadinimu.

– Jis galėjo paimti jį iš kokio nors pažįstamo.

– Žinoma. Dėkoju už pagalbą, mis Kridi. Aš... – Telefonas spragtelėjo – ji padėjo ragelį.

Kas privertė ją pakeisti sprendimą ir paskambinti man? Velniai griebtų, buvo dėl ko pasukti galvą. Vadinasi, Džekas nebuvo "Muškietininkų klube". Neturėjau pagrindo netikėti Margo. Grivsas taip pat manė, kad tai nelabai įtikėtina. Tarp Šepio daiktų aš neradau smokingo, o be jo šveicorius nebūtų praleidęs.

Tačiau iš kur atsirado degtukai ir kodėl Džekas taip stropiai juos paslėpė. Jis nelabai žavėjosi gražiais niekučiais ir stengėsi kuo greičiau atsikratyti nereikalingais daiktais.

Nusviedęs skrybėlę ant lovos, priėjau prie Džeko lagamino ir išėmiau degtukus. Atsisėdęs ėmiau atidžiai juos apžiūrinėti.

Iš viso suskaičiavau dvidešimt penkis degtukus, ant kiekvieno buvo atspausdintas klubo pavadinimas. Vidinėje paketėlio pusėje perskaičiau "Keramikos meno" parduotuvės reklaminį užrašą. Jis teigė: "Būtinai aplankykite Markuso Chano "Keramikos mokyklą" – tikrą meno brangenybę. Sato, Erou–Pointas, San Rafaelas". Užrašas man buvo nesuprantamas: kodėl prabangiam klubui, kuris iki savo slenksčio neprisileisdavo nė vieno turisto,

prireikė užsiiminėti tokia reklama? Ką reiškia šis keistas komercinis dviejų pusių susitarimas?

Atplėšiau vieną degtuką. Prikišęs jį prie akių, pamačiau skaičius, atspausdintus kitoje pusėje: C 451135. Apvertęs kitus, įsitikinau, kad ir ant jų buvo numeriai, iš eilės ėję iki C 451160.

Padėjęs atgal atplėštą degtuką, keletą minučių sėdėjau nejudėdamas: ką galėjo reikšti ši numeracija? Neradęs atsakymo, įsikišau paketėlį į piniginę.

Buvo apie pirmą nakties. Rytą iš laikraščių sužinosiu merginos su maudymosi kostiumėliu pavardę. Dabar protingiausia – miegoti. Jau stojausi, kai į kambario duris pasibeldė. Tai buvo ne mandagus koridoriaus budinčiojo beldimas, o smarkūs įžūlūs smūgiai, kuriais apie savo atvykimą praneša visagaliai valdžios atstovai.

Reikėjo susikaupti, ir aš neskubėjau atidaryti durų. "Nejaugi matė, kaip bėgau iš pliažo, – pagalvojau, – arba kabinoje surado mano pirštų atspaudus?"

Į duris pabeldė smarkiau.

– Pasiskubink! Mes žinome, kad tu esi! – išrėkė kažkieno balsas.

Išėmiau iš piniginės degtukus ir pakišau juos po kilimu. Po to pasukau raktą ir atidariau duris.

Kramtydamas gumą, į kambarį įžengė Kendis, jo žvilgsnis buvo piktas ir priešiškas. Iš paskos su sustingusiais veidais ir išsigandusiom akim įėjo dvi žmogystos, vilkinčios civiliniais drabužiais.

– Važiuojame, – tarė Kendis pavargusiu balsu. – Kapitonas Ketčenas nori tave matyti.

– Ko jam reikia? – paklausiau nesijudindamas iš vietos.

– Šito paklausi jį patį. Na ką, eisi pats ar tave paimti už parankės?

Rinktis nebuvo iš ko. Jėgos buvo aiškiai nelygios. Nors susitikti su Ketčenu visiškai nesinorėjo, pasiėmiau skrybėlę, ir, netaręs nė žodžio, lydimas policininkų, nuėjau koridoriumi.

Šeštas skyrius

1

Naktinio budėtojo akys vėl iššoko ant kaktos, kai pamatė mane, lydimą Kendžio ir dviejų žmogystų civiliniais rūbais. Jau antrą kartą per parą tvarkos saugotojai vedėsi mane iš viešbučio. Pagalvojau, kad rytą administracija paprašys mane išlaisvinti juos iš

savo kompanijos. Tokiu atveju, žinoma, jei iš valdybos grįšiu nepaliestas ir nesužalotas. Tačiau kaip tik šituo ir abejojau. Gerai prisiminiau susitikimą su Ketčenu ir jo gąsdinimus. Veltui jis, matyt, nešnekėjo.

Mes sėdome į laukiančią mašiną: dviese civiliškai apsirengusieji – priekyje, Kendis ir aš – ant užpakalinės sėdynės. Sukaukė sirena, ir mašina kaip ir praeitą kartą pasileido pirmyn, skriedama gatvėmis pasiutišku greičiu. Ji pajudėjo taip staigiai, kad išgirdau, kaip sutraškėjo kaklo slanksteliai.

– Neprieštarausi, jeigu užsirūkysiu? – paklausiau Kendžio, tik dėl to, kad ką nors pasakyčiau.

– Neverta, – abejingai ir nuvargusiu balsu atsakė jis. – Man įsakyta nesiterlioti su tavim.

– Kuo kapitonas nepatenkintas?

– Jeigu tu nežinai, kodėl aš turėčiau žinoti?

Pokalbis pasibaigė. Neturėdamas ką veikti, spoksojau pro langą. Nejaučiau ypatingo pakilumo, laukdamas susitikimo. Tikriausiai, kas nors matė mane pliaže ir telegrama pranešė policijai. Prisiminiau liudininkų pasakojimus apie neobjektyvų tardymą. Jei kapitonas Ketčenas nusprendė tardyti mane, siekdamas savų tikslų, mano reikalai prasti.

Mašina privažiavo prie valdybos ir sustojo. Kendis pasirausė kišenėse ir ištraukė antrankius.

– Užsidėk apyrankes, – grubiai paliepė jis, nors jo balse išgirdau ir atsiprašinėjimo gaideles. – Kapitonui patinka, kai viskas daroma pagal formą.

– Jūs mane areštuojate? – paklausiau, tiesdamas rankas. Nuo šalto antrankių prisilietimo mano nuotaika dar labiau suprastėjo.

– Niekas nesiruošia tavęs areštuoti. Tiesiog kapitonas nori su tavimi pasišnekėti.

Kaulų laužytojai su civiliniais drabužiais liko apačioje, o mes su Kendžiu užlipome į antrą aukštą. Ėjau paskui Kendį, vos nelipdamas jam ant kulnų. Atsargiai pabeldęs, Kendis atidarė duris į Ketčeno kabinetą. Pamačiau kapitoną Ketčeną ir nematytą aukštą, liesą, kokių keturiasdešimties metų vyriškį. Nepažįstamojo plaukai buvo šiaudų spalvos, veidas nemalonus, panašus į šeško, blykčiojo akiniai be rėmelių.

– Brendonas pristatytas, kapitone, – paskelbė Kendis. Ir žengė žingsnį atgal, užleisdamas man svarbiausiojo asmens veidmenį.

Ketčenas stovėjo prie lango; jo masyvus, su išsišovusiais skruostais veidas buvo visas raudonas. Jis žiūrėjo į mane kaip žiūri į narvą uždarytas tigras, kai pro jį praveda riebų avinuką. Renkinas

sėdėjo ant kėdės, skrybėlė užsmaukta ant akių, tarp pirštų smilko cigaretė. Jis neatsisuko, kai aš įėjau.

Nepažįstamasis stebėjo mane susidomėjęs, tarsi bakteriologas, pamatęs pro mikroskopą nežinomą, galbūt mirtiną mikrobą.

– Kodėl su antrankiais, kapitone? – paklausė jis silpnu aristokrato balsu.

Man pasirodė, kad Ketčenui staiga pritrūko oro.

– Jeigu jums nepatinka, kaip mes areštuojame nusikaltėlius, galite skųstis komisarui, – susierzinęs pasakė jis.

– Argi misteris Brendonas areštuotas? – mandagiai paklausė žmogus su šiaudų spalvos plaukais.

Nors jo fizionomija buvo kaip šeško, o balsas – išdidaus didžiūno, jis man pradėjo patikti.

Ketčenas piktai pasižiūrėjo į seržantą:

– Nuimk tuos prakeiktus antrankius!

Įkišęs raktuką į spyną, Kendis pasuko jį ir nuėmė antrankius. Stovėdamas nugara į kapitoną, jis tiek įsidrąsino, kad įstengė atsargiai man pamerkti.

Kai jis pasitraukė, ėmiau rūpestingai trinti rankas, vaizduodamas, kad jaučiu didžiulį skausmą.

– Sėskitės, misteri Brendonai, – tarė nepažįstamasis. – Aš esu Kermas Holdingas, iš apygardos prokuratūros. Man pranešė, kad kapitonas Ketčenas ruošiasi pasišnekėti su jumis, ir aš nusprendžiau šiame pašnekesyje dalyvauti.

Mano nuotaika pamažu taisėsi.

– Malonu su jumis susipažinti, misteri Holdingai. Šiandien aš jau buvau susitikęs su kapitonu, ir todėl man dar maloniau, kad j's čia.

Nusiėmęs akinius, Holdingas pasižiūrėjo į juos ir vėl pasibalnojo jais nosį.

– Kapitonas Ketčenas nedaro nieko, ko neleidžia tarnybinės pareigos, – tarė jis ne visai įtikinančiai.

Aš prisiverčiau nusišypsoti.

– Galbūt kapitonas mėgsta pajuokauti. Tačiau, to nežinodamas, aš visiškai rimtai patikėjau jo gąsdinimais. Dabar iš jo geraširdiško snukio matau, kad jis – tiktai didžiulis juokdarys.

Ketčeno gerklėje kažkas suurzgė, ir jis ėmė artintis prie manęs.

– Kas klausinės: jūs ar aš, kapitone? – paklausė Holdingas, ir jo balse netikėtai suskambo metalas.

Sustojęs pusiaukelėje, Ketčenas nukreipė žvilgsnį į Holdingą, paniekinančiai stebėjusį jį.

– Jūs sėdite už vairo, jūs ir valdykite valtį, – piktai suskiemenavo

jis. – O aš skųsiuosi komisarui. Jus ir jūsų prokuratūrą seniai laikas pastatyti į vietą, jūs pernelyg daug sau leidžiate.

Pasisukęs jis greitai nužingsniavo prie išėjimo ir stipriai trinktelėjo durimis.

– Aš jums reikalingas, misteri Holdingai? – paklausė Kendis.

– Ne, ačiū, seržante.

Durys vėl užsidarė, šįkart be triukšmo.

– Sėskite, misteri Brendonai, – tarė Holdingas, rodydamas į kėdę, stovėjusią priešais stalą.

Aš atsisėdau. Holdingas, žaisdamas pieštuku, įtemptai žiūrėjo į mane.

– Mėnesio pabaigoje kapitonas Ketčenas išeis į atsargą. Jo vietą užims leitenantas Renkinas.

– Sveikinu! – tariau aš.

Renkinas, glostydamas kaklaraištį, suerzėjo savo kėdėje.

– Leitenantas atsako už šios bylos tyrimą, – tęsė Holdingas. – Turiu galvoje du nužudymus Bei–Bičo pliaže.

Jo žodžiuose slypėjo spąstai, tačiau aš iškart viską perkandau. Nebūčiau buvęs vakare pliažo kabinoje, nieko nežinočiau apie antrą žmogžudystę. Man derėjo suvaidinti nuostabą, tačiau, geriau pagalvojęs, atsisakiau šitos minties. Suvokiau, kad į policiją mane atvežė ne šiaip sau: arba jie rado mano pirštų atspaudus, arba kas nors matė, kaip įėjau į kabiną. Be to, galėjo pastebėti mano biuiką. Suvokdamas, kad gerokai rizikuoju, vis dėlto nusprendžiau sakyti teisybę.

– Jeigu bylą tiria leitenantas, aš noriu padaryti pareiškimą. Galėjau apie viską papasakoti prieš valandą, tačiau bijojau kapitono gąsdinimų. Jei būčiau pranešęs, kad radau nužudytą merginą, jos mirtį jis tuoj būtų priskyręs man.

Pasirodė, kad įtampa Holdingo žvilgsnyje kiek atslūgo.

– Vadinasi, jūs ir buvote tas žmogus, kuris buvo įėjęs į kabiną?

Aš linktelėjau.

– Ar ne geriau pradėti iš pat pradžių? – Renkinas pasilenkė ir paėmė nuo stalo užrašų knygutę. – Ko jūs važiavote į pliažą?

– Man norėjosi dar kartą pasidairyti ten, kur užmušė Šepį. Suprantu, kad skamba nelabai įtaigiai, tačiau rytą buvo sunku ten patekti – aplinkui stovėjo policininkai.

Į mano paaiškinimus Renkinas pasižiūrėjo gana skeptiškai, tačiau abejonių neparodė:

– Kelintą valandą atvažiavote į pliažą? – paklausė jis.

Pasakiau laiką ir smulkiai papasakojau, kas atsitiko po to. Išgirdęs sirenos kaukimą, supratau, kad, Ketčenui užtikus mane

su nužudyta mergina, arešto aš neišvengsiu. Pasakojimą užbaigiau, prisiminęs panišką bėgimą ir sugrįžimą viešbutin.

Renkinas pažvelgė į Holdingą, paskui jo žvilgsnis netikėtai tapo šiltesnis, akyse pasirodė šypsena.

– Vargu ar galima kaltinti jus už skubotą pabėgimą, – tarė jis. – Kitas jūsų vietoje būtų pasielgęs taip pat. Vis dėlto patariu ateityje nekartoti panašių žygių. Jūs suprantate, kas galėjo atsitikti? – tęsė Renkinas. – Jus būtų areštavę už žmogžudystę. Laimė, gydytojas nustatė, kad smūgis peiliu buvo smogtas dviem valandom anksčiau, nei pasirodėte jūs. Jis sprendžia iš sukepusio kraujo.

– Kaip policija sužinojo, kad pliažo kabinoje užmušta mergina?

– Jus pastebėjo pliaže ir paskambino į valdybą.

– Ką jūs darytumėt be nuostabios amerikiečių publikos! – susižavėjęs sušukau, o po to jau ramiau paklausiau: – Žudiko pėdsakų, žinoma, neradote?

Renkinas neigdamas papurtė galvą.

Tuomet uždaviau klausimą, kuris šiuo metu mane labiausiai domino:

– Kas ji?

Užgesinęs cigaretę, Renkinas atsilošė kėdėje ir susižvalgė su Holdingu. Tas trūktelėjo pečiais.

– Neabejojame, kad ji – ta pati moteris, kuri buvo užėjusi pas Šepį. Tačiau mums dar nepavyko išsiaiškinti, ką ji veikė nuo vienuoliktos ryto iki mirties. Juk apsirengusi buvo tik maudymosi kostiumėliu.

– Jūs atpažinote ją?

– Taip. Tai Telma Kauzns. Ji negrįžo iš darbo, ir šeimininkė pranešė apie jos dingimą. Pakvietėme šeimininkę į policiją, ji atpažino lavoną. Be to, iškvietėme žmogų, pas kurį Telma dirbo, jis turi greitai ateiti.

– Kas jis?

Leitenanto atsakymas privertė mane suklusti.

– Tai Markusas Chanas. Jis garsios parduotuvės "Keramikos mokykla" savininkas. Mano nuomone – tai vikrus apgavikas. Mergina dirbo pas jį parduotuvėje, demonstracinėje salėje.

2

Man reikėjo greitai apsispręsti: ar papasakoti Renkinui apie mano surastą degtukų paketėlį su nesuprantama Markuso Chano parduotuvės reklama. Tikriausiai, dar per anksti atversti visas

savo kortas. Privalėjau įsitikinti, kad Renkinas iš tikrųjų nori surasti Šepio žudiką. Nors šią bylą dabar jis tyrė, tai dar nereiškė, kad jam negalėjo sutrukdyti kapitonas Ketčenas, gavęs Kridžio įsakymą. Apsvarstęs situaciją, nutariau geriau patylėti.

– Mes ruošiamės išsiaiškinti, ką bendra su šia mergina turėjo Šepis, – tarė Renkinas. – Galimas daiktas, kad čia neapsieita be jos draugužio: jis galėjo užtikti juos kabinoje ir, ilgai nesvarstęs, susidoroti su abiem.

Pasižiūrėjau į Holdingą: nutaisęs abejingą miną, jis toliau žaidė su rašymo reikmenimis.

– Manau, sužinoti, su kuo ji leisdavo laiką, nėra sunku, – tariau.

– Apie tai tikriausia ką nors žino Chanas. – Renkinas pasižiūrėjo į laikrodį. – Galbūt man geriau nueiti į lavoninę. Jis jau turėtų būti ten. Neprieštarausite? – paklausė jis Holdingo.

– Žinoma, ne.

Norėjau atsistoti, tačiau Holdingas pakėlė ranką:

– Pasėdėkite, aš noriu dar kartą pasiklausyti, ką jūs mums papasakojote, misteri Brendonai. Jūs galite eiti, leitenante.

Renkinas atsikėlė ir, linktelėjęs man, išėjo. Kurį laiką Holdingas tylėjo. Oficiali dalis baigėsi; suprasdamas, kad dabar mūsų laukia nepriekaištingas pašnekesys, išsitraukiau pakelį cigarečių ir tuoj pat užsirūkiau.

– Taigi, šįryt jūs jau kalbėjotės su kapitonu Ketčenu? – nežiūrėdamas į mane, paklausė Holdingas.

– Tai buvo vienpusis pašnekesys, visą laiką kalbėjo Ketčenas. Pabaigoje aš vis dėlto pasisakiau ir užsidirbau antausį.

– Man žinoma, kad jūs minėjote Li Kridžio vardą, – tarė jis, nukreipęs žvilgsnį į lubas.

– Buvau priverstas tai padaryti, atsakiau, atidžiai stebėdamas pašnekovą.

– Manote, kad Kridis buvo jūsų kompaniono klientas? – Dabar Holdingas žiūrėjo man tiesiai į akis.

– Taip.

Holdingas išrūkė pypkę ir susiraukęs išpūtė pro nosį kamuolius dūmų.

– Turite pagrindo taip manyti?

– Šepis užrašė Kridžio pavardę bloknote. Jis nebūtų taip pasielgęs, jei Kridis nebūtų buvęs jo klientas.

– O ar negalėjo atsitikti, kad mums nežinomas asmuo paprašė surinkti apie Kridį kai kuriuos duomenis? Apie tai pagalvojote?

– Buvo atėjęs į galvą ir toks variantas, tačiau su juo neįmanoma susieti kitų faktų.

Papasakojau apie pokalbį telefonu su Kridžio sekretoriumi ir apie tai, kaip į milijonieriaus kabinetą mane įvedė aplenkdami kitus lankytojus. Nepamiršau paminėti ir apie gąsdinimus man, ir apie Herco antpuolį.

Papsėdamas pypkę, Holdingas abejingai klausėsi manęs.

– Esu tikras, kad Kridis nusamdė mano kompanioną, – užbaigiau. – Dabar, vengdamas galimų nemalonumų, jis nutarė tai neigti.

Akimirką Holdingas mąstė

– Jūs iš tikrųjų norite išsiaiškinti, kas užmušė Šepį? – paklausė jis pagaliau.

– Žinoma.

– Kai man pranešė apie jūsų susitikimą su Ketčenu, – tarė Holdingas, – aš paskambinau į San Francišką ir paprašiau duomenų apie jus. Gavau gana palankius atsiminimus: jūsų agentūra ne kartą talkino policijai. Jūs neblogai pasirodėte ir dirbdamas miesto prokuratūroje. Aš kalbėjau su prokuroro padėjėju. Jis netvirtino, kad jūs buvote drausmingumo pavyzdys, tačiau, kai jums leisdavo laisvai veikti, jūs neblogai nagrinėdavote bylas.

– Jis taip gerai atsiliepė apie mano sugebėjimus todėl, kad iki šiol negrąžino dešimties dolerių, – atsakiau, nesuvokdamas, kur lenkia Holdingas.

– Na, gerai, grįžkime prie reikalo. Jūs bandote išsiaiškinti Šepio mirties aplinkybes?

– Taip. Ir aš nenusiteikęs nutraukti tyrimą dėl kieno nors gąsdinimų.

Holdingas pritariamai linktelėjo.

– Tikriausiai, galėsime jums padėti. – Jis patrynė žandą. – Neperžengdami ribų, žinoma. Tačiau sėkmės garantijų, suprantama, negalime duoti.

– Man trukdo Ketčenas. Jeigu jis paliks mane ramybėje, su Hercu aš pats susitvarkysiu.

– Su Ketčenu aš pasikalbėsiu, jis nebetrukdys. Tačiau Hercas gali pasirodyti kietesnis riešutėlis, nei galvojate. Jo negalima neįvertinti.

– Aš ne priešas sau.

Patylėjęs Holdingas tarė:

– Štai turbūt ir viskas. Metas vėlyvas, seniai laikas miegoti.

– Keista, kodėl staiga man leido laisvai užsiimti bylos tyrimu? – garsiai mąsčiau, linguodamas galvą. – Matyt, man teks graibyti kaštonus iš ugnies, tad norėčiau kiek daugiau apie juos žinoti.

Holdingo gurklys pradėjo nervingai slankioti aukštyn žemyn,

tačiau veidas liko neįžvelgiamas.

– Aš taip neformuluočiau klausimo, – atsargiai tarė jis. – Kalbame apie jūsų kompaniono nužudymą, ir man atrodė, kad jūs, kaip tikras profesionalas, norėsite pats imtis tyrimo.

– Nelaikykite manęs naivuoliu, misteri Holdingai. Jeigu jau pradėjau šį žaidimą, pabūkime atviresni vienas kitam.

– Nesu visiškai tikras, kad policijai pasiseks, – tarė Holdingas, atidžiai rinkdamas žodžius. – Jeigu merginą ir jūsų Šepį užmušė koks nors gangsteris, policija, reikia tikėtis, suras nusikaltėlį. Tačiau jeigu čia įpainiotas Kridis, sunku laukti teigiamų rezultatų.

– Jus tai labai jaudina?

Jis žvilgtelėjo į mane.

– Gerai, atidengsiu savo kortas, kitaip jums bus sunku orientuotis.

– Tuomet atidenkite visas kortas, – tariau, – ir tas, kurios paslėptos jūsų rankovėje.

Jis praleido mano pastabas pro ausis.

– Po kelių savaičių mieste įvyks naujos administracijos rinkimai, – lėtai tarė jis. – Opozicija ieško galimybės sumažinti Kridžio įtaką. Juk iš esmės jis savo tvirtuose gniaužtuose laiko visą miestą. Jeigu Kridžio vardas šmėžuos dviejų žmogžudysčių tyrimuose, opozicija netruks pasinaudoti tokia palankia situacija. Dabartinė administracija nelabai populiari, tačiau jos finansinės galimybės labai didelės. Jei kiltų skandalas ir opozicijos laikraščiai išpūstų jį iki padebesių, rinkimuose tai galėtų suvaidinti lemiamą vaidmenį.

– Jei teisingai suprantu, misteri Holdingai, jūs esate opozicijos pusėje?

– Aš tikiu teisingumu ir laisve, – ištarė jis, išsiimdamas iš burnos pypkę ir žiūrėdamas į ją taip, tarsi labai nustebęs, kad ji vis dar smilksta. Mano pašnekovo burna nuostabiai priminė pražiotus spąstus.

– Pagirtina, misteri Holdingai, – pasakiau. – Jei opozicija laimės, jūs, tikriausiai, tapsite naujuoju San Rafaelo prokuroru?

Jo Adomo obuolys vėl ėmė šokinėti. Pažiūrėjęs į mane pro akinių viršų, jis pasikasė ausies spenelį. Tikriausiai niekaip negalėjo nuspręsti: ar nutaisyti įžeisto žmogaus miną, ar viską nuleisti juokais. Pagaliau pasirinkęs pastarąjį variantą, jis plačiai nusišypsojo, ir šypsena buvo tokia netikra kaip kordebaleto mergelės blakstienos.

– Manau, kad taip ir įvyks, nors tai neturi nieko bendro su šia

byla. Nieko bendro.

– Kas trokšta Kridžio kraujo?

– Nereikia vartoti tokių žiaurių pasakymų. Vyksta garbinga dželtelmeniška kova tarp Kridžio administracijos ir teisėjo Harisono, kuris reikalauja reformų.

– O koks Renkino vaidmuo šiame konflikte?

– Jeigu Šepio nužudymo tyrimas pasuks administracijai nepalankia kryptimi, Renkinas nieko negalės padaryti, – tarė Holdingas. – Policijos komisaras – senas Kridžio bičiulis, jis neskatins to, kas gali pakenkti jo draugui.

– O Renkinas svajoja tapti kapitonu, ir jam visai nesinori gadinti santykių su valdžia, – tariau aš. Holdingas, matyt, nė nemanė prieštarauti, ir aš tęsiau: – Taigi kiekvienas rūpinasi savo kailiu, o galimybę rizikuoti mielai perleidžia man.

– Teisėjas Harisonas turi nemažą įtaką. Opozicijos laikraščių tiražai labai dideli. Žinoma, jums reikėtų būti labai atsargiam. Jeigu neperžengsite įstatymo nubrėžtų ribų, niekas nekaišios jums pagalių į ratus.

– Kridis ir Hercas.

– Jūs sakėte, kad pats pasirūpinsite Hercu.

– Aš pasirūpinsiu juo, tačiau nieko nekalbėjau apie "įstatymo rėmus".

– Apie tai man, tikriausiai, geriau nieko nežinoti.

Pamąstęs apie tai, ką išgirdau, tariau:

– Apskritai, viskas atrodo taip: aš tiriu įvykį toliau ir apie viską, ką pavyksta išsiaiškinti, pranešu jums. Jūs savo ruožtu palaikote ryšį su komisaru ir, jei prireikia leidimo areštuoti, gaunate jį. Taip?

– Ne visai. Tai, ką sužinosite, geriau perduokite ne man, o "San Rafaelo" laikraščiui. Jo leidėjas – karštokas žmogus, jis atspausdins viską, kas tik pakenks administracijai. Jei Šepio nužudymo aplinkybėmis susidomės spauda, komisarui, kad ir prieš savo valią, teks kažką daryti.

Aš kreivai nusišypsojau.

– O jūs ir Renkinas liksite šešėlyje. Jeigu reikalas neišdegs, niekas negalės jums ką nors prikišti.

Jam nepatiko mano pastaba.

– Kol administracija... – pradėjo jis, tačiau aš nedaviau jam baigti.

– Aš tęsiu tyrimą, – tariau. – Ne todėl, suprantama, kad rinkimuose laimėtų teisėjas Harisonas. Nužudytas mano kompanionas, ir neišaiškinta žmogžudystė – bloga reklama mano firmai.

Jis gerai suprasdamas linktelėjo.

– Suprantu jūsų jausmus.

– Nepripratęs maitintis vien oru, ir man labai svarbu išpainioti šį kamuolį. – Aš atsistojau. – Ir dar: jeigu opozicija laimės ir aš prie to būsiu prisidėjęs, tikiuosi man atlygins išlaidas?

Jo veide pasirodė rūgšti mina.

– Tai galima apsvarstyti, bet prieš tai aš turiu įsitikinti, kad Kridis įpainiotas šioje byloje.

– Suprantama. Ar galiu tikėtis kieno nors paramos?

– Renkinas žino, dėl ko su jumis tariuosi. Kartais paskambinkite jam į namus, jis jums praneš, kaip sekasi policijai.

– Beje, kaip vadinasi tas "karšta galva", leidėjas, kurį jūs paminėjote.

– Ralfas Trojus. Juo galima pasitikėti. Duokite jam faktų, ir jis paskelbs.

– Iš pradžių reikia juos turėti, – tariau. – Na, gerai, pažiūrėsime, ką man pavyks padaryti. Iki pasimatymo.

Jis ištiesė man ranką.

– Linkiu sėkmės, ir būkite atsargus!

Susitikimas su Holdingu nesuteikė man daug vilčių: po senovei teko pasikliauti savo jėgomis ir tikėtis sėkmės. O dėl atsargumo, tai jo priminimas buvo nereikalingas: nesiruošiau rizikuoti be reikalo.

3

Išeinant iš policijos valdybos, toptelėjo mintis, kad būtų ne pro šalį žvilgtelėti į Markusą Chaną. Taip, kad jis manęs nepamatytų.

Pasakęs budinčiam seržantui, kad man reikia pasikalbėti su leitenantu Renkinu, paklausiau kelio į lavoninę ir pasukau prie žemo namo, virš kurio durų degė mėlynas žibintas. Du langai buvo apšviesti, ir aš pasižiūrėjau vidun.

Prie stalo su Telmos Kauzns lavonu, uždengtu antklode, stovėjo Renkinas. Priešais jį pamačiau neaukštą vyriškį su kupeta kviečių spalvos plaukų ir smaila barzdele. Jis buvo apsivilkęs mėlynai geltonais languotais kaubojiškais marškiniais ir juodomis kelnėmis, aptempusiomis klubus. Apsiavęs meksikietiškais batais su aukštais užkulniais ir išsiuvinėtais sidabru. Nosis taisyklingos formos, giliai įspraustos protingos akys ir aukšta kakta.

Markusas Chanas atidžiai klausėsi Renkino, plonu bizūnu pliaukšėdamas per batą. Būtų atrodęs vyriškas ir įspūdingas, jeigu šalia turėtų pabalnotą žirgą; be jo jis buvo tik rėksmingai

apsirengęs Kalifornijos valkata.

Sprendžiant iš Renkino veido išraiškos, pokalbis su Chanu nebuvo vaisingas. Tas tiktai linksėjo, retkarčiais įterpdamas žodį. Pagaliau Renkinas uždengė mirusios merginos veidą, ir Chanas nuėjo prie išėjimo.

Aš greitai pasitraukiau į šešėlį.

Kai, perėjęs kiemą, Chanas dingo, įėjau į lavoninę. Renkinas nustebęs pasižiūrjo į mane.

– Tai buvo Chanas? – paklausiau.

– Taip. Sukčius kokių reta, tačiau jo žirnelių biznis klesti. Jis susikrovė kapitalą, apgaudinėdamas šituos prasčiokus – turistus. Žinote, ką jis man pasakė? Niekaip neatspėsite! – Renkinas linktelėjo merginos pusėn: – Ji buvo tokia dievobaiminga, kad bijodavo likti viena su vyriškiu. Ji neturėjo nė vieno pažįstamo vaikino, jei nelaikysime vaikinu parapijos klebono. Klebonas buvo vienintelis vyriškos giminės asmuo, su kuriuo ją matė kartu, bet ir tai tik renkant aukas ligoniams. Gydytojas sako, kad ji dar nekalta. Rytoj ruošiuosi nueiti pas kunigą, bet manau, kad galima tikėti Chano žodžiais.

– Ir vis dėlto ji buvo susitikusi su Šepiu?

Renkino veide pasirodė pasišlykštėjimo grimasa.

– Ar jis tikrai buvo toks suvedžiotojas, kad galėjo priversti ją įsimylėti jį?

– Tai jis galėjo. Jis mokėjo patikti moterims, nors dažnai naudodavosi ne visai dorais būdais. Mane stebina kita: kodėl jis susidėjo su tokia šventuole kaip Telma? Tai visa ne jo stilius. Gal jie bendravo tik darbo reikalais: ji teikė informaciją, kuri jam buvo reikalinga?

– Tam nereikia pasimatymų pliažo kabinoje. – Renkinas priėjo prie jungiklio ir užgesino šviesą. – Susitarėte su Holdingu?

– Apskritai taip. Jis, beje, patarė skambinti jums į namus, kad sužinočiau, kaip sekasi policijai.

– Ir nepatarė paskambinti jam pačiam?

– Ne, apie tai nekalbėjo.

– Ir nekalbės. Kodėl jis turėtų rizikuoti? – Prisiartinęs Renkinas palietė mano ranką. – Būkite atsargus su Holdingu. Jūs ne pirmas, kurį jis išnaudoja saviems tikslams. Jis mėgsta žarstyt žarijas svetimomis rankomis. Misteris Holdingas moka glėbesčiuotis su administracija, apsikabinti su opozicija. Ir viskas tam kalės vaikui gerai baigiasi. Saugokitės jo.

Nuleidęs pečius ir susikišęs rankas giliai į švarko kišenes, Renkinas išėjo iš lavoninės ir nužingsniavo. Net neišgirdęs perspėji-

mo, nebūčiau pasitikėjęs Holdingu: ne šiaip sau motina pagimdė jį su šeško veidu.

Buvo be dvidešimt penkių dvi, kai, sėdęs į biuiką, išvažiavau iš policijos valdybos. Jaučiausi visiškai išsunktas.

Viešbutyje, jausdamas į mane atkreiptą priekaištingą budinčio klerko žvilgsnį, iškviečiau liftą. Po to pavargęs nuėjau koridoriumi ir, įėjęs kambarin, uždegiau šviesą.

Ir nusikeikiau.

Kambaryje viskas buvo perversta aukštyn kojom, taip pat, kaip rytą – Šepio kambaryje. Kažkas ištraukė komodos stalčius, supjaustė čiužinį ir išbarstė pagalvių pūkus. Ant grindų voliojosi daiktai – mano ir Šepio.

Atsipeikėjęs puoliau prie kilimo, po kuriuo buvau paslėpęs degtukus: paketėlis gulėjo vietoje, ir aš patenkintas nusišypsojau.

Paėmiau paketėlį ir prisėdęs atidžiai apžiūrėjau. Atplėštas degtukas, kurį įkišau tarp kitų, įkrito į pūkų krūvą, ir man prireikė nemaža laiko, kol jį suradau. "Jeigu kas stengėsi pagrobti iš manęs paslaptingus degtukus, – didžiuodamasis savimi pakartojau, – jam teko išeiti it musę kandus".

Paskui pasitikėjimo savimi jausmas staiga dingo, ir aš ėmiau vartyti rankoje atplėštą degtuką: jis buvo visiškai švarus, be jokio skaičiaus. Aš greitai patikrinau likusius: jie niekuo nesiskyrė nuo pirmojo.

Kažkas paėmė paketėlį, priklausiusį Šepiui, ir įkišo vietoj jo kitą, vildamasis, kad aš nepastebėsiu skirtumo.

Atsisėdau ant sujauktos lovos. Pernelyg norėjau miegoti ir tą akimirką nieko nesuvokiau.

Septintas skyrius

1

Prabudau jau po vienuoliktos.

Paskambinęs budinčiajam, pranešiau, kad, man nesant, į kambarį buvo prasiskverbę nežinomi asmenys. Klerkas nieko nelaukdamas iškvietė policiją, ir aš dar kartą turėjau malonumą susitikti su Kendžiu. Nė žodeliu neužsiminiau apie degtukus. Pasižiūrėjęs į netvarką kambaryje, jis pasiteiravo, ar viskas vietoje, ir aš atsakiau, kad nieko nedingę.

Po to persikrausčiau į kitą kambarį, o Kendis su pavaldiniais ėmė ieškoti pirštų atspaudų. Buvau tikras, kad jie nieko nesuras.

Telefonu užsakęs kavos ir nusiprausęs po dušu, laukdamas

pusryčių priguliau. Buvo apie ką pamąstyti. Dviejų žmogžudysčių istorijoje buvo daug nesuprantamo, ir kuo greičiau pavyktų išsiaiškinti kai kuriuos faktus, tuo didesnė būtų sėkmės galimybė.

Ar yra koks ryšys tarp "Muškietininkų klubo" ir "Keramikos mokyklos"? Jeigu taip, tai ar ne šitai bandė nustatyti Šepis? Koks Markuso Chano vaidmuo šioje byloje?

Ar Kridis samdė mano kompanioną žmonai sekti? Tokiu atveju Šepis galėjo surasti kokių nors įdomių faktų, ne visai susijusių su jo svarbiausiu tikslu.

Pagaliau kas suvedė į vieną pliažo kabiną Džeką Šepį ir dorąją Telmą Kauzns?

Oficiantui atnešus kavą, suskambėjo telefonas.

Nukėlęs ragelį, išgirdau Renkino balsą:

– Kalbama, kad naktį turėjote svečių?

– Taip, kažkas mane aplankė, kol aš buvau valdyboje.

– Ką nors įtariate?

Pažvelgęs į lubas, tariau:

– Jeigu nors truputį ką nors įtarčiau... Iš pradžių jie pervertė Šepio kambarį, o dabar eilė atėjo man.

– Būkite atsargus: kitą kartą jie gali apsilankyti su ginklu.

– Dėkoju už rūpestį.

– Norėjau apie įvykį sužinoti iš pirmų lūpų. Kendis sako, kad jie nesurado jokių pėdsakų... Vadinasi, jūs nieko neįtariate?

– Šiuo metu – nieko. Pats sukau galvą dėl šitos istorijos. Jei ką išsiaiškinsiu, pranešiu jums.

Patylėjęs Renkinas tęsė:

– Aš kalbėjausi su dvasininku: Telma Kauzns iš tikrųjų vengė vyriškių. Kunigas užtikrino, kad ji jokiu būdu neitų į pliažą su nepažįstamu.

– Vis dėlto ji buvo kartu su Šepiu.

– Taip, teisybė. Na, gerai, manęs laukia darbas, bandau sužinoti ką nors apie savininką to peilio, kuriuo ją nužudė.

– Ant jo nebuvo atspaudų?

– Ne. Tokį peilį galima nusipirkti bet kurioje ūkinių prekių parduotuvėje. Mano žmonės bando ką nors sužinoti. Jeigu bus kokių nors naujienų, jums praneš.

Padėkojau. Nesitikėjau, kad Renkinas stengsis iš tikrųjų man padėti. Priminęs, kad vakare būtina dalyvauti parengtiniame tardyme, jis padėjo ragelį.

Išgėręs kavą, paskambinau į kontorą San Franciske. Vyro mirtis, išgirdau iš Elos, labai sujaudino Džeko žmoną, tačiau dabar baisiausia bus praėję.

– Šiandien ji turėtų gauti mano laišką, – tariau. – Stipriau uždaryk seifą ir lauk jos apsilankant. Jei reikalaus pinigų, pasakyk, kad vakare išsiųsiu jai čekį.

Keletą minučių kalbėjomės apie reikalus. Ela pasakė, kad kontora gavo du įdomius pasiūlymus, tačiau aš, nepaisant jų finansinio patrauklumo, nesusigundžiau.

– Pasiūlyk Kerkhilui penkiasdešimt procentų, ir tegu jis užsiima jais, – tariau. – Man būtina likti čia. Pasistenk susitvarkyti viena.

– Gerai.

Ji buvo nuovoki mergina, ir žinojau, kad ja galima pasitikėti.

Po vakarykščių nuotykių dar nebuvau atsitokėjęs ir visu kūnu jaučiau nuovargį. Todėl nutariau patraukti į pliažą ir kaip reikiant išsimaudyti.

Nulipau į vestibiulį ir ten sutikau seną pažįstamą storulį Bruerį. Paėmęs iš manęs raktus, klerkas sumišęs tarė:

– Misteri Brendonai, bijau, kad...

– Žinau, žinau, gali netęsti, – pertraukiau jį. – Viešbutyje didelis svečių antplūdis, ir jums staiga prireikė mano kambario. Pakentėk iki vakaro, aš paieškosiu kito kampo.

– Man labai gaila, tačiau gavome tiek nusiskundimų. – Jis sugebėdavo atrodyti taip, tarsi iš tikrųjų būtų gaila su manimi skirtis. – Per tą laiką, kai pas mus apsigyvenote, policija lankėsi jau keturis kartus.

– Suprantu, kad pridariau jums daug rūpesčių. Vakare aš išvažiuosiu.

– Labai malonu iš jūsų pusės, misteri Brendonai.

Nuvažiavau su biuiku link jūros. Buvo pusiaudienis, ir pliaže vis daugėjo žmonių. Spindėjo didžiuliai spalvingi skėčiai, vaikinai ir merginos žaidė kamuoliu, maudėsi ar tiesiog tyliai gulėjo smėlyje.

Užsimovęs glaudes, pasukau prie vandens, tiesiog žengdamas per blondinių ir ugningai rudų gražuolių kūnus, vos pridengtus medžiagos gabalėliais. Nuplaukiau į jūrą apie ketvirtį mylios ir pasukau atgal.

Tuo metu žmonių ant kranto dar padaugėjo. Veltui ieškojau vietos, kur nereikėtų trintis tarp kitų. Dairydamasis į šalis, po mėlynai baltu skėčiu pastebėjau merginą, kuri atkakliai mojo ranka.

Ji buvo su baltu maudymosi kostiumėliu ir dideliais tamsiais akiniais. Pažinau ją iš dailios figūros ir šilkinių plaukų: Margo Kridi kvietė prisijungti prie jos. Jos gražiame, kiek sunerimusia-

me veide klajojo šypsena.

– Nejaugi tai misteris Brendonas? – paklausė ji, vaizduodama, kad netiki savo akimis.

– Kaip tiktai jis, jei, žinoma, kas neužsimovė jo kailio. O čia mis Kridi po nepaprastai dideliais akiniais.

Nusijuokusi ji nusiėmė akinius, ir aš dar kartą turėjau progą pasigėrėti jos gražumu.

– Ar misteris Brendonas nemalonėtų prisėsti? O gal jis labai užimtas?

– Labai ačiū už skambutį, – dribau į smėlį greta jos. – Prisipažinsiu, kad nelabai tikėjausi jūsų pagalbos.

Apkabinusi rankomis kelius, ji žiūrėjo į jūrą.

– Vakar aš buvau klube, ir manyje prabudo smalsumas. Žmogžudystėje visada slypi kažkas intriguojančio, ar ne? – Ji vėl užsidėjo akinius, paslėpusius, dideliam mano nusiminimui, pusę jos veido. – Kai paklausėte, ar jūsų draugas galėjo pakliūti į klubą, buvau tikra, kad tai neįmanoma. Vis dėlto nusprendžiau įsitikinti, kad esu teisi.

– Jūs skaitėte rytinius laikraščius? – Pakreipęs galvą, žiūrėjau į ją, jausdamas suprantamus jaudinančius jausmus.

– Turite galvoje ir antrą žmogžudystę? Nežinomą merginą? Galvoju, kad ji ir buvo ta mergina, užėjusi pas jūsų draugą. Su ja po to jis išėjo į pliažą.

– Jūs teisi, tai jinai.

– Mieste tik apie ją ir kalba. – Prisitraukusi krepšelį, jinai atidžiai ėmė kažko ieškoti. – Visa tai labai paslaptinga, ar ne?

Įkaitusi saulė ėmė mane kaip reikiant erzinti, ir aš pasislėpiau skėčio šešėlyje, iš kur galėjau žiūrėti jai tiesiai į veidą. "Gražuolė!" – dar kartą su apmaudu pagalvojau.

– O ar ji negalėjo nusižudyti?

– Galėjo, žinoma, tačiau tokia galimybė nedidelė: kam žudytis tokiu neįprastu ginklu? Juk yra paprastesnių būdų.

– Tarkim, ji nužudė jūsų draugą, o paskui nutarė išpirkti savo nuodėmę nusižudydama tokiu pat būdu. Laikraščiai rašo, kad ji buvo kaip reta dievobaiminga. Jai galėjo šauti į galvą, kad tai vienintelis būdas išpirkti kaltę.

Jos minčių eiga mane nustebino:

– Velniai griebtų! Jūs pati visa tai sugalvojote?

– Ne. Kalbėjausi su vienu pažįstamu, ir jis išsakė savo spėliojimus. Pagalvojau, kad jis galbūt teisus.

– Jūsų vietoje nesukčiau galvos, kaip ji mirė. Tai policijos reikalas, – pastebėjau. Po to pagalvojęs paklausiau: – Jūs niekada

nebuvote Erou–Point rajone? Ji dirbo parduotuvėje, kurią visi vadina "Keramikos mokykla".

– "Keramikos mokykla"? Kaipgi, aš puikiai žinau šią parduotuvę. Markusas Chanas – nuostabus žmogus, jis daro puikius daiktus. Praeitą savaitę pirkau pas jį berniuko skulptūrą. Tai tikras meno kūrinys.

– Jūs ten niekada nesutikote tos merginos?

– Galbūt ir sutikau. Tačiau ten dirba tiek jaunučių pardavėjų, kad aš vargiai galėjau ją įsiminti.

– Man pasakojo, kad Chano krautuvėje parduodamas tiesiog šlamštas turistams.

– Tai teisybė, tačiau ne visai. "Keramikos mokykloje" yra kita salė, į kurią įleidžiami tik nuolatiniai klientai. Tenai ir parduodama tai, ką turi geriausio.

– Kitaip tariant, Chanas puikiai verčiasi?

– Taip, jis uždirba nemaža pinigų, tačiau jis juos tikrai uždirba.

Kai ji kalbėjo apie Chaną, jos veidas švietė susižavėjimu. Margo nuoširdžiai tikėjo, kad jis – didis menininkas

– Norėčiau pabuvoti ten. Jūs neatsisakytumėt kada nors nueiti su manimi, mis Kridi? Aš, žinoma, ne pirkėjas, tačiau gera keramika įdomi ir man.

Ji atsakė ne iš karto. Arba galvojo apie kažką kitą, arba dėl kažkokios priežasties nenorėjo sutikti.

– Gerai, – tarė Margo po ilgos pauzės. – Aš pasakysiu, kada susiruošiu į "Mokyklą". Jūs tebegyvenate "Adelfi" viešbutyje?

– Beje, apie viešbutį. Aš buvau gerokai nustebintas, kai paskambinote telefonu. Kas jums pranešė, kad aš apsistojau kaip tik tenai?

Ji nusijuokė.

Jos dantys buvo gražūs: ne per daug dideli, lygūs ir balti, kaip apelsino sėklytės. Priedo jinai mokėjo juoktis: ne tik išsišiepti, kaip daro daugelis merginų, o užkrėsti savo linksmumu. Ji vis labiau man patiko ir jaudino taip, kaip jokia kita moteris.

– Adresą aš sužinojau iš Hameršalto, jūs, tikriausiai, jau buvote jį sutikęs. Jam žinoma absoliučiai viskas. Dar nebuvo atvejo, kad jis neatsakytų į mano klausimą.

– O aš niekaip negalėjau suvokti, kaip jums pavyko mane surasti, – tariau aš ir vėl grįžau prie viešbučio. – Šį vakarą turiu išvažiuoti iš "Adelfi". Policija taip dažnai lankė mane, kad administracija išsigando: dar ims gyventojai ir pagalvos, kad gaudynės pas juos – įprastas užsiėmimas. Man teks ieškotis kito kampo.

– Nemanykite, kad tai bus taip paprasta. Dabar pats sezono įkarštis.

– Tikriausiai bus nelengva, tačiau tai nuo manęs nepriklauso.

Manęs persikraustymas taip pat nedžiugino. Paprastai viešbučių paieškomis rūpindavosi Džekas, kuris tokiems darbams turėjo talentą: jis visuomet rasdavo viešbutį su tuščiais kambariais. Aš, būdavo, valandomis naršydavau po dešimtis viešbučių – ir be rezultatų. O Džekui užtekdavo užsukti į pirmą pasitaikiusį – ir galėdavome kraustytis.

– Jūs kartais nežinote kokio nebrangaus viešbučio? – paklausiau ir čia pat, prisiminęs, su kuo kalbuosi, nusikvatojau. – Ne, apie tokius dalykus jūs, žinoma, nieko nežinote.

– Kiek laiko jūs ruošiatės čia gyventi?

– Kol neišsiaiškinsiu, kas nužudė. Gal reikės savaitės, galbūt mėnesio. Sunku pasakyti.

– Jūs mokate pats tvarkytis?

– Naivus klausimas. Žinoma. Jūs galbūt manote, kad namuose aš laikau tarnaitę?

– Nežinau, ar jums tiks mano pasiūlymas. Aš nuomoju nedidelį bungalą ant Erau–Bėjaus užutėkio kranto, bet juo nesinaudoju. Jei norite, laikinai galite ten apsigyventi.

Aš nesuprasdamas įsispoksojau į Margo.

– Jūs juokaujate?

– Galite, jei norit, ten gyventi, – pakartojo ji. – Namas su baldais ir viskuo, kas būtina. Prieš mėnesį buvau jame, ten viskas buvo tvarkoje. Jums tiktai reikės mokėti už elektrą, o dėl viso kito nesirūpinkite.

– Labai malonu iš jūsų pusės, mis Kridi. – Nė karto gyvenime nebuvau taip priblokštas. – Aš negalvodamas priimu jūsų pasiūlymą.

– Jei turite laiko, galime ten nuvažiuoti šį vakarą. Aš vakarieniauju su draugais ir būsiu laisva po dešimtos. Pasiimsiu raktus ir padėsiu jums išsiaiškinti, kur šviesa ir vanduo.

– Man labai nemalonu kelti jums tiek rūpesčių, mis Kridi. Juk aš jums – pašalinis žmogus.

– Nereikia, misteri Brendonai. Man tai nekelia rūpesčių. – Margo pasižiūrėjo į laikrodį. – Man laikas. Pietauju su tėvu, o jis negali pakęsti, kai jį kas nors verčia laukti.

– Nesakykite jam, kad aš pervažiuoju į bungalą, – tariau, stebėdamas, kaip ji apsivelka suknelę trumpomis rankovėmis. – Atrodo, aš nepriklausau jo numylėtiniams.

– Niekada nekalbu apie savo reikalus su tėvu, – atsakė Margo. – Jei pasitiksite mane lygiai dešimtą prie "Muškietininkų klubo", iš karto galėsime važiuoti į bungalą.

– Aš lauksiu jūsų.

– Iki pasimatymo.

Vėl jos veide šmėkštelėjo vos pastebima šypsena, pripildžiusi mano širdį nepaaiškinamo jaudulio. Žiūrėdamas, kaip ji nueina, gracingai palenkusi galvą ir siūbuodama klubais, supratau, kad žavėjimasis moterimis mano amžiuje – dar ne praeitas etapas.

2

Lengvai papietavęs, grįžau į viešbutį ir susikroviau daiktus. Pašaukęs koridoriaus budintįjį, liepiau išsiųsti Džeko daiktus jo žmonai. Po to parašiau jai trumputį raštelį, įdėjau jį į voką kartu su dviejų šimtų dolerių čekiu. Raštelyje užsiminiau, kad ši suma bus išskaičiuota iš galutinės mūsų atsiskaitymo sumos.

Kai mano bagažą nunešė į biuiką, užsimokėjau už viešbutį, dar kartą išklausiau Bruerio atsiprašinėjimų. Nuraminau jį, pasakęs, kad suradau geresnę vietą ir jam neturiu jokių pretenzijų.

Prieš išvykdamas į teismą, į parengtinį tardymą, užėjau pas Grivsą. Tasai sėdėjo savo "kabinete" ir susikaupęs valė dulkes nuo savo batų.

– Eini į tardymą? – paklausiau.

– Įsakyta atvykti. – Jis su pasišlykštėjimu nusviedė skudurą į stalčių ir, pasitaisęs kaklaraištį, pasiėmė skrybėlę. – Pavežėsi?

– Žinoma, todėl ir užėjau.

Kelyje į teismą pasiteiravau, ar jis matė nužudytą Telmą Kauzns.

– Manęs neprašė ją atpažinti, – susierzinęs atsakė Grivsas. – Tokiems kaip aš, Renkinas neturi laiko. Ten buvo nuėjęs Brueris. Juokinga, ar ne? Tas storas kalakutas ir savo motinos nepažins. O mergiotę... juk tada ji buvo su skrybėle, juodais akiniais ir, be to, su tamsiu peruku.

Atsakiau, kad dėl peruko jis neteisus: ne Grivso būdui pripažinti savo klaidas.

Teisme be mūsų buvo dar devyni žmonės. Penki atstovavo tai žmonių kategorijai, kurie iš neturėjimo ką daryti dieną ir naktį sukinėjasi ten, kur prisistato teisėtvarkos organai. Kiti keturi mane sudomino. Mergelė su juodais akiniais ir griežtu pareigingos sekretorės veidu, apsirengusi pilka suknele su apykakle ir rankogaliais, – ji sėdėjo paskutiniame suole ir stenografavo po-

sėdį. Šviesiaplaukis vyriškis pilku kostiumu ir juodais akiniais patenkintas dairėsi aplinkui, retkarčiais nusižiovaudamas. Jis išsižiodavo taip smarkiai, kad, matyt, tik per stebuklą neišsinarindavo žandikaulių. Ir pagaliau du išsičiustiję vyriškiai. Įeidamas salėn, tardytojas linktelėjo jiems kaip seniems pažįstamiems.

Savo elgesiu tardytojas visiems rodė, kad ši nužudymų istorija jam jau mirtinai įgriso. Jis nekantriai išklausė mano parodymus, žiūrėjo į kitą pusę, kai mirksėdamas iš susijaudinimo šnekėjo Brueris, užmiršo iškviesti Grivsą ir vos atkreipė dėmesį į tai, ką papasakojo pliažo sargas. Truputį pagyvėjo tik tada, kai Renkinas paprašė savaitės nusikaltimo tyrimams pabaigti. Su palengvėjimu davęs savaitę, jis akimirksniu dingo iš salės.

Linktelėjęs dviejų išsičiustijusių vyriškių pusėn, paklausiau Grivsą, kas jie tokie.

– Tai visoje Ramiojo vandenyno pakrantėje apsukriausio advokato Hesketo atstovai.

– Jis tvarko Kridžio reikalus?

– Taip. Kitoms firmoms toks darbas neįveikiamas.

Paklausiau, ar jis nepažįsta šviesiaplaukio dabitos ir merguželės iš paskutinės eilės, tačiau Grivsas matė juos pirmą sykį.

Kai tardytojas išėjo, blondinas dingo iš teismo salės taip tyliai ir nepastebimai, kaip dingsta iš kriauklės vanduo. Du ponai, apie kažką šnektelėję su Renkinu, taip pat greitai išėjo. Kol juos stebėjau, išnyko ir merguželė pilka suknele.

Grivsas atsisveikino su manimi, pridūręs, kad tikisi vėl pasimatyti.

Teismo salėje likome dviese su Renkinu.

– Kas naujo?

– Nieko, – ne visai įsitikinęs atsakė Renkinas. – Tiksliau, kol kas nieko. Man neduoda ramybės peilis, iki šiol negalime išsiaiškinti. – Išsitraukęs cigaretę, jis nervingai maigė ją pirštais. – O ir nužudytoji – neaiški, niekas nežino apie jos praeitį.

– Geriau jums būtų užsiimti Kridžio praeitimi. Tai nebūtų beprasmiškas žaidimas. Tuos du, kurie su jumis kalbėjo, atsiuntė Kridis?

– Ne. Jie užsuko neturėdami ką veikti. Jie atvažiavo į miestą kitais reikalais, ir jiems dar liko laiko.

– Jie taip sakė? – Aš iš širdies nusikvatojau. – Na, ir ką, tikite jų žodžiais?

– Manęs laukia darbas, – trūkčiojančiu balsu ištarė Renkinas. Jis aiškiai jautėsi nekaip.

– Kas tas blondinas šviesiu kostiumu?

– Jis iš "Keramikos mokyklos".

– Įdomu, kokie reikalai jį atvedė į teismą?

– Kas žino? Gal jį atsiuntė Chanas...

– Jeigu manęs prireiks policijai, ieškokite nauju adresu. Aš išsinuomavau mažą bungalą Erou-Bėjaus užutėkyje.

Renkinas pažvelgė į mane.

– Ten tik vienas bungalas. Jei neklystu, jis priklauso Margo Kridi.

– Jūs neklystate. Jį aš ir išsinuomavau.

Jis vėl pasižiūrėjo į mane, norėjo kažką pasakyti, po to persigalvojęs linktelėjo ir išėjo.

Buvo pusė penkių. Sėdau į mašiną ir nuvažiavau į miestą. Važiuodamas paklausiau policininko, be tikslo vaikštinėjančio krantine, kaip nuvažiuoti į "Kurjerio" redakciją. Su gilia panieka pasižiūrėjęs į mano apipešiotą biuiką, tvarkos sergėtojas leido sau trumpai paaiškinti, ir aš, paspaudęs akseleratorių, po penkiolikos minučių jau buvau prie reikalingo namo.

Redakcijos priimamajame jaunutei sekretorei įteikiau vizitinę kortelę, sakydamas, kad norėčiau pamatyti Rolfą Trojų. Ji išėjo ir po keletos minučių pakvietė eiti kartu. Praėję koridoriumi, atsidūrėme mažyčiame kambarėlyje, kur už rašomojo stalo, apkrauto šūsnimis popierių, papsėdamas pypkę sėdėjo žmogus. Jo plaukai buvo pradėję žilti, o žandikauliai – kvadratiniai.

Pamatęs mane, jis ištiesė didelę stiprią ranką.

– Prisėskite, misteri Brendonai. Girdėjau apie jus iš Holdingo. Jis perspėjo, kad jūs tikriausiai užsuksite.

– Užėjau turėdamas vienintelį tikslą – prisistatyti, misteri Trojau, – tariau. – Šiandien aš tuščiomis rankomis, tačiau greitai, tikiuosi, ką nors turėsiu. Iš Holdingo žodžių supratau, kad, gavęs konkrečių faktų, jūs galite juos paskelbti.

Trojus plačiai nusišypsojo, parodydamas stambius, baltus dantis.

– Mano tikslas, – tarė jis, – spausdinti teisybę ir tiktai teisybę. Tik taip aš ir laikausi. Labai džiaugiuosi, kad jūs užėjote. Galiu papasakoti daug naudingo apie šį miestą. Jūs klausėtės Holdingo, dabar pasiklausykite manęs. – Įsitaisęs giliai kėdėje, jis išpūtė į lubas dūmų srovelę ir tęsė: – Po mėnesio pas mus įvyks rinkimai, laukia įnirtinga kova. Ankstesnei bandai, savo rankose laikiusiai valdžią penkerius metus, būtina nugalėti bet kokia kaina. Kitaip jie prapuolę. Jie gali netekti visko, jei tik nustumsime nuo valdžios vairo. San Rafaelas – Ramiojo vandenyno pakrantės auksinis dugnas. Tai milijonierių mėgstama vieta. Niekur, išskyrus Maja-

mį, jums nepasiūlys tokio komforto ir tokių pasilinksminimų, kaip pas mus. Tuo pat metu misteri Brendonai, tai pažadėtoji žemė gangsteriams, jie rimtai kontroliuoja visą miesto gyvenimą. Jų neįmanoma sunaikinti ar išvyti iš miesto, ir net Kridis, to panorėjęs, negalėtų su jais susitvarkyti. Todėl jis ir neima į širdį. Greta jo įteisintų įmonių klesti nusikalstamas biznis, ir jis iš to gauna nemaža naudos. Tačiau nepagalvokite, misteri Brendonai, kad Kridis koksai užkietėjęs niekšas. Tai padorus, visiškai padorus žmogus. Tačiau Kridis – biznesmenas ir turi teisę reikalauti, kad pinigai duotų jam pajamas. Nusikaltėlių šutvė, įsikūrusi San Rafaele, didina jo kapitalinių įdėjimų vertę, todėl jis ir nereikalauja, kad būtų imtasi griežtų priemonių. Atvirkščiai, jis net pasiruošęs pasidalinti pelnu. Kol kazino, plaukiojanti landynė, opera, naktiniai klubai ir kino teatrai – vienu žodžiu, viskas, kur įdėti jo pinigai, duos pelną, tol jis pakęs ir įsilaužėlius, ir prekiautojus narkotikais, ir sutenerius, ir sukčius. Puikiai orientuodamiesi situacijoje, jie per daug nesikėsina į jo pajamas. San Rafaelas – korupcijos ir ydų miestas. Abejoju, ar visoje administracijoje surasime nors vieną žmogų, kuris nebūtų pagriebęs savo dalies pyrago.

– Teisėjas Harisonas ruošiasi įvesti čia tvarką? – paklausiau.

Trojus patraukė pečiais.

– Tai jis bent žada. Tačiau būkite tikras, tai liks vien pažadais. Kas nors galbūt ir bus padaryta dėl akių, – įkiš už grotų vieną, du antrarūšius valdininkus, patriukšmaus, pamojuos vėliavomis, tačiau po mėnesio kito ateis tikrųjų šeimininkų komanda, ir viskas atsistos į savo vietas. Teisėjas vieną dieną pamatys, kad jo sąskaita banke netikėtai išaugo, kas nors padovanos kadilaką, ir jis supras, kad kur kas ramiau nesikišti į natūralią įvykių tėkmę. Tokia sistema, o ne žmonės. Žmogus gali turėti garbingų ketinimų, tačiau staiga pakvipus dideliais pinigais, jie ištirpsta kaip rūkas ore. Netvirtinu, kad galima nupirkti bet kurį, bet kad teisėjas Harisonas iš šitos rūšies, žinau pernelyg gerai.

– Man atrodė, kad nusikalstamą biznį tvarko būtent Kridis. Jei ne jis, tai kas gi?

Prieš atsakydamas Trojus kurį laiką susimąstęs papsėjo pypkę.

– Yra mūsų mieste toksai Kordesas, "Muškietininkų klubo" valdytojas. Jam nesvarbu, kas laimės. Jis tvirtai sėdės savo kėdėje, esant bet kuriai administracijai. Apie jį nedaug žinoma: atvyko kažkur iš Pietų Amerikos, mitrus biznierius, moka daryti pinigus įvairiausiais tamsiais būdais. Jeigu Kridis užsiima dideliu legaliu bizniu, tai Kordeso biznis – tokio pat dydžio, tik nelegalus. Jis ir

yra San Rafaelo nusikalstamo pasaulio galva. Norint atsikratyti gangsterių, reikia pašalinti Kordesą. Tačiau norinčiųjų išbandyti su juo jėgas – nėra.

– "Muškietininkų klubas" ne vienintelis, ką jis turi?

Trojaus veide pasirodė liūdna šypsena.

– Žinoma, ne. Didelę dalį pajamų jis gauna iš Kridžio įmonių. Pavyzdžiui, kazino. Jį pastatė Kridis ir gauna tvirtą procentą. Tačiau Kordesas taip pat nugriebia ketvirtį kapitalo – už protekciją. Kridis finansavo plaukiojančios landynės statybą, manydamas, kad ji padės pritraukti į miestą turistų. Ir vėl ten prisistatė Kordesas su savo dvidešimt penkiais procentais. Atsisakytų Kridis mokėti, ir jo puošni jachta dėl nežinomų priežasčių išlėktų į orą. Kridis tai žino ir bevelija krapštyti pinigėlius.

Sėdėjau tylėdamas, apgalvodamas tai, ką išgirdau, nors nieko naujo ir nebuvo papasakota. Tokia pat situacija buvo Niujorke, Los Andžele , San Franciske, kituose Amerikos miestuose. Galvojau apie tai, kad per trisdešimt šešias valandas, praėjusias nuo Šepio mirties, likimo valia atsidūriau man svetimo miesto politinio gyvenimo centre. Galbūt Šepis užtiko ką nors, kas kėlė pavojų Kordesui ir jo gaujai, ir sumokėjo už tai gyvybe? Vėl prisiminiau ilgą ir ploną peilį – profesionalų ginklą.

– Noriu, kad jūs suvoktumėt, kaip viskas yra iš tikrųjų, – pasakė Trojus. – Ir dar vienas patarimas. Saugokitės Holdingo. Pasitikėkite juo ne daugiau, nei nuodinga gyvate. Kol jūs veikiate jo interesams, jis – su jumis, tačiau pakanka žengti neatsargų žingsnį, kuris jam nepatiks – ir jūs įsigysite pavojingą priešą. Saugokitės jo!

Užtikrinęs Trojų, kad neturiu iliuzijų dėl Holdingo, pasidalinau savo prielaidomis dėl Šepio ir Kridžio ryšio. Papasakojau visus faktus, kuriuos pavyko surinkti, paminėjau net mįslingą degtukų paketėlį.

– Galiu lažintis, – tariau, — kad Kridis nusamdė mano kompanioną. Galbūt jis norėjo pasekti savo žmoną. Šepis, manau, susidūrė su kažkuo svarbiu, nesusijusiu su kliento pavedimu, ir jį paskubėjo pašalinti. Kas užmušė, aš nežinau, nors iki pasikalbėjimo su jumis maniau, kad tai padaryta Kridžio paliepimu. Dabar turėsiu dar kartą apmąstyti savo prielaidas.

Trojus sutikdamas linktelėjo.

– Kridis nežudė Šepio. Jis gali paliepti ką nors sumušti, tačiau tik ne žudyti. – Trojus atsilošė kėdėje. – Na, ir istoriją jūs man papasakojote! Tačiau joje kol kas nėra nieko, ką galėtume išspausdinti. Tikiuosi, jums vis dėlto pavyks išaiškinti, kas mūsų

romano herojus. – Jis žvilgtelėjo į laikrodį. – Turiu reikalų, misteri Brendonai, man reikia eiti. Jums į pagalbą galiu pasiūlyti savo bendradarbį Frenką Heplą. Šis vaikinukas – vienas geriausių mano žmonių, jis turi talentą iškapstyti informaciją. Naudokitės jo paslaugomis, kur reikia ir kada reikia – jis nepavargsta. Pradžiai, pavyzdžiui, jis gali pasiknaisioti Chano praeityje. Tas laisvas menininkas man visada atrodė įtartinas.

– Gerai. – Aš atsikėliau. – Jūs nieko nepažįstate iš "Muškietininkų klubo"?

– Aš?! – Jis nusikvatojo. – Absoliučiai nieko!

– Ruošiuosi apsilankyti ten, viską pamatyti savo akimis.

– Nesvajokite, jums tai nepavyks. Ten įleidžia tik klubo narius ir tuos, ką jie pasikviečia.

– Pagyvensim – pamatysim, – atsakiau. – Priminsiu apie save. Tikiuosi, kad po poros dienų galėsiu pateikti konkrečių faktų.

– Jeigu jie bus apie Kridį, informacija privalo būti absoliučiai patikima, spėliojimai ir prielaidos čia netinka, – pasakė Trojus. – Negaliu leisti sau tokios prabangos – sėsti už grotų kartu su jumis už šmeižtą. Mane paprasčiausiai išgrūs iš laikraštinio biznio.

– Jei faktai bus apie Kridį, niekas nesugebės jų paneigti.

Mes paspaudėme vienas kitam ranką, ir aš išėjau. Man pasidarė kiek ramiau: dabar blogiausiu atveju žinojau, kuo galiu pasitikėti.

Aštuntas skyrius

1

Iš policininko reguliuotojo sužinojau, kad "Muškietininkų klubas" įsikūręs viršutiniame "Rica–Plaz" viešbučio aukšte. Tai buvo netikėta: buvau tikras, kad toks įmantrus klubas užima atskirą puošnų pastatą.

– Tu sakai, kad tai tiesiog keletas kambarių viršutiniame aukšte? – paklausiau. O aš maniau, kad klubas – kažkas panašaus į Tadž Machalą.

Reguliuotojas nusiėmė kepurę ir, nusibraukęs nuo kaktos prakaitą, pašnairavo į mane.

– Tadž... kas? – nustebo jis. – Tu šiandien nuo ryto taip raizgai, drauguži?

– Nieko. Tiesiog pagalvojau, kad jis pastatytas atskirai ir išvaizda primena rūmus.

– Tu gali galvoti ką nori, tai tavo reikalas. Klubas dvidešimt penktame viešbučio aukšte, ten, kur kabantys sodai. Kas tave neramina? Nei tu, nei aš ten nepapulsim.

Padėkojęs sugrįžau prie biuiko. Pasėdėjęs mašinoje keletą minučių, atsiminiau, kad Grivsas anksčiau dirbo "Rica–Plaz" detektyvu. Atsirado viltis, kad jis pasakys būdą, kaip ten patekti.

Nuvažiavęs iki artimiausios vaistinės, paskambinau jam iš automato.

– Man reikia tavo pagalbos, – tariau. – Jei gali su manim susitikti, pavaišinsiu tave alumi.

Ragelyje išgirdau šnopavimą, po to Grivsas pasakė, kad po trisdešimties minučių lauks Elos bare Trečiojoje gatvėje.

Atvykęs į sutartą vietą, užsakiau alaus ir paprašiau barmeną atnešti vakarinį laikraštį.

Jame buvo tyrimo ataskaita ir Renkino fotografija, primenanti Šerloką Holmsą miniatiūroje. Paskutiniame puslapyje buvo įdėtas Telmos Kauzns portretas. Antraštė skelbė, kad policija energingai tiria antrosios paslaptingos žmogžudystės Bei–Bičo pliaže aplinkybes.

Apžiūrinėjau merginos fotografiją, kai atsiradęs Grivsas sunkiai užsirioglino ant kėdės priešais mane. Pasakiau, kad ruošiuosi prasiskverbti į "Muškietininkų klubą".

– Turi tiek šansų patekti ten, kiek ir į Baltuosius rūmus, – pasakė jis.

– Pasaulyje nėra nieko neįmanoma, seni. Aš norėčiau pamatyti viešbučio planą. Tu esi ten dirbęs, gal dar ne viską pamiršai.

Išgėręs alaus, Grivsas pastatė bokalą ant stalo ir nusišluostė ranka burną.

– Nieko nebus. Pas juos į viršutinį aukštą gali pakilti dviem liftais. Dviem privačiais liftais. Kai įeini į viešbutį, iš pradžių pereini vestibiulį, o po to koridoriumi – į kairę. Jo gale – grotos, prie kurių ištisą parą budi du sargybiniai. Štai čia ir baigsis tavoji kelionė. Jie neatvers grotų, jeigu tavęs nepažįsta. Kai ateina klubo narys, jis pasirašo knygoje ir pakyla liftu. Kas vyksta po to, aš nežinau, nes niekada ten nebuvau. Patariu veltui nesukti galvos: sargybiniai tavęs nepraleis. Kitu atveju juos nedelsiant išmestų į gatvę.

– Ar viršuje yra restoranas?

– Vienas geriausių Amerikoje. Bent jau taip šnekama, man pačiam nėra tekę ten sėdėti. Na, ar tau lengviau nuo to?

– Gal tu dar pasakysi, kad skerdieną, kumpius ir dėžes su žuvimi jie tampo viešbučio vestibiuliu?

Alaus bokalu jis pasikasė savo mėsingą nosį.

– Kas sako, kad jie ten tampo? Jie naudojasi bendru su viešbučiu krovininiu liftu. Jis – pastato gilumoje. Aš nežinau, kaip produktus nugabena į patį klubą, bet mačiau, kad juos nuveža į viršų, o palydovas važiuoja kartu su jais.

Aš nusišypsojau.

– Štai to aš ir tikėjausi. Taigi, jeigu į viršų aš pasikelsiu lydėdamas krovinį, turiu šansą patekti į klubą? Gal žinai, kas sutiktų man padėti? Aš nepagailėčiau penkiasdešimties monetų?

Grivsas susimąstęs lėtai siurbčiojo alų.

– Tu rizikuoji galva, bet tai – tavo reikalas. Aš pažįstu vieną vyruką, dirbusį klube, – Harį Benauerį. Tiktai nežinau, ar jis dabar ten. Jis buvo ketvirtuoju barmenu. Ar kažkas panašaus... Haris niekada neturėdavo pinigų: pralošdavo lažybose, įsiveldamas į kvailus ginčus. Jis gal ir sutiktų padėti.

– Pasiteirauk jį, – paprašiau. – Jeigu jis vis dar ten. Gal norėtų užsidirbti penkiasdešimt dolerių. Perduok, kad aš jo lauksiu prie krovininio lifto lygiai septintą.

Grivso mina aiškiai rodė, kad mano prašymas jam nesukėlė jokio entuziazmo.

– Benaueris gali tave paprasčiausiai apmauti ir viską papasakoti savo viršininkams. Tada tau bus liūdna. Klubo gorilos darbuojasi kumščiais, o ne pūkinėmis pagavėlėmis. Nepamiršk šito.

– Tai – mano rūpestis. O tu visgi sužinok.

Grivsas gūžtelėjo pečiais ir, pakilęs nuo suolo, nuėjo link telefono būdelės. Aš tuo laiku dar užsakiau alaus.

Po kokių penkių minučių jis sugrįžo.

– Aš kalbėjausi su juo, – tarė Grivsas. – Su pinigais jam vėl taip striuka, kad net žmoną parduotų. Už tavo penkiasdešimtį dolerių. Taigi, jis sutinka. Dabar spręsk pats. Aš neprasidėčiau su juo: jis tave parduos už tuos pačius tavo penkiasdešimt.

– Tegu parduoda. Ar jie mane užmuš? Na, blogiausiu atveju išmes iš klubo už pakarpos. Tu jam pasakei, kad septintą valandą?

Grivsas linktelėjo galva.

– Benaueris lauks tavęs prie lifto. Galime susilažinti, kad jis tave apmaus: paims tavo pinigėlius, o klubo tu taip ir nepamatysi.

– Aš jam neduosiu nė skatiko, kol nepamatysiu, ko noriu. – Aš žvilgtelėjau į laikrodį: iki septynių dar keturiasdešimt minučių. – Gal patartumei, ką man pasiimti maskuotei? Na, kokiam nors nenumatytam atvejui...

Grivsas ir vėl susimąstė.

– Pabūk čia, aš greitai grįšiu, – pasakė jis ir, nieko daugiau nepaaiškinęs, išėjo iš baro.

Grįžo jis beveik po pusės valandos, po pažastimi laikydamas rudą popierinį paketą. Atsisėdęs už staliuko, ištiesė savo didžiulę ranką:

– Tu man skolingas dvidešimt monetų.

Aš išsitraukiau piniginę ir atskaičiavau jam keturis banknotus po penkis dolerius.

– Už ką?

Jis padėjo paketą ant stalo:

– Aš pažįstu vieną prekiautoją brendžiu, kuris daugiau apie nieką nesvajoja, kaip tiktai tapti šio klubo tiekėju. Šansų jis neturi jokių, tačiau šito niekaip nepajėgia įsisąmoninti. Aš primelavau jam, kad tu sutikai pasiūlyti jo prekių pavyzdžių šio klubo menedžeriui. Štai tas bizalas. – Jis bakstelėjo pirštu į paketą. – Tik, dėl Dievo, pats nebandyk paragauti: visą tavo kūną išbers vandeningos pūslės sulig pomidoru. – Pasirausęs liemenės kišenėje, ant stalo jis padėjo vizitinę kortelę: – Štai jo firmos kortelė, pasiimk, gali praversti.

– Labai dėkoju, drauguži. Tu stipriai man pagelbėjai. Dabar aš jau lekiu, nes pavėluosiu.

– Jeigu prie "Rica–Plaz" suras didelį kruviną mėsos gabalą, aš žinosiu, kad tai – tu, – atsisveikindamas nuramino Grivsas. – Tu apsidraudęs?

– Nesirūpinki, – smagiai atšoviau, paimdamas paketą, – yra buvę ir didesnių bėdų.

– Tiktai ne tokių, kaip šita, – užjausdamas pasakė Grivsas. – Ir greitai tu tuo įsitikinsi.

Prie tarnybinio įėjimo viešbutin snaudė pagyvenęs sargas. Man pasirodžius, jis dėbtelėjo į mane nesvetingai.

– Ar per čia pateksiu į "Muškietininkų klubą"? – sustojęs priešais jį paklausiau aš.

– O ko tu ten nori?

Kyštelėjau jam po nosimi firmos vizitinę kortelę.

– Esu susitaręs su menedžeriu paplepėti dėl brendžio pardavimo. Naudingas reikaliukas, tėtuši, tad nekišk pagalio į komercijos ratus.

– Kilk į patį viršų... – Ir jis parodė pirštu į lifto pusę.

Senis vėl pradėjo skęsti sapnų karalystėn, o aš įėjau į lifto kabiną ir nuspaudžiau mygtuką su užrašu "Muškietininkų klubas".

Lėtai kildamas į viršų, laikiau ranką švarko vidinėje kišenėje:

ten ant diržo, pririšto prie peties, buvau paslėpęs revolverį. Šaltas metalas šiek tiek ramino nervus.

Praėjo minutė, virtusi man amžinybe, ir liftas sustojo. Mano laikrodis rodė lygiai septynias.

Laiptų aikštelėje, užgriozdintoje medinėmis dėžėmis, lūkuriavo Haris Benaueris. Tai buvo smulkus žmogelis su baltu švarku ir juodomis kelnėmis. Jo veidas su giliai įkritusiomis akimis ir atsikišusiomis ausimis buvo toks atstumiantis, kad koks nors Borneo salos žmonių skalpų medžiotojas būtų drąsiai galėjęs juo didžiuotis, kaip gražiausiu savo kolekcijos papuošalu.

Tačiau aš jam nusišypsojau draugiškai.

– Duokš pinigus, ir vikriau, – tarė jis.

Aš ištiesiau penkis banknotus po penkis doler s.

– Kas tai? Grivsas sakė – penkiasdešimt.

– Grivsas taip pat sakė, kad aš per daug tavimi nepasitikėčiau. Pusė dabar, pusė – po to. Iš pradžių aš apžiūrėsiu šitą smuklę.

– Neįsk pro tas duris, – skubiai pasakė jis, slėpdamas pinigus, – jei nenori nemalonumų savo makaulei.

– Ten dabar kas nors yra? Aš gi sakiau, kad noriu apžiūrėti smuklę. Ar tu manai, kad aš tau padovanojau penkiasdešimt dolerių?

– Po dešimties minučių ten pasirodys bosas. Dabar jis savo kabinete.

– Kordesas?

Benaueris linktelėjo galva.

– O kur menedžeris, kuris iš prekiautojų užsakinėja vynus?

– Tas taip pat savo kabinete.

– Tokiu atveju tu eik į priekį, o aš – tau iš paskos. Jeigu mes ant ko nors užlėksime, tai aš čia – su reikalu: atnešiau brendžio pavyzdžių paragauti.

Benaueris stovėjo dvejodamas: situacija aiškiai jo nepatenkino. Tačiau dvidešimt penki doleriai ant žemės nesimėto, ir, perėję koridorių, mes atsidūrėme prabangiai apstatytoje kokteilių salėje, kurioje galėjo tilpti kokie trys šimtai žmonių. Išilgai sienų įrengtas "V" raidės baras. Grindys padarytos iš juodo stiklo. Pusė salės buvo be stogo. Didžiuliuose vazonuose augo bananai ir palmės, lubas ir sienas slėpė raudoni, rožiniai ir oranžiniai vijoklinių augalų žiedai.

– Tarnybinės patalpos – iš tos pusės, – pasakė Benaueris, rodydamas į duris už baro. – O įėjimas į patį restoraną – štai ten... Ką tau dar parodyti?

– Atneški man kokį nors suvenyrą prisiminimui. Porą degtukų

dėžučių, kuriuos čia nemokamai duoda svečiams.

Pamanęs, kad aš, ko gero, kvanktelėjau, jis nuėjo prie baro prekystalio ir pasilenkęs ištraukė saują dėžučių.

– Šitų?

Paėmęs tris dėžutes, aš atidariau jas ir apžiūrėjau degtukus: nė ant vieno nebuvo jokios numeracijos.

– O kitokių tu neturi?

– Kokių kitokių? Tu gi prašei degtukų, kuriuos dalina svečiams, – štai jie!

– Tavo bosas t uri kitokių degtukų.

Benauerio veidą išpylė spindintys prakaito lašeliai.

– Na, vaikine, baik savo reikalus. Jeigu tave čia suras, aš neteksiu darbo. Pasiimki savo prakeiktus degtukus ir dinki iš čia. Nešdinkis!

– Užsukime dar ir į tarnybines patalpas. Duosiu tau dar pusę šimtinės.

– Tu ką, galutinai iš proto išsikraustei? Nešdinkis! – Staiga jis pradėjo netekti savitvardos.

Durys, už kurių buvo administracinės patalpos, atsivėrė, ir įėjo stambus vyriškis su baltu švarku, prisisegęs ženkliuką su vynuogių keke. Iš emblemos galėjai spręsti, kad tai menedžeris.

Jis atrodė kaip tipiškas Pietų Amerikos atstovas: tankūs, gausiai sutepti plaukai ir siauri ūseliai. Mažų juodų akių žvilgsnis peršoko nuo Benauerio ant manęs.

– Tai misteris Homesas, – skubiai pasakė man Benaueris. Jis dar ne visai pametė galvą. – Jūs neturėjote teisės čia įsiveržti, nesusitaręs iš anksto. – Ir pasisuko į Homesą: – Šis vaikinas norėjo jus matyti.

Aš meilikaujančiai nusišypsojau:

– Ar negalėtumėte man paskirti minutėlę savo laiko, misteri Homesai? Aš – O'Konoras, "Kalifornijos Veino kompanija". – Ir ištiesiau vizitinę kortelę. Homesas ėmė ją įdėmiai tyrinėti. Jo veidas buvo neįžvelgiamas. O aš buvau priverstas uostyti šlykščiai saldų kvapą, kurį skleidė jo plaukų tepalas.

Išnagrinėjęs vizitinę kortelę, jis susimąstęs pradėjo ja stuksenti į barą, nenuleisdamas nuo manęs akių.

– Mes su jūsų firma neturime jokių reikalų, – pasakė Homesas.

– Apie tai būtent aš ir norėjau su jumis pasikalbėti. Mes turime prekių, kurios, be jokios abejonės, jus sudomins. Aš atsinešiau ypatingos rūšies brendžio, kad jūs paragautumėte.

– Kaip jis čia pateko? – paklausė Homesas, kreipdamasis į Benauerį. Manasis palydovas tarsi įgavo antrą kvėpavimą.

– Nežinau. – Jis trūktelėjo pečiais. – Šis tipas atėjo čia ir paklausė jūsų.

– Aš pakilau krovininiu liftu. Aš kažką blogo padariau?

– Su prekiautojais mes susitinkame tiktai iš anksto susitarę.

– Provincialo nenuovokumas, misteri Homesai, atleiskite. Galbūt jūs galėtumėte susitikimą man paskirti rytoj? – Aš padėjau paketą su brendžiu ant baro. – Jeigu jūs paragausite šio skystymėlio, apie reikalą mes galėsime rytoj pasišnekučiuoti.

– Apie reikalą mes pasišnekučiuosime dabar, – pasigirdo balsas už mano nugaros.

Homesas ir Benaueris sustingo, tarsi kažkas, mostelėjęs stebuklinga lazdele, akimirksniu pavertė juos marmurinėmis statulomis. Prisipažinsiu, kad mano širdis taip pat virptelėjo: tamsaus gymio vyriškis, apsivilkęs smokingą su balta kamelija atlape, stovėjo per kokį dvidešimt pėdų nuo mūsų. Jo veidas buvo siauras, su plona ereliška nosimi, stipriai sučiauptomis lūpomis ir juodomis neramiomis akimis. Aš buvau įsitikinęs, kad tai – Kordesas: tiktai boso pasirodymas galėjo taip stipriai pakeisti mano pašnekovų elgesį.

Kordesas priėjo prie baro ir, perskaitęs vizitinę kortelę, šaltakraujiškai ją suplėšė ir numetė ant grindų. Jis pažvelgė į mane sunkiu mieguistu žvilgsniu.

– "Ne" aš pasakiau dar prieš mėnesį. Tau aišku, ką reiškia "ne"?

– Atsiprašau, – sumurmėjau aš. – Juk aš šiame mieste dar esu naujokas ir nežinojau, kad kažkas jums jau rodė mūsų prekes.

– Dabar žinosi. Nešdinkis, ir kad tavo kvapo čia nebūtų!

– Gerai, gerai, atsiprašau. – Visa savo išvaizda aš demonstravau, kad esu sutrikęs ir sumišęs. – Leiskite palikti jums butelį. Tai puikus brendis. Mes galėtume jį tiekti jums labai palankiomis sąlygomis.

– Lauk!

Stiklo grindimis aš nužingsniavau link išėjimo. Staiga durys atsivėrė, ir jose išdygo trejetas vyriškių. Sustoję pusračiu, jie užstojo man kelią.

Du ilgšius bukaveidžius vaikinus aš regėjau pirmą kartą, o trečiąjį gerai pažinojau. Prieš mane stovėjo Hercas. Su pikta lemiančia šypsenėle sužalotame veide.

3

Gal apie minutę Hercas ir aš spoksojome vienas į kitą. Iškišęs liežuvio galiuką, jis suvilgė juo perdžiūvusias lūpas, kuo man iš

karto priminė gyvatę, pasirengusią pulti auką.

– Štai mes galų gale ir susitikome, – negarsiai tarė jis. – Nepamiršai manęs?

Planuodamas savo įsiveržimą į "Muškietininkų klubą", aš nemaniau turėsiąs reikalų su Hercu. Aš nujaučiau, kad blogiausiu atveju gorilos gali aplamdyti mano šonus, na, dar įspirs į užpakalį. Herco pasirodymas situaciją pakeitė iš pagrindų.

Neatplėšdamas žvilgsnio nuo Herco ir tuo pačiu metu stebėdamas Kordesą, aš šonu pradėjau slinkti link išėjimo. Klubo savininkas šią sceną stebėjo nieko nesuprantančiomis akimis.

– Ką visa tai reiškia? – paklausė jis.

– Tai Brendonas, bose, – pasakė Hercas. – Jis – privatus seklys, tos šlykštynės, kurią mes vakar pribaigėme, dauguižis.

Kordesas abejingai patraukė pečiais, apėjo barą ir nuėjo prie durų, ant kurių kabojo užrašas "Administracija". Eidamas jis trumpai įsakė:

– Išmeskite jį!

Aš likau vienas prieš penketą vyriškių, šeštuoju potencialiu mano priešininku galėjo tapti patsai Kordesas, jeigu būtų nutaręs nusileisti iki mano lygio ir pats sudoroti mane. Hercas artėjo prie manęs. Jo arti įstatytos akutės toliau šypsojosi. Norėdamas nors šiek tiek išlyginti per didelį jėgų skirtumą, aš išsitraukiau revolverį.

– Atsargiau, – pasakiau aš, vedžiodamas revolverio vamzdžiu nuo vieno prie kito, stengdamasis taikytis į visus iš karto. – Nepatariu prisiartinti, nes kai kam gali būti liūdna.

Hercas staiga sustojo, lyg netikėtai būtų atsirėmęs į sieną. Turbūt nesitikėjo mano rankose išvysti ginklą.

Kordesas, jau beveik išėjęs pro duris, taip pat sustojo ir su kažkokiu nustebimu pažvelgė į mane.

– Aš liepiau tau išsinešdinti, – tarė jis. – Ko tu lauki?

– Tegu ši beždžionė pasitraukia iš mano kelio, – pasakiau aš, galva parodydamas į Hercą.

Kitą akimirksnį salė jau skendėjo tamsoje. Kas užgesino šviesą, aš nepamačiau. Galbūt tai Homesas nusprendė paspartinti įvykius. Pasigirdo puolusių bėgti žmonių trepsėjimas, ir aš paspaudžiau gaiduką.

Iš revolverio išskriejo oranžinė liepsnos srovė, suskambėjo dūžtantis stiklas, ir mane užgriuvo žmonių kūnų banga. Aš atsidūriau ant grindų. Plėšrios rankos siekė mano kaklo, ieškojo ginklo. Aš pabandžiau iššauti dar kartą, tačiau kažkas iš manęs revolverį jau išplėšė. Ir staiga aš pajutau, kaip kumštis krenta ant

mano galvos...

Kai atsigavau, salėje vėl degė šviesa. Aš gulėjau ant nugaros, virš manęs stovėjo trys gangsteriai. Vienas iš jų laikė mano revolverį.

Žandikaulius nepakeliamai maudė, o galva, atrodė, tuoj tuoj sprogs pusiau. Aš išgirdau aidžius žingsnių garsus, ir prie nugalėtojų trio prisijungė Kordesas.

Sunkiai pasikėlęs aš atsisėdau.

– Išmeskite jį iš čia, – pasakė Kordesas. – Ir padarykite taip, kad jis ilgam pamirštų kelią į klubą. – Ir nužingsniavo link išėjimo, bildėdamas aukštais batų kulnais grindų stiklu.

Hercas ir jo parankiniai pagarbiai palaukė, kol išeis jų bosas. Paskui Kordesą paskubėjo dingti ir Homesas su Benaueriu.

Sėdėdamas ant grindų, aš atidžiai stebėjau, kaip Hercas, paėmęs mano revolverį, mėsčioja jį rankoje. Nuo sužaloto jo veido nenuslinko beprasmė šypsenėlė.

Profesionalūs banditai puikiai žino, kad revolverį galima naudoti kaip policininko lazdą. Smogti galima į bet kurį tašką, išskyrus svarbiausius gyvybiškai. Taip paglamonėtas žmogus invalidu pasilieka jeigu ne visą gyvenimą, tai tikrai daugelį mėnesių.

Aš neveltui penkerius metus dirbau San Francisko prokuratūroje tardytoju ypatingiems pavedimams. Vykdant tarnybines pareigas, beveik kasdien tekdavo užsukti į miesto dokus – baisią vietovę, kur knibždėte knibžda banditų. Ir aš žinojau: kol Hercas neatsidurs man už nugaros, jis nepavojingas. Tačiau lai jis geriau manytų, kad susidūrė su paprastu naivuoliu.

Kai jis staiga užsimojo revolveriu, aš, vaizduodamas, kad baisiausiai persigandau, puoliau atatupstomis.

– Išleiskite mane iš čia, – gailiai suinkščiau. – Aš čia daugiau niekada nepasirodysiu! Tiktai leiskite iš čia išeiti!

– Mes išleisime tave, drauguži, – patenkinta šypsena užliejo Herco fizionomiją, – tik mažumėlę pakentėki.

Aš dar truputį pašliaužiau atgalios. Hercas leido netgi atsistoti. Pa kęs jis metėsi ant manęs, ketindamas smogti per galvą. Tačiau aš tiksliai apskaičiavau laiką ir atšokau į šoną. Revolveris švilpdamas perkirto orą, Herco ranka sunkiai atsitrenkė į mano petį, ir tą patį akimirksnį aš atsidūriau visai šalia jo. Kitą akimirksnį prisitraukiau jį už švarko atlapų, pasilenkiau – ir jis perskrido per mane grakščiai kaip akrobatas, trenkėsi snukiu į grindų stiklą ir nuslydo jomis.

Bet jau laukė antrasis gangsteris. Smūgis, į kurį aš įliejau visą savo kūno jėgą, vos nesutrupino jo skruostikaulio, ir jis nulėkė

paskui Hercą.

Liko dar trečiasis – sveikas ir nepaliestas. Kada jis puolė ant manęs, jo veide šmėkštelėjo sumaištis. Išsisukęs iš po pūdinio kumščio, aš staiga pasilenkiau ir, sugriebęs priešininką už kulkšnių, trūktelėjau į viršų.

Sunkiai kvėpuodamas apsidairiau: Hercas su dragužiu, voliodamiesi ant grindų, skaičiavo žvaigždes. Aš pakėliau savo revolverį ir įsikišau jį į kišenę. Man nebeliko priežasčių, dėl kurių būčiau galėjęs graužtis ar būti nepatenkintas savimi: tokiose grumtynėse man neteko dalyvauti jau gal penketą metų, bet formą išlaikiau dar visai neblogą.

Turėjau tuoj pat nuspręsti, ką darysiu toliau. Aš galėjau nedelsdamas dingti, kur tiktai panorėsiu, bet galėjau ir pasislėpti čia. Juk dar nebuvau sužinojęs nieko tokio, kas pateisintų manojo vizito pas Kordesą riziką.

Nutaręs, kad vargu, ar greitai rasiu galimybę dar sykį užsukti į šį klubą, nusprendžiau neskubėti išeiti.

Išbėgęs į terasą, aš apsidairiau. Dešinėje matėsi ryškiai apšviesti administracijos patalpų langai, po kuriais driekėsi plati atbraila. Virš stogo sunėrimo buvo įrengta horizontali aikštelė, kurioje, jei tik sugebėčiau ją pasiekti, būtų galima valandėlę kitą palyginti saugiai pratūnoti. Kai klube prisirinks lankytojų, man turėtų atsirasti proga iš arčiau susipažinti su jų tvarka ir įpročiais. Ko gero, turėtų.

Pasigirdo silpna vieno bandito aimana, ir aš supratau, kad laiko apmąstymams liko nedaug. Palypėjęs ant terasos aptvaro, pasiekiau siaurą parapeto plytą, juosusią visą stogo pakraštį, ir, stipriai įsitvėręs, prisitraukiau. Nors man galva niekada nesvaigdavo, tačiau mintis apie dvidešimt penkių aukštų bedugnę buvo tikrai nesaldi.

Aš iš visų jėgų kabinausi už čerpių, jausdamas, kad pakaks vieno netikslaus judesio ir nulėksiu žemyn. Laimė, kad kaučiukiniai batų puspadžiai neslydo, ir aš sėkmingai pasiekiau horizontaliąją aikštelę.

Apie aštuntą valandą gyvenimas klube atgijo: pradėjo važiuoti brangūs automobiliai, užgrojo orkestras, terasoje nušvito žiburiai. Dar po valandos, kai lankytojų prisirinko kur kas daugiau, atėjo laikas veikti.

Sulaikęs kvapą nusileidau ant tos plačios atbrailos, kuri stūksojo virš tarnybinių patalpų langų. Aš nuslinkau ja, prisispaudęs prie sienos, pakeliui pažvelgdamas pro langus.

Du pirmieji kambariai su rašomaisiais stalais, rašomosiomis

mašinėlėmis ir spintomis buvo tušti, o prie trečiojo lango aš sustojau.

Krėsle su aukšta atkakle už didelio stalo sėdėjo pats Kordesas. Papsėdamas burnoje ilgą kandiklį su ruda cigarete, jis tikrino buhalterijos knygas.

Kordesas buvo įsigilinęs į savo darbą. Jo auksinis pieštukas vikriai skraidžiojo skaičių stulpeliais, kažką vis pabraukdamas. Gal po dešimties minučių, kai man jau pradėjo atrodyti, kad čia veltui leidžiu laiką, kažkas pabeldė į duris.

– Užeikite! – pasakė Kordesas, ir kabinete pasirodė stambus vyriškis, kurio veido spalva atrodė kažkokia nesveika. Atėjūnas dėvėjo puikų smokingą su raudonu gvazdiku-kilputėje, sniego baltumo marškinių rankogalius puošė briliantai. Atsargiai paskui save uždaręs duris, vyriškis tylėdamas pažvelgė į Kordesą.

Baigęs darbą, klubo savininkas pagaliau teikėsi pastebėti savo svečią.

– Jeigu tu neturi pinigų, Donachju, – pasakė jis, – geriau iš karto išeik. Man įgriso su tavimi terliotis.

Atėjūno pirštai nervingai žaidė kaklaryšiu,jo veide sustingo atvira neapykanta.

– Pinigus aš atsinešiau, – atsakė šis, – tad elkis mandagiau. – Išsitraukęs iš užpakalinės kelnių kišenės pakelį banknotų, jis numetė juos ant stalo. – Čia – tūkstantis.

Kordesas perskaičiavo pinigus. Po to priėjo prie seifo ir jį užstojo taip, kad pašalinis negalėtų pamatyti, kokią skaičių kombinaciją jis renka diske. Pagraibęs viduje, jis ištraukė dvi degtukų dėžutes ir nusviedė jas ant stalo.

Įdėmiai patikrinęs dėžutes, lankytojas jas įsikišo į liemenės kišenėlę ir, netardamas nė žodžio, išėjo. Kordesas nejudėdamas pastovėjo šiek tiek už stalo, po to paėmė auksinį pieštuką ir vėl pradėjo skaičiuoti.

Per keturiasdešimt minučių Kordesą aplankė dar du žmonės: pagyvenusi nutukusi moteriškė ir jaunas vaikinas, kurį galėjai palaikyti koledžo studentu. Abu atsisveikino su penkiais šimtais dolerių, mainais gavę už tai po dėžutę degtukų. Su jais Kordesas taip pat elgėsi paniekinančiai ir iš aukšto, tarsi suteikdamas didžiausią malonę.

Artėjo dešimta valanda, ir reikėjo skubėti į pasimatymą su Margo Kridi. Atsargiai nuslinkęs nuo lango, aš atsisėdau ant karnizo ir nušokau į viešbučio "Rica–Plaz" balkoną.

Po to perėjau tuščią kambarį ir pasukau link lifto.

1

Ji buvo apsirengusi smaragdo žalumo aptempta suknele, papuošta blizgučiais ir su gilia iškirpte, kaklą puošė stambių smaragdų vėrinys. Margo visa žibėjo žaliomis kibirkštėlėmis, ir aš ypač aštriai pajutau, koks aptrankytas manasis biuikas.

– Sveika! – pasakiau, išlįsdamas iš mašinos. – Nepradėsiu aiškinti, kokia jūs nuostabi, – tai nuskambėtų pernelyg skystai.

Jos gyvose akyse pasirodė vos matomas šypsnis.

– Tai specialiai jums, – pasakė Margo, galva linktelėdama į suknelę. – Man malonu, kad ji jums patinka.

"Patinka" ne tas žodis. Jūsų mašina čia?

– Ne. Aš parodysiu bungalą, ir po to, tikiuosi, jūs neatsisakysite parvežti mane atgal?

– Aš jūsų paslaugoms.

Atidariau dureles, ir ji atsisėdo šalia. Mano žvilgsnis gal akimirką užkliuvo už jos dailių kojyčių, po to atleidau sankabą, ir mašina pajudėjo.

– Pasukite į dešinę ir važiuokite iki promenados galo, – dirigavo jinai.

Promenadoje grūdosi daugybė automobilių, ir aš tik kartkartėmis važiavau didesniu kaip dvidešimt mylių per valandą greičiu. Aš ir nenorėjau greičiau važiuoti. Jūra ir palmės, apšviestos mėnulio, atrodė tiesiog nuostabiai.

– Girdėjau, kad "Muškietininkų klubas" įdomiausias mieste, – pasakiau. – Ar dažnai ten būnate?

– Taip. Tai vienintelė vieta, kur galima pasislėpti nuo turistų ir pailsėti. Be to, tėveliui priklauso pusė klubo, ir mane restorane aptarnauja nemokamai. O tai irgi šį tą reiškia.

– Užstatykite vieną iš savo smaragdų – ir visą gyvenimą galėsite lankyti klubą.

– Jie – ne mano. – Margo nusijuokė. – Tėvas man leidžia juos tiktai panešioti. Kai jie man nusibos, nunešiu atgal ir grąžinsiu, tada jis vėl man ką nors duos. Juk aš pati nieko neturiu. Netgi apie šią suknelę aš negaliu pasakyti, kad ji mano.

– O bakūžė, kurią jūs nuomuojate?

– Bakūžę nuomoja taip pat tėvas.

– Abejoju, ar jam patiks naujasis nuomininkas... Gal man geriau ten net ir nesikraustyti.

– Jis nieko nesužinos.

– Ar nešaus jam į galvą netikėtai užsukti pas dukterį išgerti puodelį arbatos?

– Jis nė karto nebuvo pas mane.

– Ką gi, jūs geriau žinote. Taigi, jūs turtinga, bet nelaiminga savo tėvo dukra?

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Tėtis mėgsta viską tvarkyti pats. Aš niekad neturiu grynų pinigų. Aš nusiunčiu sąskaitas, ir jis apmoka jas.

– Deja, mano sąskaitų niekas neapmoka.

– Bet jums ir nenurodinėjo, ką jūs turite pirkti, ko ne...

– Daugiau nepasakokite man apie savo liūdną gyvenimą. Tiesiog jokio džiaugsmo. Arba aš pradėsiu jūsų baisiai gailėtis. Vargu ar jums reikalingas mano gailestis.

Ji vėl nusijuokė:

– O kodėl gi ne? Man patinka, jei manęs kas nors pasigaili, bet taip retai atsitinka.

Mes išvažiavome į gatvę, kur transporto buvo žymiai mažiau, ir aš padidinau greitį.

– Jūs nepatikėsite, bet man kartais trūks plyš reikalingi gryni pinigai, – pasakė Margo.

– Taip pat, kaip ir man. Bet jums paprasčiau: jūs galite susikrauti didelius turtus dirbdama manekene.

– Tėvas man niekad neleis dirbti. Jis labai brangina ir saugo šeimos garbę. Manęs niekas nepriims į darbą, jeigu jis nepanorės.

– Tai tiesiog atsikalbinėjimai. Jūs visai neprivalote gyventi San Rafaele. Persikelkite į Niujorką – ir per porą mėnesių jūs pavergsite visą miestą.

– Jūs rimtai taip manote?... Pasukite į kairę, po to važiuokite tiesiai.

Aš pamačiau nelygų gruntinį kelią, kuris vedė, atrodė, tiesiog į jūrą. Duobių buvo tiek daug, kad mes net šokinėjome. Palmės uždengė mėnulį, ir juodą tamsą skrodė tik mūsų automobilio žibintai.

Atidariusi rankinuką, Margo išsiėmė cigaretę ir užsirūkė.

– Bungalas man patinka savo atsiskyrėliškumu, apleistumu. Prisipažinkite, ar jums niekada nekyla noras pabūti vienam?

Mintis apie vienatvę man asocijavosi su galimu Herco apsilankymu, todėl atsakiau:

– Kartais...

Dar ketvirtį mylios mes važiavome tylėdami, po to priekyje išdygo neaukštas pastatas.

– Štai mes ir atvažiavome. Ar turite kišeninį žibintuvėlį? Reikia

rasti jungiklį.

Danguje švelniai spindėjo mėnulis, apšviesdamas tuščią smėlėtos pakrantės ruoželį, palmes ir jūrą. Toli švietė vienišo namo langai.

– Kas ten?

– Erou–Pointas. – Margo rausėsi krepšelyje, ieškodama raktų.

– Tai Chano įstaigos šviesos?

– Taip.

Margo atrakino spyną ir uždegė šviesą. Aš pamačiau, kad atsidūriau prabangioje svetainėje su baru kokteiliams, radijo aparatūra ir televizoriumi. Ant baltai žydros grindų mozaikos stovėjo keli jaukūs krėslai, prie sienos – plati kušetė.

– Neblogai, – pasakiau, dairydamasis aplinkui. – Ir jūs nesibijote čia įleisti atsitiktinį žmogų, kažkokį laukinį?

Priėjusi prie dvigubai įstiklintų durų, ji su jėga atvėrė jas ir įjungė šviesą terasoje.

– Jums čia patinka?

Stovėdama tarpduryje, ji šypsosi.

– Labai!

Baro lentynose puikavosi visas pulkas butelių, parinktų specialiai, kad įtiktų kiekvieno, netgi labiausiai išpaikinto, skoniui.

– Ar gėrimai – taip pat jūsų tėvo nuosavybė?

– Taip pat jo. Aš pasiimu juos iš namų – iš karto po keturis butelius. Ir kas man gali trukdyti kartais pačiai pasivaišinti. – Margo iš šaldytuvo ištraukė šampano butelį. – Linksminkimės. Jūs atkimškite, o aš tuoj pat nešu taures.

Aš pasiruošiau šampaną, ir, kai Margo grįžo su taurėmis ant padėklo, atsargiai atkimšau butelį.

Mes susidaužėme.

– Ką švenčiame? – paklausiau aš.

– Mūsų susitikimą. Man atrodo, kad jūs esate pirmasis žmogus, kuriam visiškai nesvarbu, ar aš esu turtinga, ar ne.

– Palaukite? Kodėl jūs taip nusprendėte?

Išgėrusi šampaną, ji pamosikavo tuščia taure:

– Tai jūs sužinosite šiek tiek vėliau. O dabar apžiūrėkite savo naująjį namą. Pradėkime miegamuoju. Kairėje; štai tos durys.

Jos tamsios akys buvo įsmeigtos į mane, ir aš jose perskaičiau kažką tokio, kas užspaudė kvėpavimą. Aš nuskubėjau į miegamąjį, mintyse kartodamas, kad klystu, ir vis tiek manęs neapleido nuojauta, kad Margo atsivežė mane čia ne vien kaip svetinga šeimininkė. Miegamajame, nudažytame šviesiai žaliais ir tamsiai

rudais dažais, pamačiau pilnas drabužių spintas, įmontuotas sienose, dvivietę lovą, grindų mozaiką. Vonia, kurią išvydau čia pat, buvo įrengta taip prabangiai, lyg čia kas nors būtų sumanęs filmuoti aukštuomenės gyvenimo scenas.

Kada sugrįžau į svetainę, Margo gulėjo ant kušetės prie lango, ir susimąsčiusi žvelgė pro langą į jūrą, nušviestą mėnulio.

– Patiko? – paklausė ji, nekeisdama pozos.

– Kur gi ne! Bijau, kad tik jūs nepersigalvotumėte ir neatsisakytumėte mane įsileisti.

– Jums nėra ko jaudintis, nes aš čia dabar negyvenu.

– Tačiau bungale – jūsų daiktai.

– Jie man nereikalingi. Viskas, kas sugrūsta šiose spintose, man jau gerokai įgrįso. Man patinka, kai daiktai ilsisi. Po to galbūt aš vėl kuo nors iš jų apsirengsiu. Bungale užteks vietos ir jums.

Aš sėdėjau krėsle, šalia jos, ir tai, kad mes čia – visai vieni, neleido man susikaupti, aš stipriai jaudinausi. Ji atsigręžė ir pažiūrėjo man į akis.

– Kaip sekasi jūsų tardymas?

– Vėžlio žingsneliais. Tačiau būtų didelė nuodėmė dėl to apkaltinti mane: nuo bylos vis atitraukia įdomesni dalykai.

– Kokie, pavyzdžiui?

– Šis bungalas ir... jūs.

– Aš jus atitraukiu?

– Taigi.

Ji vėl metė žvilgsnį į mane:

– Tokiu atveju tai – abipusis dalykas.

Patylėjome. Po to, nuleidusi nuo sofos kojas, ji atsistojo.

– Aš noriu išsimaudyti. O jūs? Eime?

– Mielai, – aš irgi pakilau. – Aš turiu pasiimti savo daiktus Jie liko mašinoje.

Pasiėmęs iš bagažinės kelioninį krepšį, aš nuėjau į miegamąjį. Margo buvo ten. Persirengusi baltu chalatu, taisėsi plaukus, nusidriekusius ant pečių.

– Ar aš atrodau jums graži? ..

Aš pajutau, kad prarandu savitvardą. Lyg dar bandydamas susilaikyti ant bedugnės pakraščio, kad po to nesigailėčiau dėl savo poelgio, suradau jėgų pralementi:

– Gal mes rytoj išsimaudykime, o dabar aš parvešiu jus namo? Nenoriu, kad jūs rytoj rytą gailėtumėtės...

Neleidusi man užbaigti, ji neigiamai papurtė galvą:

– Aš niekada nesigailiu dėl to, ką esu padariusi.

– Duok man cigaretę!

Aš ištiesiau ranką, ant spintelės, prie lovos, suradau pakelį, ištraukiau vieną cigaretę ir čirkštelėjau žiebtuvėlį. Menkos ugnelės šviesoje jos veidas atrodė be galo ramus, ir, kai mūsų akys susitiko, ji nusišypsojo:

– Nemanyk apie mane blogai, brangusis, – negarsiai pasakė Margo. – Tai atsitinka nedažnai. Tu gali man nepatikėti, tačiau tokiom akimirkom mane valdo kažkokie nekontroliuojami impulsai; aš nejaučiu gėdos, tik laimę, kad mane myli. – Patamsyje ji surado mano ranką.

Man buvo malonu klausytis jos žodžių, bet visgi jaučiausi sutrikęs, kad viskas įvyko taip greitai ir netikėtai. Savo jausmams aš pasidaviau per greitai, toks lengvabūdiškumas neleistinas.

– Tu – nuostabi, – pasakiau, lūpomis lytėdamas jos veidą.

Ji pirštais glostė mano plaukus.

– Viskas atrodo nuostabu, kol žmonės patinka vienas kitam, – su liūdesio šešėliu tarė Margo ir, išslydusi iš lovos, tyliai išėjo iš kambario.

Užsivilkęs chalatą, aš nusekiau i paskos. Ji stovėjo priešais stiklines duris, sidabrinėje mėnulio šviesoje panaši į pasakišką meistro skulptūrą.

– Lu, paplaukiokim? – pasakė, paimdama mane už rankos. – Po to aš važiuosiu...

Nuplaukę nuo kranto kokius du šimtus jardų, mes neskubėdami pasukome atgal. Šiltas vanduo glamonėjo mūsų kūnus, mus gaubė niekieno nedrumsčiama tyla, ir man ėmė atrodyti, kad visoje planetoje – tik mes dviese.

Susikibę už rankų išlipome iš vandens ir nužingsniavome smėliuku. Ant terasos laiptelių Margo sustojo ir pažvelgė į mane. Aš apkabinau jos jauną lankstų kūną.

– Buvo tikrai nuostabu, Lu, – pasakė ji. – Aš vėl ateisiu, jeigu tau nebus nuobodu su manimi. Man reikia apsirengti. Tu parveši mane?

– Aišku. O tu ar negalėtum čia likti per visą naktį?

Ji nesutikdama papurtė galvą.

– Ne. Aš irgi noriu pasilikti, tačiau kambarinė mane šnipinėja. Jeigu aš nesugrįšiu, ji praneš tėvui.

– Žinai, aš mokėsiu tau už šį būstą, – staiga pasakiau aš. – Trisdešimt dolerių per savaitę. Aš išgalėčiau mokėti tokią sumą, o pinigai tau praverstų bent jau plaukų segtukams.

– Labai miela, kad tu rūpiniesi manimi, bet tai nieko nekeičia. Man reikia daug pinigų, o ne smulkių. Ne, naudokis šiuo namu nemokamai, mokėti nieko nereikės.

Kol mes važiavome, aš ryžausi paklausti mane itin dominusio dalyko. Jos nuotaika buvo kuo puikiausia, ir aš tikėjausi, kad ji sutiks man atsakyti.

– Kaip tu manai, ar tavo tėvas galėjo pasamdyti privatų seklį?

Margo jaukiai susisuko šalia manęs, galvą padėjusi ant sėdynės atkaltės. Išgirdusi, ko aš teiraujuosi, ji vos pastebimai įsitempė.

– Tu manai, kad aš dabar pasidariau sukalbamesnė?

– Tu gali ir neatsakyti, jeigu manai, kad taip geriau. Aš nereiškiu pretenzijų.

– Tėvas man nieko nesakė apie jokį seklį, – patylėjusi pagaliau tarė ji. – Bet jeigu jie vis tiktai pasamdė tavo kompanioną, priežastis galėjo būti tik viena: Bridžeta.

– Ar tu turi pagrindą nepasitikėti ja?

– Labai rimtą. Keista, kad jis nesugalvojo sekti anksčiau. Aplink ją visada sukiojasi koks nors alfonsas. Dabar tai šlykštus tipelis, jo pavardė – Trisbis. Tėvui greičiausiai bus gerokai nusibodę pamotės žaidimėliai. Tikiuosi, kad jie visgi išsiskirs, ir tada aš sugrįšiu namo.

– Tu norėtum sugrįžti?

– Argi malonu, kai tave išvaro iš namų? Bridžeta ir aš negalėjome gyventi po vienu stogu.

– O kuo tau nepatinka tas Trisbis?

– Viskuo. Tai baisus žmogus, dėl jo daugelis šeimų mieste dar susilauks nelaimių.

Aš šiek tiek patylėjau, po to, kai mes privažiavome promenadą, ryžausi užduoti dar vieną klausimą:

– O gal tavo tėvas pasamdė Šepį, kas šis sektų tave?

Margo pabaigė rūkyti cigaretę ir išmetė nuorūką pro mašinos langą.

– Tam nereikia samdyti seklio. Viską, ką tik reikia, jam praneša kambarinė. Jis leido išsinuomoti butą tik su sąlyga, kad senė bus su manimi.

Po minutės ji paklausė:

– Tu nori sekti Bridžetą?

– Jokios naudos. Aišku, kad ji nenužudė Šepio. Man atrodo, kad viskas, ko gero, galėjo taip susiklostyti: Šepį pasamdė, kad jis sektų tavo pamotę, bet jam pavyko užtikti kažką labai svarbaus, neturinčio jokio ryšio su ja. Jis buvo supratingas vaikinas ir kažkam būtų padaręs daug nemalonumų. Todėl jį ir nužudė.

Šiame mieste – daugybė gangsterių. Netgi "Muškietininkų klubą", kuriame lankosi vieni kilmingieji, tvarko gangsteriai. Šepis, pavyzdžiui, galėjo sužinoti, kad ten – ne viskas švaru...

– Tu manai, kad jis tapo banditų auka?

– Bent jau dabar ši versija – man įtikinamiausia.

– Jeigu tėvas išvytų Bridžetą, ji liktų be skatiko. Savų pinigų ji neturi. Galbūt ji sužinojo, kad Šepis surado ją kompromituojančių įkalčių. Jai buvo nenaudinga laukti, kol jis apie viską praneš tėvui.

– Ar tu tik nenori pasakyti, kad tai ji nužudė Šepį?

– Aišku, ne. Nužudyt galėjo Trisbis. Šis suteneris gyvena iš Bridžetos pinigų, ir, jeigu svarbiausiam jo pajamų šaltiniui kiltų pavojus, jis gali viską.

Šitokios versijos anksčiau aš dar nebuvau apmąstęs.

– Būtų įdomu jį pamatyti. Kur jis gyvena?

– Jis turi mažą namą Kryžių rajone. Jis jį vadina "Baltąja vila", tačiau iš tikrųjų tai – viso labo šlykštus "meilės lizdelis".

– Jis smaginasi ne tiktai su Bridžeta, – tęsė Margo. Jos balse girdėjosi įniršis, ir aš susidomėjęs pažvelgiau į ją. – Kiekvienai moteriai, turinčiai pinigų, ten atviros durys.

– Jis toks – ne vienas, tokių – tūkstančiai, – ramiai pastebėjau aš. – Visa pakrantė pilna tokių tipų.

Grįždamas atgal, stengiausi negalvoti apie Margo, bandžiau susikaupti ir apmąstyti viską, kas susiję su Kordesu. Dėl kažkokių man dar nežinomų priežasčių degtukų dėžutė, rasta Šepio lagamine, kainuoja penkis šimtus dolerių, ir aš rimtai pamaniau, kad šie skaičiai reiškia kažką labai svarbaus. Aš neatmečiau galimybės, kad būtent ši paslaptinga degtukų dėžutė tapo Šepio mirties priežastimi. Aišku, kol išnagrinėsiu daugybę hipotezių, teks surinkti dar daug faktų, bet jau dabar jaučiau, kad žengiu teisinga kryptimi.

Buvo be penkiolikos trečia, kai grįžau į bungalą. Gerokai išvargęs per visą dieną, ketinau išgerti gurkšnį viskio ir atsigulti pamiegoti, bet netikėtai pamačiau vieną daiktą, kuris privertė mane sustoti: ant žurnalinio staliuko gulėjo Margo rankinukas – skoningas daikčiukas iš juodo zomšo, panašus į jūros kriauklę. Aš spustelėjau auksinį užraktą ir atidariau jį. Šilkinėje kišenaitėje po nosine pamačiau degtukų dėžutę, papuoštą raudona medžiaga.

Akimirką nieko nesuprasdamas spoksojau į ją, po to ištraukiau ir pradėjau vartalioti tarp pirštų. Dėžutėje buvo tik trylika degtukų, kitų jau nebebuvo. Paėmęs juos, išvydau jau matytus skai-

čius: numeriai didėjo nuo C451148 iki C451160. Skaičiai nepaliko jokių abejonių: būtent šią dėžutę aš suradau tarp Šepio daiktų; ta pati, kuri buvo pavogta mano kambaryje viešbutyje.

Pasigirdo telefono skambutis. Aš tiksliai žinojau, kas mane nori taip vėlai sutrukdyti.

– Alio?

– Tai tu, Lu? – ji sunkiai alsavo į ragelį.

– Gali nieko nepasakoti, aš žinau, kad tu kažką pametei.

– Rankinukas. Jis pas tave. Tu radai jį?

– Jis čia. Ant žurnalinio staliuko.

– Ačiū Dievui! Aš nepajėgiau prisiminti, kur jį palikau – klube ar tavo mašinoje. Aš užvažiuosiu ryte, jeigu, žinoma, tu neužveši jo pats. Ar galiu aš tikėtis?

– Suprantama. Rytą aš atvešiu jį.

– Ačiū brangusis. Lu...

– Aš klausau.

– Aš svajojau apie tave.

Įsikišęs ranką į kišenę, aš užčiuopiau dėžutę:

– Aš taip pat mąstau apie tave.

– Labos nakties, Lu.

– Labos nakties, mano gražuole. – Ir aš padėjau ragelį.

Gerokai atsigaivinęs po šaltu dušu ir pajutęs, kad jau galutinai išsibudinau, apsivilkau pižamą ir nuėjau į virtuvę, kur ėmiausi virti kavą. Pusryčiavau terasoje su tikru komfortu. Iš čia matėsi žemas "Keramikos mokyklos" pastatas, prisiglaudęs uolėtame pusiasalio iškyšulyje.

Pirma, ką privalėjau padaryti šiandien, tai nuvykti ten ir, įsimaišęs tarp turistų, patekti į vidų.

Bet prieš tai nusprendžiau išsimaudyti jūroje. Išgėręs kavos, užsimoviau glaudes ir įsibėgėjęs puoliau į vandenį. Plaukiojau gal pusvalandį, įrodinėdamas sau ir visam pasauliui, kad Lu Brendonas tebėra toks pat stiprus, kaip ir anksčiau, toks pat nepavargstantis.

Po to, užrakinęs bungalą, sėdau į biuiką ir išvažiavau į Erou-Pointą.

Gal po dešimties minučių sankryžoje išvydau rodyklę: "Kelias į "Keramikos mokyklą" – moderniojo meno brangenybę". Pasukau į šoninį kelią. Veidrodėlyje mačiau, kad iš paskos važiuoja mėlynai baltas ekskursinis autobusas, perpildytas turistų. Kupini įspūdžių ir jausmų, šie keliaujantys entuziastai, nugairintais plytinės spalvos veidais ir fantastiškomis skrybėlėmis, kėlė siaubingą triukšmą.

Aš važiavau pačiu kelio pakraščiu, ir autobusas, sukėlęs didžiulį dulkių debesį, su trenksmais praskriejo pro šalį.

Kai privažiavau sustojimą, ten stovėjo šešios mašinos. Sargas – nebejaunas vyriškis baltu švarku, ant kurio kišenės buvo išsiuvinėtos dvi žuvelės, – įteikė man kvitą.

– Vienas doleris, – tarė jis atsiprašančiu balsu. Jis, aišku, supranta, kad tai – lupikavimas, bet, deja, nieko negali padaryti.

– Jūs tikriausiai neapkenčiate tų, kurie dar sugeba vaikščioti pėsčiomis, – pasakiau, paduodamas pinigus.

Sužinojęs, kad pėsčiomis čia niekas neateina, aš dar šiek tiek pasikalbėjau, lūkuriuodamas, kol susirinks visa autobuso kompanija. Po to, kai turistai pajudėjo link mokyklos pastato, nepastebėtas įsijungiau į jų būrį.

Prie užtvaros atsisveikinau su dar vienu doleriu, mainais gavęs įėjimo bilietą. Jį man padavė kasininkas, apsivilkęs baltu švarku, kurį puošė tokia pat emblema su dviem žuvelėm. Jis paaiškino, kad jeigu aš ką nors nusipirksiu, tai pinigus man sugrąžins.

– Netekęs galvos dėl plaukų neraudа, – pasakiau aš.

Kasininkas abejingai patraukė pečiais.

– Kol mes nepradėjome rinkti mokesčio už įėjimą, tai čia žioplių minios ateidavo tiesiog šiaip sau. Pažiopsoti. Neturėdami ką veikti. Ir kad nors vienas būtų ką pirkęs.

Supratęs gilią šio dalyko prasmę, aš prisijungiau prie turistų grupės ir kartu su jais patekau į didžiulę salę, kur buvo eksponuojama įvairiausių formų keramika, skirta parduoti. Visokių spalvų ir dydžių. Prie sienų buvo išrikiuoti neaukšti prekystaliai, už kurių stovėjo jaunos pardavėjos, pasipuošusios baltais švarkais su firmos emblemomis. Jos abejingais žvilgsniais stebėjo praeinančius turistus, ir aš pamaniau, kad galbūt lygiai taip pat prieš keletą dienų čia nuobodžiavo ir Telma Kauzns.

Aš suskaičiavau, kad čia stovėjo dvidešimt vienodai apsirengusių merginų. Jos buvo pasirengusios parduoti bet kokią menkavertę klastotę, pakakdavo tiktai kažkuo neatsargiai pasidomėti ar paimti į rankas.

Salės gale buvo durys, pridengtos purpurine užuolaida. Prie jos, užmetusi koją ant kojos ir ant krūtinės sukryžiavusi rankas, sėdėjo blondinė su ledine veido išraiška.

Aš vilkausi turistų grupės uodegoje, sustodamas, kai jie sustodavo, ir vėl vilkdamas kojas grindimis paskui juos. Nustebau, kad jie vis pirko ir pirko, nors kainos buvo didelės, o pardavinėjo tikrų tikriausią niekalą.

Aš stebėjau duris už užuolaidos: stambūs sandėriai būdavo

sudaromi būtent ten. Po kažkiek laiko užuolaida prasiskleidė ir pasirodė stora senė su nutukusiu kinietišku mopsu ant rankų. Aš pastebėjau, kad jos trumpi stori pirštai buvo be saiko apmaustyti brilijantų žiedais. Senė išėjo į gatvę ir pasuko prie kadilako su jos belaukiančiu vairuotoju.

Viena iš pardavėjų – simpatiška, neaukšta, drąsaus veido riestanosė mergina – atkreipė mano dėmesį.

– Ar jūs turite dar ką nors be šito niekalo? – paklausiau aš. – Norėčiau nupirkti vestuvinę dovaną.

– Jūs negalite išsirinkti nieko tinkamo? – apsimetusi nustebusia paklausė ji.

– Pati pažiūrėkite. Ką iš šitų daiktų jūs išsirinktumėte kaip dovaną savo vestuvių proga?

Ji permetė žvilgsniu visą salę ir pasimaivė.

– Ko gero, jūs teisus. Luktelkite minutėlę.

Išėjusi iš už prekystalio, ji priėjo prie blondinės ir kažką sušnibždėjo. Ta permetė mane lediniu žvilgsniu– aš jai matyt, nepasirodžiau rimtas ir pakankamai padorus: ant rankų nelaikiau kinietiško mopso ir mano pirštai nespindėjo brilijantais. Jai aš buvau tik vienas iš daugelio tūkstančių veltėdžiaujančių turistų.

Simpatiškoji pardavėja grįžo už savo prekystalio.

– Jums dovaną padės išsirinkti mis Medoks, – pasakė ji, akimis parodydama blondinę.

Pakilusi nuo kėdės ir lengvai siūbuodama plačiais klubais, mis Medoks laukė manęs: jos didelė krūtinė lygiai pakildavo ir nusileisdavo pagal kvėpavimo ritmą. Tokiomis formomis vyrai paprastai mėgaujasi, apžiūrinėdami neiloninių gaminių reklamą.

– Ko jūs pageidaujate? – paklausė ji nuobodžiaujančiu balsu, apžiūrinėdama mane ir, kaip anksčiau, nesurasdama nieko, verto jos dėmesio.

– Aš norėčiau vestuvinės dovanos. Jūsų parduotuvės pavadinime perskaičiau žodžius "modernusis menas", bet, deja, nieko modernaus nesuradau.

Ji pakėlė savo išpešiotus antakius.

– Mes turime ir kitokių gaminių, bet jie nepigiai kainuoja.

– Ką gi, bet ir tuokiamasi ne kiekvieną dieną. Galėčiau pamatyti?

Šioje salėje buvo išstatyta apie šešios dešimtys misterio Chano kūrinių. Galėjai ir apžiūrėti, ir nusipirkti. Kiekvienas daiktas buvo padėtas ant atskiro stovo. Paviršutiniškai peržvelgęs ekspoziciją, įsitikinau, kad būtent šie daiktai turėjo dominti Margo. Daiktai antrojoje salėje buvo tiek nepanašūs į pirmosios salės

ekspoziciją, kiek paprasti akmenukai nepanašūs į brilijantus.

– Tai jau įdomiau, – pasakiau dairydamasis į šonus ir pastebėjau dar vienas duris už dar vienos užuolaidos. Prie jų sėdėjo kita merginą, bet jau rusvaplaukė. – Norėčiau čia pavaikščioti.

Pasitraukusi keletą žingsnių, mis Medoks apvalia šlaunimi atsirėmė į prekystalį. Jos akys, demonstruodamos abejingumą ir nuobodulį, aiškiai sakė, kad man nepavyks jos apgauti.

Keramika ir bronza, išstatyta rinktinei publikai, buvo iš tikrųjų įdomios. Man ypač patiko statulėlė – apnuoginta mergaitė, ranka pridengusi krūtinę. Atrodė, kad ji spinduliavo patį gyvenimą, ir nebūčiau nustebęs, pamatęs ją, nužengusią nuo pjedestalo.

– Nebloga, – pasakiau aš. – Kiek kainuoja ši mergaitė?

– Du tūkstančiai dolerių, – atsakė mis Medoks pardavėjo tonu, kai šis paskelbia rols roiso kainą.

– Šitaip brangiai? Man, matyt, tai netiks.

Jos veide pasirodė paniekinanti šypsena, ir ji nuėjo nuo manęs dar toliau.

Užuolaida už durų, pro kurias aš praėjau, šiek tiek prasivėrė, ir į vidų įėjo stambus vyriškis su ligotu veidu. Jis buvo su baltos flanelės kelnėmis ir pabrėžtinai tvarkinga sportine striuke; tarp jo storų baltų pirštų kyšojo storas cigaras.

Šį žmogų pažinau iš karto: Kordesas, prieš porą dienų pardavęs jam dvi degtukų dėžutes, vadino jį Donachju.

Akies krašteliu stebėjau Donachju, kuris, pamatęs mane, sustojo, tarsi kas jį būtų prikalęs prie grindų.

Jis nervinosi – žengęs keletą žingsnių, puolė atgal, po to, vėl sustojęs, pažvelgė į mane.

– Šis menkniekis gal pigesnis? – aš vėl kreipiausi į mis Medoks, apsimesdamas, kad mane labai sudomino matadoro skulptūrėlė.

– Trys su puse tūkstančio, – atsakė ji, net nesiteikdama žvilgtelėti į mane.

Donachju perėjo salę, stabtelėjo prie rusvaplaukės merginos, pasirausė kišenėje ir ištraukęs jai kažką parodė. Tai buvo "Muškietininkų klubo" degtuko dėžutė.

Mergina praskleidė užuolaidą, ir Donachju pranyko už durų.

Dešimtas skyrius

1

Aš vėl pradėjau žingsniuoti po salę. Abi merginos žvilgčiojo į mane įtariai ir lyg išsigandusios. Man apžiūrinėjant bronzinį

pudelį, mis Medoks susierzinusi pranešė:

– Tai kainuoja tūkstantį septynis šimtus dolerių.

– Šitaip pigiai? – atsakiau aš, mielai šypsodamasis. – Šuniūkštis atrodo kaip gyvas. Tūkstantis septyni šimtai – argi tai kaina tikram šedevrui. Ar galėčiau aš dar šiek tiek pamąstyti?

Mis Medoks kietai suspaudė lūpas.

Užuolaida vėl sujudėjo, ir pasirodė Donachju. Pažvelgęs į mane išsprogusiomis akimis, jis paskubomis nėrė pro išėjimą.

Aš negalėjau slampinėti po salę iki begalybės. "Įdomu, ką man atskleis Margo krepšelyje surasta degtukų dėžutė?" – tariau aš sau. Nutėškęs šypseną, nudrožiau prie rusvaplaukio cerberio ir parodžiau jai paslaptingąją dėžutę. Ši su neslepiamu susierzinimu pažvelgė į mis Medoks ir lengvai praskleidė užuolaidą.

– Dėkoju. Aš tik norėjau įsitikinti, ar manęs niekas neseka.

Kadangi jos veide nekrustelėjo nė vienas raumenėlis, aš supratau, kad man nederėjo užmegzti su ja pokalbio, ir nusprendžiau, kad toliau tylėsiu kaip žuvis.

Atsidūriau ryškiai apšviestame koridoriuje. Visiškai neįsivaizdavau, kas čia manęs laukia, todėl jaučiausi šiek tiek nejaukiai.

Priėjęs koridoriaus galą, sustojau priešais duris su akute. Šalia pamačiau skambučio mygtuką. Ant nedidelės lentynėlės stovėjo nevykusi žalia molio vaza. Aš žvilgtelėjau į ją: jos dugne gulėjo apie tuziną popierinių degtukų. Visi jie buvo su nudegusiomis galvutėmis, ir ant kiekvieno parašytas kažkoks skaitmenų kodas.

Susimąstęs apžiūrinėjau degtukus, bandydamas perprasti pamatytos paslapties esmę. Aš, matyt, turėjau surasti kažką esminio, kažką labai svarbaus, nors pats tai dar nepakankamai suvokiau. Keletą kartų atsargiai apsidairiau, bet kitame koridoriaus gale viskas buvo ramu, manęs niekas nesekė.

Aš jaučiau didelę pagundą paspausti skambučio mygtuką ir palaukti, kas iš to bus, tačiau taip ir nesiryžau toliau bandyti savo likimą. Teko pasitenkinti tuo, kad pastebėjau kažkokį konkretų ryšį tarp "Muškietininkų klubo" ir Markuso Chano "Keramikos mokyklos". Klubo nariai Kordesui mokėjo didelius pinigus už degtukus, po to, atėję čia, išsiskirdavo su jais, palikdavo juos. Bet kodėl?

Aš greitai sugrįžau koridoriumi atgal ir, vėl atsidūręs salėje, pabandžiau vaidinti, kad aš, kaip ir Donachju, esu susijaudinęs ir kažko šiek tiek kaltas. Rusvaplaukė mergina, užsiėmusi savo nagais, net nepabandė pažiūrėti į mane, ir aš, praėjęs antrąsias duris, prisijungiau prie turistų, jau suspėjusių išleisti savuosius pinigus. Kartu su jais pro aptvarą išėjau į gatvę.

Iš "Keramikos mokyklos" nuvažiavau pas Margo, įdėjęs degtukus į jos krepšelį. Budėtojas prie stalo telefonu pranešė Margo apie mano atvykimą ir ji perdavė, kad susitiks su manimi už penketo minučių bare, prie gatvės kampo.

Laikrodis rodė dvylika valandų penkiolika minučių, kai, laikydama rankoje didžiulį pliažinį krepšį, ji įžengė į barą. Plaukus buvo persirišusi raudonu kaspinu, ir atrodė tokia pritrenkianti, kad visų vyrų žvilgsniai nedelsiant nukrypo į ją.

– Aš negalėsiu ilgai sėdėti su tavimi, Lu, – pasakė ji šypsodamasi, – manęs laukia priešpiečiai kitame miesto gale. Tu atnešei rankinuką? Tavo vargas bus atlygintas. Ačiū, Lu. Aš siaubingai lengvabūdiškai elgiuosi su savo daiktais. – Ji įsikišo rankinuką į krepšį.

– Minutėlę. Tu iš pradžių bent jau patikrintum, ar viskas yra.

Margo klausiamai pažiūrėjo į mane:

– Argi kas nors galėjo pradingti?

Jos tamsiai violetinės akys negudravo ir buvo nekaltos.

– Margo, aš tavo krepšelyje aptikau degtukus, apie kuriuos norėčiau šį tą sužinoti.

– Degtukai! Kodėl jie tave domina? – Ji aiškiai nustebo ir, atidariusi krepšelį, išsitraukė dėžutę. – Tu kalbi apie juos?

– Taip. Iš kur tu juos gavai?

– Neprisimenu. Net pati neįsivaizduoju. Atvirai kalbant, aš netgi nežinojau, kad jie čia yra. Bet kas tau, Lu? Kodėl tu staiga susidomėjai kažkokiais degtukais?

– Tai tie patys degtukai, Margo, kuriuos aš buvau suradęs tarp Šepio daiktų. Vėliau kažkas juos pavogė iš manęs ir pakeitė kitais. O dabar aš juos surandu tavo rankinuke.

– Kodėl tu manai, kad tai yra tie patys degtukai? Klube esu mačiusi šimtus tokių dėžučių.

– Pažvelki atidžiau: ant kiekvieno degtuko užrašyti skaičiai.

Suraukusi antakius, ji apžiūrėjo kiekvieną degtuką.

– Tikrai keista. Tačiau skaitmenimis gal pažymėti visi klubo degtukai?

– Ne. Bet tu neatsakei į mano klausimą, iš kur juos gavai?

– Greičiausiai, aš juos parsinešiau iš klubo vakar vakare. Aš ten vakarieniavau. – Ji pamąstė minutėlę labai susikaupusi. – Taip, aš prisiminiau, aišku. Aš niekada nenaudoju degtukų, bet vakar kažkur pamiršau žiebtuvėlį ir juos pasiėmiau, turbūt rūbinėje.

Aš palingavau galvą.

– To negalėjo būti. Tai ypatingi degtukai, Margo, dėl jų įvyko žmogžudystė. Jų negalėjo šiaip paduoti rūbinėje.

Jos akys pasidarė neramios.
– Tuomet aš nieko nesuprantu. Gal kas nors juos man padavė, kai aš norėjau prisidegti?
– Aš nesu linkęs patikėti, kad kažkas savo noru būtų su jais išsiskyręs. Su kuo tu vakar vakarieniavai?
– Nedidelė kompanija. Be manęs dar buvo penketas žmonių: Bridžeta, Trisbis, vienas pažįstamas vardu Donachju, Haris Lukas, su kuriuo aš kartais žaidžiu tenisą, ir Doris Litl, mano draugė.
– Kas nors iš jų išsiblaškęs galėjo padėti degtukus ant stalo?
– Taip galėjo atsitikti, bet aš visiškai neatsimenu, kaip jie pas mane atsidūrė.
– Man ši istorija su degtukais, Margo, labai nepatinka, ši dėžutė labai daug kainuoja. Man atrodo neįtikima, kad kažkas atsitiktinai būtų pamiršęs ją ant stalo.
– Bet gal žmogus pamanė, kad tai yra paprasčiausi degtukai. Oficiantai klube juos dalina visiems lankytojams.
– Galbūt tu ir teisi. Tačiau, taip ar kitaip būtų, man reikalingi šie degtukai. Turiu juos parodyti leitenantui Renkinui.
Margo akys išsiplėtė:
– Ir tada aš būsiu įpainiota į kriminalinę bylą? Aš negaliu su tuo sutikti, tėtis nesutiks.
– Aš privalau papasakoti apie degtukus leitenantui Renkinui. Bet tau nėra ko jaudintis: San Rafaelo policija per daug bijo tavo tėtušio.
– Bet, brangusis, įsivaizduokime, jis pasakys tėčiui. Ne, tu negali taip pasielgti. Nejaugi tu to nesupranti? Jie būtinai pasidomės, kaip tu juos suradai mano krepšelyje? Tikiuosi, kad tu neketini jam papasakoti, kas įvyko praėjusią naktį?
Minutę aš pamąsčiau.
– Gerai. Prieš keliaudamas į policiją, aš pasikalbėsiu su Trisbiu. Gal jis ką nors papasakos.
Ji ištiesė dėžutę:
– Imk, bet prašau, neįpainiok manęs į šią bylą. Jeigu laikraščiai sužinos, kad aš įpainiota...
Aš paglosčiau jos ranką..
– Nurimki. Bet gerai pagalvok, kaip jie galėjo atsidurti pas tave. Tai labai svarbu, Margo.
– Būtinai. – Ji žvilgtelėjo į laikrodį. – Atleisk, aš turiu bėgti, vėluoju. Iki greito pasimatymo.
– Iki pasimatymo.
Ir Margo skubiai išėjo iš baro. Spragtelėjęs pirštais, aš pasi-

kviečiau oficiantą ir apmokėjau sąskaitą. Po to išėjau į saulės nušviestą gatvę, užvedžiau mašiną ir nuvažiavau pas Trisbį.

Kalnų kelias buvo nykiai tuščias, ir aš jaučiausi velnioniškai vienišas.

2

Įėjęs pro medinius vartelius su užrašu "Baltoji vila", nuėjau siauru takeliu, kuris ir atvedė mane prie namo. Tai buvo lengvas statinys: baltos sienos, erdvi veranda su begonijų vazonėliais po langais. Visa veranda buvo apipinta raudonų ir baltų varpelių.

Priešais saule mėgavosi siamo katinas, tingiai pakėlęs galvą, matyt, užgirdęs mane prieinant. Palydėjęs mane abejingu žvilgsniu, jis vėl nugrimzdo į sapnų panteoną, snukutį įbedęs į šiltą akmenį.

Aš užlipau į verandą ir sustojau prie stiklinių durų, papuoštų chromu. Jau norėjau paspausti durų skambučio mygtuką, kai iš namo pasigirdo moters balsas:

– Dėl Dievo meilės, Žakai, nors dabar negerki, mes turime pasikalbėti.

– Būtent todėl, brangioji, aš ir turiu išgerti. O gal tu manai, kad aš blaivas pajėgčiau tave išklausyti? Pasistenki būti nuovokesnė.

– Tu tikras kiaulė, Žakai, – šį kartą moters balsas nuskambėjo ir piktai, ir priešiškai.

– Nepradėsiu ginčytis, galbūt tu ir teisi esi, mano katyte, – nerūpestingai atsakė vyriškis. – Bet man pradeda atrodyti, kad tu jau pripratai prie kiaulių.

Sušnypštė sifonas, ir aš supratau, kad Žakas Trisbis šiuo metu užsiėmęs gėrimo ruošimu. Aš atsargiai pažvelgiau į vidų.

Viename iš krėslų sėdėjo moteris. Jai buvo apie trisdešimt septyneri metai. Šviesaus abrikoso spalvos plaukai. Jos šaltas grožis neturėjo jokio individualaus bruoželio, o maudymosi kostiumėlis vos pridengė įdegusį kūną. Prieš penkiolika metų jos figūrėlė, ko gero, buvo tikrai klasiška, dabar jau pastebimai vystančios formos nekėlė estetinio pasigėrėjimo. Ji buvo įsispyrusi į atvirus sandalus, ausyse puikavosi baltų koralų auskarai. Vėrinys – taip pat iš baltų koralų – puošė kaklą.

Nesunku buvo atspėti, kas ji tokia: svetainėje už stiklinių durų sėdėjo buvusi kino žvaigždė Bridžeta Blend, dabar Li Kridžio žmona.

Į kambarį įėjo Žakas Trisbis. Štai tokį aš jį ir įsivaizdavau: grynaveislis gyvulys su juoda garbanota ševeliūra, mėlynakis,

siauručiai ūseliai, gražus veidas. Jis buvo su balta striuke, avietiniais šortais ir sandalais. Dešinėje rankoje Trisbis atsinešė stiklinę viskio, jo storose gašliose lūpose rūko cigaretė.

– Kur tu buvai vakar vakare? – paklausė Bridžeta, su neslepiamu įtarimu žvelgdama į jį.

– Mano brangioji, kiek aš galiu kartoti vieną ir tą patį? Aš buvau namie, per telvizorių žiūrėjau bokso rungtynes.

– Klube aš tavęs laukiau net dvi valandas.

– Tu tai kartoji jau penktą sykį. Bet juk mes nebuvome susitarę, kad susitiksime?

– Žakai, mudu su tavimi buvome labai konkrečiai susitarę. Aš kalbėjausi su tavimi telefonu, ir tu pasakei, kad tikrai ateisi.

Nugėręs viskio, jis pastatė stiklinę ant stalo.

– Ir vis tiktai aš pamiršau. Kartoju, man labai gaila. – Jis nusižiovavo, prisidengdamas burną ranka. – Kodėl pradedi viską iš pradžių?

– Tu nežiūrėjai televizoriaus, Žakai. Aš skambinau vakar vakare, bet niekas neatsiliepė.

– Aš dažnai nekeliu ragelio, kai telefonas skamba, mano brangioji Bridžeta. Labai nuvargina pokalbiai su nuobodžiais žmonėmis.

Iš įsiūčio jos šnervės net drebėjo:

– Tai aš tau nuobodi?

– Dabar, brangioji, tu man iš tikrųjų jau pradedi įgrįsti. Aš vakar vakare sėdėjau namie ir žiūrėjau televizorių. Aš girdėjau telefono skambutį, bet nusprendžiau nekelti ragelio. Laidai pasibaigus, nuėjau gulti. Aš tikrai užmiršau, kad mes susitarėme pasimatyti, ir dėl to labai apgailestauju.

Ji išsitempė krėsle, o jos akys tiesiog degė neapykantos liepsna:

– Tu meluoji! Tavęs nebuvo namie! Aš buvau čia atvažiavusi, ir nė viename lange nedegė žiburys. Apžiūrėjau garažą, bet ir jis buvo tuščias. Kaip tu drįsti meluoti?!

Šypsena pamažu išnyko iš jo veido, o žvilgsnis pasidarė ledinis.

– Tu sakai, kad buvai čia atvažiavusi? Ne itin save vertini, mano katyte! Iš pradžių tu buvai pasamdžiusi privatų seklį, kad sektų mane, o dabar pati mane šnipinėji. Man atsibodo, aš iki kaklo sotus tavo dėmesio: laikas baigti šią istoriją!

Ji užsidengė rankomis plikus kelius ir juos tvirtai suspaudė.

– Kas buvo ta moteris?

Trisbis užbaigė gerti savo viskį ir užgesino cigaretę.

– Na žinai, šiandien man jau užteks, – pasakė jis. – Jeigu tu neturi ką veikti, tai aš turiu neatidėliotinų reikalų.

– Tai buvo Margo? – Bridžetos balse pasigirdo įsiūtis. – Jūs vėl susitikinėjate?

– Jeigu Margo gražesnė už tave ir dukart jaunesnė, tu manai, kad ji man kažką reiškia? Pasakysiu kaip paslaptį: tarp mūsų moterys iš Kridžio šeimynėlės dabar – nepopuliarios. Jos pernelyg seksualios ir įkyrios.

– Tai buvo Margo? Tai ji tavęs vis dar nepalieka ramybėje? – jos balsas virpėjo.

– Prašyčiau be scenų, – pasakė Trisbis, nueidamas į man nematomą kambario dalį. Iš ten pasigirdo stiklo skimbčiojimas ir kamščio pokštelėjimas. – O dabar, Bridžeta, malonėki išeiti.

– Aš neišeisiu, kol nesužinosiu, su kokia moterimi tu praleidai vakar vakarą!

– Gerai, jeigu tu šitaip nori sužinoti: aš užmušinėjau laiką su miela blondine, gaivia ir jauna. Aš ją sutikau promenadoje, ją kankino vienatvė. Tu, Bridžeta, žinai, kad aš visada stengiuosi paguosti vienišą moterį. – Vėl pamačiau jį ateinantį su stikline rankoje. Jis tarsi vėl užsidėjo galantišką mandagumo kaukę. – Ir tu nepatikėsi, kaip karštai ji atsiliepė į mano dėmesį.

– Vadinasi, tarp mūsų viskas baigta?

– Brangioji, iš tikrųjų negalima neįvertinti tavojo supratingumo. Apie tai aš tau kalbu dar tik dešimt minučių, o tau jau ėmei ir supratai. Mes neblogai praleidome laiką, Bridžeta, o dabar bus geriau, jeigu mudu kiekvienas nueisime savuoju keliu.

Sėdėdama krėsle, Bridžeta visą laiką stebėjo savo pašnekovą. Man pasirodė, kad per pokalbį su Trisbiu ji labai paseno. Jos nuogumas manyje žadino tik gailestį ir drovulį.

– Jeigu tu nusprendei išsiskirti, apsimokėk savąsias skolas, – tarė ji šaltai ir bereikšmiškai. – Tu nepamiršai, kad esi man skolingas trisdešimt tūkstančių?

Trisbis dar plačiau nusišypsojo.

– Šitiek daug? – Pakėlęs stiklinę prie akių, jis pažvelgė į vidų ir nustebęs pakėlė antakius. – Tu nori pasakyti, kad viskas užrašyta tavo knygoje su odiniais viršeliais?

– Taip, aš užsirašinėjau tavo skolas. Dabar man reikia pinigų.

– Neabejoju. Tavo senstantis vyras nėra per daug dosnus, tiesa? Bet teks palūkėti: šiuo metu aš neturiu nieko panašaus į trisdešimtį tūkstančių. Tave guosdamas, aš taip pat turėjau didelių išlaidų. Savaime suprantama, skolą aš grąžinsiu. Tik šiek tiek vėliau.

– Pinigų man reikia dabar, – pakartojo ji.

– Labai apgailestauju. Na, aš jau turiu bėgti. Palydėti tave iki

mašinos?

– Aš kartoju dar sykį: man reikalingi pinigai.

– Tu gali kreiptis į teismą. Aš tikiuosi, kad šiuo klausimu tavo vyras duos tau vertingų juridinių patarimų. Aišku, jis išsiskirs su tavimi, sužinojęs, kad aš tau prasiskolinau šitokią sumą. Šiaip ar taip, bet Li Kridis – taip pat vyras ir turėtų suvokti, jog už tavo pinigus aš tau kažką irgi daviau.

Žvilgsniai, kuriais ji tiesiog degino Trisbį, man pradėjo kelti kuo rimčiausią susirūpinimą, tačiau jo tai visiškai neveikė.

– Aš manau, kad tokie, kaip tu, nenusipelno teisės gyventi, – pagaliau pasakė Bridžeta, – matyt, buvau praradusi protą, jei tapau tavo meiluže.

– Kam tos skambios frazės? – atsakė Trisbis. – Tu buvai nepatenkinta moteris, ir aš kiek galėdamas stengiausi užganėdinti tavo įgeidžius. Tu turėjai žinoti, kad už malonumus reikia mokėti. Būki protinga, Bridžeta, išsiskirkime taikiai. Pasaulyje daug gražių ir stiprių vaikinų. Tu be vargo susirasi man pamainą. Naujas meilužis vykdys visus tavo sumanymus, ir po poros savaičių tu manęs net neprisiminsi.

Keletą sekundžių ji atidžiai žiūrėjo į jį, po to prisitraukė artyn didžiulį vasarinį krepšį.

– Tu tai rimtai kalbi, Žakai? Tarp mūsų viskas baigta?

– Taip. – Jis susierzinęs perbraukė savo plaukus.

– Tai mes daugiau nebesusitiksime?

– Jeigu tu nenori geruoju suprasti, – pasakė jis ir pasilenkė į priekį, su neapykanta žvelgdamas į ją, – nešdinkis po velnių! Man šlykštu matyti tavo mėsas! Nešdinkis arba aš pats išmesiu tave iš čia!

– Dabar aš tave nušausiu, Žakai. Jeigu tu negali man priklausyti, tu nepriklausysi ir kitai moteriai. – Bridžeta iš krepšio išsitraukė revolverį.

Vienuoliktas skyrius

1

Trisbis, sustingęs vietoje, į savo buvusią meilužę žvelgė su baime ir netikėdamas. Apsirengusi tik maudymosi kostiumėliu, su revolveriu rankoje Bridžeta atrodė ir keistai, ir baisiai. Pro odos nudegimą prasimušė numirėliškai baltas šešėlis, veidą išmušė stambios dėmės.

– Taip, Žakai, – pakartojo ji tyliai, – dabar aš nušausiu tave. Aš

pakankamai prisikentėjau, dabar ir tu gausi, kas priklauso.

– Nesikraustyk iš proto, – lėtai tardamas žodžius, prabilo Trisbis. Jis liežuviu aplaižė lūpas. – Padėk revolverį, Bridžeta, ir pasikalbėkime. Aš sutinku, kad elgiausi ne visai gražiai. Pabandykime pradėti viską iš naujo. Aš nevykusiai pajuokavau, kai...

– Tu – niekingas bailys, – su pasišlykštėjimu pertraukė ji. – Aš žinojau, kad būtent šitaip tu ir kalbėsi, kai priremsiu tave prie sienos. Bet dabar jau per vėlu, Žakai, man tavęs tiek gaila, kiek ir tau manęs.

Jis pradėjo lėtai trauktis atgal. Ir taip pat lėtai ji pajudėjo jam iš paskos per erdvų vestibiulį. Jis pakėlė ranką, tarsi gindamasis nuo kulkos.

Aš tyliai atvėriau duris ir įžengiau į vidų.

Trisbis, būdamas atsigręžęs į verandą, iš karto pamatė mane. Jis spoksojo iš siaubo paklaikusiomis akimis, ir aš, suprasdamas, kad įsiutinta boba gali nušauti jį bet kurį akimirksnį, šokau į priekį ir užsimojęs trinktelėjau Bridžetai per riešą. Pasigirdo šūvis, ir kulka įsmigo į grindis.

Aš išplėšiau ginklą, Bridžeta puolė į šalį, po to, pastvėrusi krepšį, strimgalviais puolė iš kambario.

Trisbis, susigriebęs už galvos, be jėgų atsisėdo ant kušetės. Aš padėjau revolverį ant kokteilių staliuko, ir, išsitraukęs nosinę, nusišluosčiau prakaitą nuo veido.

Sunkioje tyloje nuvažiuojančio automobilio triukšmas atrodė nenatūraliai rėžiantis.

– Ji neketino jūsų nušauti, – pasakiau aš kiek įmanydamas atsargiau, – aš mačiau, kad misis Kridi taikėsi į koją.

Iš paskutinių jėgų bandydamas susitvardyti, jis atsistojo ir kažką bandė ištarti, be garso krutindamas lūpas, jo akyse dar neišblėso baimė.

– Prakeiktos neurastenikės! – sunkiai pralemeno jis, – Kur ji gavo revolverį?

– Moterys sąskaitas suveda būtent tokiu būdu, – pasakiau aš. – Jos vyriškius žudo kasdien, jeigu jų manymu kitos priemonės nebepadeda.

Jis nieko nesuprasdamas įsistebeilijo į mane:

– Kaip jūs čia atsidūrėte? Kas jūs?

Išsitraukęs vizitinę kortelę, pakišau ją Trisbiui. Jis pažvelgė iš tolo, bet paimti atsisakė, nes rankos dar drebėjo.

– Po velnių! – sušuko jis. – Agentūra "Star". Tai juk ta pati agentūra, kurios seklys... – Staiga nutilęs, jis atsitraukė, o jo akys tapo neramios, nieko nesusigaudančios.

– Visiškai teisingai, – pasakiau aš, – Šepis buvo mano kompanionas.

– Ji pasamdė, kad jūs sektumėte mane?

– Ne, aš čia atsidūriau visai atsitiktinai. Aš atvažiavau pakalbėti su jumis.

Jis atsistojo ir nuėjo prie baro.

– Išgersite?

– Ačiū, taip.

Jis įpylė viskio. Po to, pastatęs stiklines ant staliuko, sudribo į krėslą.

– Ji mane išgąsdino. Tik vieną minutę, – pasakė Trisbis, išsiimdamas cigaretę iš ebonitinės dėžutės ir prisidegdamas. – Jūs matėte, kokios buvo jos akys? Jų išraišką? Ji iš tiesų norėjo mane nušauti. – Jis vienu ypu išmaukė visą stiklinę.– Jeigu ne jūs...

– Manyčiau, kad ji norėjo tik pagąsdinti, – pasakiau aš, puikiai suprasdamas, kad Bridžetos ketinimai buvo kuo rimčiausi. – Jūs turbūt audringai gyvenate?

Jis kreivai šyptelėjo:

– Tai – puiki pamoka. Ateityje aš pasistengsiu pamiršti senstančias neurastenikes. – Palinkęs į priekį, jis įsižiūrėjo į revolverį. – Kaip jūs manote, iš kur jinai jį ištraukė?

– Šiais laikais kiekvienas gali įsigyti ginklą, tai visai nesunku. – Aš paėmiau revolverį ir įsidėjau į kišenę. – Tiesa, kad ji buvo pasamdžiusi Šepį jus sekti?

– Nežinau, – jo akys pradėjo neramiai lakstyti. – Apskritai ji galėtų ištisą seklių gaują pasamdyti. Bridžeta mane laikė savo nuosavybe.

– Be to, pakankamai vertinga. Trisdešimt tūkstančių dolerių – tai didžiuliai pinigai.

Ji gūžtelėjo savo atletiškais pečiais.

– Bridžeta išsikraustė iš proto, aš niekada nesiskolinau tiek pinigų. Žinoma, pastaruosius šešis mėnesius mes visur buvodavome kartu, ir tai kažkiek kainavo, bet aš leisdavau ir savuosius pinigus.

– Jūs apkaltinote ją, kad ji pasamdė privatų seklį jus sekti. Tai buvo Šepis? Nesijaudinkite, policija nesužinos mūsų pokalbio.

Pamąstęs jis paklausė:

– Ką jūs norėtumėte sužinoti?

– Ar misis Kridi buvo pasamdžiusi mano kompanioną jus sekti?

Jis tylėjo dvejodamas.

– Jeigu aš atsakysiu, ar prie manęs neprisikabins "faraonai"?

– Ne, neprisikabins.
– Gerai, aš atsakysiu: taip, buvo pasamdžiusi.
– Kas ją privertė taip pasielgti?
– Ji, tik pagalvokite, sufantazavo, kad aš pradėjau romaną su jos podukra.
– O iš tikrųjų, aišku, nieko tokio nebuvo?
– Dieve mano, žinoma, ne! Podukra man įgriso jau prieš daugelį mėnesių.
– Tai kas dabar jūsų naujoji mylima?
– Apie tai nepriimta kalbėti. Tiesiog mergina.
– Ir Šepis sužinojo apie ją?
Viskis šiek tiek nuramino jo nervus, ir jis patenkintas nusišaipė. Po to linktelėjo galva:
– Taip, ir pranešė apie tai Bridžetai. Ir ji pabandė ją gąsdinti.
– Ir kaip jai sekėsi?
– Matyt, sėkmingai. Daugiau aš jos nemačiau.
– Kas atsitiko po to?
– Bridžeta mane vėl pažabojo ir kažkiek laiko tampėsi visur su savimi. Prieš dvi dienas aš nusprendžiau: gana, užteks! Visa kita jūs žinote.
– Paklausykite, Trisbi, mergina, kurią sekė Šepis, buvo Telma Kauzns?
Jo akyse šmėkštelėjo nustebimas:
– Žinai, drauguži, nepainioki manęs į kriminalą.
– Kriminalui tu jau ir taip daug priplepėjai, – pasakiau aš. – Na kaip, tai buvo Telma Kauzns?
– Taip, taip, Telma Kauzns, – nekantriai ir susierzinęs atšovė jis.
– Man pasakojo, kad ji buvo kukli mergaitė.
Trisbis vėl nusišaipė, patenkintas savimi:
– Su tokiomis kukliomis ir yra lengviausia. Aš ją per porą dienų prisijaukinau. Viskas buvo parengta nuostabiajai nakčiai, tačiau Šepis sumaišė.
– Kur tu su ja susitikai?
– Keramikos parduotuvėje. Ji įsimylėjo iš pirmojo žvilgsnio.
– Kas tau pasakė, kad Šepis ją seka?
– Telma. Jis buvo užėjęs pas ją į namus ir patarinėjo, kad laikytųsi kuo toliau nuo manęs. Aš iš karto supratau, kad tai Bridžetos darbelis, kad tai ji atsiuntė seklį, ir nusprendžiau baigti. Aš žinojau, kad Bridžeta privels gyvą velnią nesąmonių, jei mes su ta mergina neišsiskirsime.
– Iš pradžių tu sakei, kad Bridžeta buvo pas ją nuėjusi?

Jis užsirūkė.

– Tai buvo jau po Šepio. Bent jau taip ji pati sakė.

Iki šios akimirkos aš tikėjau juo, bet dabar mane pradėjo erzinti kažkokios abejonės. Taip ar ne, bet aš buvau įsitkinęs, kad jis man pasakoja toli gražu ne viską.

– Kaip tu manai, Trisbi, kas ją nužudė?

– Iš kur aš galiu žinoti? – atsakė jis, nenuleisdamas akių, nors aš stebėjau jį labai griežtai. – Aš ir pats nesuprantu, kodėl ji sumanė eiti su Šepiu į maudymosi kabiną. Galbūt, kai aš ją palikau, ji iš nuoskaudos nusprendė pasimylėti su juo?

Tokia versija buvo visai įmanoma. Šepis mokėjo patikti moterims.

– Taigi, tu nieko neįtari?

Kiek paabejojęs, jis pasakė:

– Matai, aš mąsčiau apie tai. Man atrodo, kad žudikas medžiojo ne Šepį, o tą merginą. Šepis bandė apginti Telmą, ir užmokėjo už tai savo gyvybe.

– Tai kodėl ji iš karto nepranešė policijai?

– Hm... To taip pat sėkmingai ir aš tave galėčiau paklausti. Galbūt ji nusprendė nepranešti policijai, kadangi bijojo apkalbų. Kaipgi ji būtų paaiškinusi, kodėl viena su vyriškiu užsidarė maudymosi kabinoje? Juk pagal taisykles ten užsidaryti gali tik vedusiųjų poros.

– Tu manai, kad Šepį ir merginą nužudė Bridžeta?

Jo veidas vėl pasidarė neramus.

– To aš nesakiau. Aš negaliu įsivaizduoti, kad Bridžeta įvarė peilį tavo Šepiui.

Pasvarstęs nusprendžiau, kad ir pats to negaliu įsivaiduoti.

– Ji galėjo ką nors pasamdyti. Vieną iš gangsterių, kurie tarnauja jos vyrui. Kad ir Hercą, pavyzdžiui.

Trisbio veidas demonstravo pasišlykštėjimą.

– Šį banditą? Ką gi, galbūt ji taip ir padarė. Aš visiškai nesistebėčiau, jeigu ji pasamdytų Hercą, norėdama suvesti sąskaitas ir su manimi. Taip būtų kur kas paprasčiau. – Jo akys darėsi vis neramesnės. – Matyt, geriausia būtų, jeigu aš dingčiau iš šito miesto. Čia darosi pavojinga.

Išsitraukęs iš pakelio cigaretę, įsikišau ją į burną ir neskubėdamas kišenėje susiradau degtukų dėžutę. Aš ją laikiau taip, kad Trisbis kuo geriau matytų mano suvenyrą iš "Muškietininkų klubo".

– Ką tu žinai apie Hercą? – pasakiau aš, išsitraukdamas degtuką.

Trisbio reakcija buvo žaibiška. Jis metėsi į priekį, tarsi norėdamas sukliudyti kažkokį neatitaisomą mano poelgį, po to atidžiai įsižiūrėjo į raudonąją dėžutę.

Užsirūkęs cigaretę, aš degtuką į peleninę įdėjau taip, kad jis pamatytų, jog šis yra numeruotas. Išvydęs skaičius, Trisbis iš viso pasimetė.

– Kas nors atsitiko? – šaltu veidu paklausiau aš, įsikišdamas dėžutę į kišenę.

– N–ne. Aš nežinojau, kad tu – klubo narys, – atsakė jis, stengdamasis nuslėpti savo susijaudinimą.

– Tu turi omenyje šiuos degtukus? Aš juos paprasčiausiai radau.

– Suprantu. – Jis nubraukė prakaitą nuo veido. – Aš turiu išvažiuoti, manęs laukia pasimatymas. – Jis pakilo.

– Tu neatsakei į mano klausimą. Ką tu žinai apie Hercą?

– Aš žinau tiktai tai, kad Kridis kartais jam paliepia susidoroti su vienu ar kitu žmogumi. Daugiau nieko nežinau. Na, gerai, ačiū, kad laiku atėjai. Man tikrai laikas išeiti, aš vėluoju. Atleisk, bet ir tau teks išeiti.

– Aš pasirengęs. Tikiuosi, kad mes dar pasimatysime.

Linktelėjęs aš išėjau iš vestibiulio į verandą. "Kai kurios kryžiažodžio eilutės jau beveik užpildytos, – pagalvojau. – Greitai paaiškės ir visas paveikslas".

Siamo katinas, pakėlęs snukutį, mieguistai įsispoksojo į mane. Pakutenau jį, ir jis, ištiesdamas letenėlę, tingiai pabandė man parodyti savo nagus.

– Ramiai, – pasakiau aš, laiku atitraukdamas ranką. – Nenorėk, kad aš tapčiau dar vienu neurasteniku.

Ir neskubėdamas nužingsniavau takučiu, nugara jausdamas įdėmų Trisbio žvilgsnį.

2

Grįždamas į San Rafaelą, mąsčiau apie tai, kad dabar, ko gera, iš karto tiriu keletą bylų. Ne vieną.

Gal Trisbis ir teisus, ir mano kompanioną pribaigė netyčia. Atminty iškilo pykčio perkreiptas Bridžetos veidas, ir aš pagalvojau, kad ji iš tikrųjų galėjo sumokėti kuriam nors gangsteriui, kad tas pašalintų varžovą iš jos kelio.

Susidarius tokiai situacijai, protingiausia būtų pasišnekėti su pačia Bridžeta Kridi, bet, prieš susitikdamas su ja, aš dar turėjau nuspręsti, kaip turėčiau elgtis su ja.

Laikrodis rodė pusę antros, ir aš pajutau, kad gerokai praalkau. Sustojęs ties nedideliu "Jūros dovanų" restoranu, užrakinau mašiną ir nuėjau papietauti. Maistą čia gamino stebuklingai skaniai, bet dar stebuklingesnė pasirodė po to pateikta sąskaita. Žiūrėdamas į ją, aš spėliojau, ar tik oficiantas, rašydamas sumą, neprirašė datos skaitmenų: metai, mėnuo, diena...

Po kokios valandos aš paskambinau Kridi. Atsiliepė sniaukrojantis mažordomo balsas – jo adenoidai kaip ir anksčiau buvo siaubingi!

– Aš sujungsiu jus su misis Kridi sekretore, – pasakė jis, ir ragelyje pasigirdo kažkokie perjunginėjimai, o po kurio laiko šaltas moteriškas balsas pasidomėjo, ko aš pageidaučiau.

– Būtina susitikti su misis Kridi, – pasakiau aš. – Mes matėmės šį rytą, ir aš norėčiau grąžinti kai ką iš jos daiktų. Pasiteiraukite, kada ji galėtų mane priimti.

– Kokia jūsų pavardė?

– Tai visai nesvarbu. Perduokite, ką aš pasakiau.

– Gerai, nepadėkite ragelio.

Ilga pauzė. Pro stiklines telefono būdelės duris aš pamačiau, kad į barą įžengė blondinė vien su maudymosi kostiumėliu ir, užsikorusi ant aukštos kėdės, užsisakė šnicelį su svogūnais. Pajutau netikėtą užuojautą tam vaikinui, su kuriuo ji praleis šį vakarą.

Mechaniškas sekretorės balsas pranešė:

– Misis Kridi jus priims trečią valandą, jeigu tai jums tinka.

– Aš būsiu lygiai trečią.

... Prie nuleisto šlagbaumo prie manęs priėjo du sargybiniai,

– Pas misis Kridi, – pasakiau aš.

Iš sargybinių akių buvo puikiai matyti, kad jiems nepatiko mano atraitotos rankovės. Ir siauros sportinės kelnės jiems nepatiko.

Vienas iš jų priėjo prie šlagbaumo ir pakėlė jį į viršų. Tai jie atliko tylėdami. Sargybiniai nepradėjo tikrinti sąrašų ir nepuolė skambinti į pastatą: titulų sąraše misis Kridi buvo kur kas žemiau už savo vyrą.

Nuvažiavau man jau žinoma alėja pro daugybę gėlynų ir kiniečių sodininkų, kurie ilsėjosi pritūpę, gėrėdamiesi savo rankų kūriniais. Pastatęs mašiną šalia juodo rols roiso, aš pakilau laiptais ir atsidūriau terasoje prie paradinio įėjimo. Čia prieš mane išdygo senas pažįstamas – mažordomas.

– Misteris Brendonas? – aš nepastebėjau, kad jo balsas būtų buvęs labai draugiškas.

– Taip. Aš turiu susitikti su misis Kridi.

Jis nuvedė mane koridoriumi, po to laiptais, po to dar vienu koridoriumi, sustojo priešais misis apartamentų duris ir atvėrė jas.

– Jums tenka tiek daug vaikščioti, – užjausdamas pasakiau aš, – galėtumėte nusipirkti motorolerį. Kojas reikia tausoti.

Nekreipdamas dėmesio į mano šmaikščią pastabą, jis pasišalino, žengdamas lygiai ir negirdimai. Lengvabūdiškumas ir šmaikštavimai čia buvo visai nereikalingi ir netikėti kaip lietus dykumoje.

Aš atsidūriau nedideliame priimamajame su spintomis ir rašomuoju stalu. Už jo sėdėjo jauna mergaitė. Mes su ja jau buvome susitikę – parengtinio tardymo metu. Ji buvo tokia pilka suknute su baltais rankogaliais bei apykaklaite ir akiniais.

– Misteris Brendonas?

– Jūs žinote mano pavardę?

– Aš atpažinau jus.

– O, taip. Aš taip pat, atrodo, mačiau jus teismo salėje.

Jos simpatiškas veidelis šiek tiek paraudo.

– Prašome sėsti. Misis Kridi neprivers jūsų ilgai laukti.

Mergaitė pradėjo spausdinti rašomąja mašinėle, kartkartėmis pažvelgdama į mane per akinių viršų. Po penkiolikos minučių, nusprendęs, kad laukimas per daug užsitęsė, aš pakilau.

– Ačiū už kėdę. Buvo malonu pabūti su jumis dviese. Jūs spausdinate tiesiog meistriškai. O dėl misis Kridi, tai ji galės mane rasti Erou–Pointe, bungale. – Ir nupėdinau link išėjimo.

– Misteri Brendonai, misis Kridi priims jus po minutėlės. Prašau palaukti, aš tuojau sužinosiu.

Nepaisant jos griežtos išvaizdos, ji, matyt, buvo visai nebloga mergaitė, ir man nesinorėjo be reikalo sugadinti jai nuotaiką.

– Gerai, – tariau aš, žvilgtelėjęs į laikrodį. – Aš dar palauksiu porą minučių.

Jinai skubiai išėjo iš priimamojo. Ir tuoj pat vėl sugrįžo.

– Misis Kridi pasirengusi jus priimti, – pasakė ji, laikydama atvertas duris.

Praeidamas pro ją, aš truputėlį pamerkiau, ir man pasirodė, kad jos vokas irgi šiek tiek krustelėjo.

Bridžeta Kridi stovėjo prie lango, įsmeigusi akis į gėlynus su rožėmis. Ji buvo apsivilkusi šviesiai žalią palaidinukę ir geltonas kelnes. Kai įėjau, ji lėtai atsisuko ir pažvelgė į mane šaltai ir tiriančiai. Svetainės apstatymas stebėtinai priminė kažkokio sentimentalaus filmo butaforiją – prabangūs baldai, sodas už lango ir vos pradėjusi vysti praeityje garsi aktorė, kuri, beje, ir dabar dar

pakankamai gerai vertinama.

– Jūs norėjote mane matyti? Tai ne klaida?

Priėjęs prie stalo, aš nekviestas atsisėdau. Neurasteniškos moterys visuomet mane išvargindavo. Jos sukeldavo gailestį ir tuo pat metu – daug rūpesčių. Šiandien Bridžetai aš nejaučiau jokių simpatijų.

– Aš jums nesiūliau atsisėsti, – pasakė ji, demonstratyviai išsitiesdama ir peršniodama mane lediniu žvilgsniu.

– Tai ne taip jau svarbu, – atkirtau aš, – man šiandien teko daug pasijaudinti, ir aš pavargau. Štai jūsų žaisliukas. – Ištraukęs revolverį, iškračiau iš jo šovinius ant delno.

Ji paabejojo tik sekundę.

– Man atrodo, kad jūs atėjote honoraro, – tarė balsu, kupinu paniekos.

– Aš sutikčiau ir dėl ko nors kito, – atsakiau, dviprasmiškai šypsodamasis. Aš visai nenorėjau jos pažeminti ar išmušti iš vėžių ir nutariau kalbėti taip, kaip ji. Mano pastabėlė pataikė į taikinį: jei revolveryje būtų likusi nors viena kulka, man galėjo būti nelinksma.

– Kaip jūs drįstate su manimi šitaip kalbėti?! – sušuko ji. – Nesitikėkite, kad jums pavyks mane šantažuoti. Aš...

– Baikite vaidinusi. Mes gi nesifilmuojame, – nutraukiau. – Niekas ir nemano jūsų šantažuoti. Sėskitės ir paklausykite, ką pasakysiu.

– Mano vyras... – norėjo ji kažką pasakyti, bet aš neleidau pabaigti.

– Negąsdinkite manęs savo vyru. Netgi jis nepajėgtų sutrukdyti viską papasakoti "Kurjeryje".

Padėjusi revolverį ant stalo, Bridžeta atsisėdo į toliausiai nuo manęs stovinčią kėdę.

– Apie ką jūs norite kalbėti? – paklausė ji metaliniu balsu.

– Jūs žinote, apie ką. Nebūčiau ryte pasirodęs misterio Trisbio name, jis jau būtų lavonas. Pasikėsinimas nužudyti, kurį įvykdė garsaus milijonieriaus Kridžio žmona – tai atspausdintų visi šalies laikraščiai.

– Niekas neišdrįs to atspausdinti! – įniršusi suklykė ji.

– Nebūkite tokia pasitikinti savimi.

Ji sunkiai susivaldė.

– Gerai, kiek jūs norite?

– Aš nesu vienas iš jūsų draugų, misis Kridi, kuriems patinka pagyventi kito sąskaita. Man reikia šiokios tokios informacijos.

Jos akys susiaurėjo.

– Būtent kokios?

– Apie mano kompanioną, kurį jūs pasamdėte, kad sektų Trisbį.

Jos veide šmėstelėjo nerimo šešėlis, pirštai nervingai susigniaužė.

– Jeigu apie tai pasakė Žakas, tai jis meluoja. Aš nieko nesamdžiau.

– Jis tvirtina priešingai.

– Jis buvo ir liks apgavikas! – su neapykanta šūktelėjo ji. – Aš kartoju dar sykį: tai melas!

– Galbūt Šepį jūs pasamdėte, kad jis sektų ką nors kitą?

– Ne!

– Bet jums buvo žinoma, kad Trisbis jus apgaudinėja su Telma Kauzns? Su ta mergina? Argi jūs neperspėjot Telmos Kauzns, kad ji paliktų ramybėje jūsų meilužį?

– Aš pirmą kartą girdžiu apie šią paleistuvę!

– Nemanykite, kad aš kvailas. Jos nuotrauka jau buvo visuose laikraščiuose.

– Kartoju: aš niekada jos nemačiau ir nenoriu nieko girdėti!

Aš suprantu, kad atsitrenkiau į akliną sieną. Jai pakako nuovokos, kad suprastų, jog įrodymų – be Trisbio žodžių – aš daugiau neturiu.

– Man nelieka nieko kito, kaip tik viską papasakoti leitenantui Renkinui, – pasakiau aš, – jeigu jūs ir iš tiesų nebuvote pasamdžiusi Šepio ir nieko nežinote apie nužudytąją, jums nėra ko jaudintis. Ar ne taip?

– Galite pasakoti jam viską, kas tik šaus jums į galvą, – nervingai sviedė ji. – Bet perspėju: jeigu jūs pabandysite mane įpinti į šį kriminalą, aš kreipsiuosi į teismą – ir jums atsirūgs. O dabar – eikite lauk, aš daugiau neketinu klausytis visokių nesąmonių.

Aš nutariau, kad atėjo laikas atskleisti visas kortas.

– Ar šie degtukai atsitiktinai ne jūsų? – Aš išsitraukiau iš kišenės raudonąją dėžutę. Nors įdėmiai ją stebėjau, man nepavyko pastebėti jokių jaudinimosi požymių. Laikėsi visai kitaip nei Trisbis.

– Nesuprantu, ko jūs dar norite iš manęs...

– Aš noriu sugrąžinti degtukus. Jie jūsų?

Ji pažvelgė taip, tarsi šalia jos pasirodė beprotis.

– Man atrodo, kad jums geriau išeiti, – ji ištiesė ranką ir paspaudė mygtuką.

– Mes dar pasimatysime, misis Kridi, – pasakiau aš.

Bridžeta nusisuko.

– Mano pasirodymu šiuose namuose ne itin apsidžiaugė. Ar jums neatrodo? – paklausiau sekretorės, kai mes išėjome iš priimamojo.

Ji tylėdama atvėrė prieš mane duris.

– Laiptais žemyn. Hiltonas parodys išėjimą.

– Ačiū, – atsakiau ir, pakėlęs akis į ją, pridūriau: – Kodėl jūs nešiojate akinius?

– Aš... – jos veidas vėl plykstelėjo raudoniu.

– Išmeskite juos, jie gadina jūsų išvaizdą.

Mergina nesuprasdama įsistebeilijo į mane, o aš, nelaukdamas atsakymo, greitai nužingsniavau. Už kitų durų laukė mažordomas.

Pakilęs nuo kėdės, lyg senas gandras, paliekantis šiltą lizdą, jis reikšmingai tarė:

– Jus nori pamatyti misteris Kridis.

– Pamatyti mane? – nuoširdžiai nustebęs paklausiau. – Jūs nesuklydote?

– Nė kiek. Jis kviečia jus užeiti, misteri Brendonai, kai baigsite pokalbį su misis Kridi.

– Jis vers laukti penkias valandas ar priims iš karto?

– Manyčiau, kad iš karto.

– Tai viską keičia. Taigi, eime.

Teko dar pakeliauti keletu koridorių, kol sustojome priešais masyvias raudonmedžio duris. Mandagiai pasibeldęs, senasis mažordomas pasuko durų rankeną ir atidarė duris.

– Misteris Brendonas, sere, – pasakė jis, atsitraukdamas į šalį.

Didžiuliu kabinetu ėjau į priekį. Kridis sėdėjo prie rašomojo stalo ir, valydamas akinių stiklus, stebėjo mane. Jo veidą dengė kaukė, ir jame aš neperskaičiau nieko daugiau, nei kokioje nors akmenų sienoje. Jeigu ne lengvi pirštų judesiai, jis sėkmingai pranoktų net Didįjį Sfinksą.

Nelaukdamas kvietimo, atsisėdau į krėslą.

Baigęs valyti akinių stiklus, Kridis su pasitenkinimu užsikorė juos ant nosies.

– Ko jums reikia mano namuose, misteri Brendonai? – tyliai paklausė jis.

– Mandagumo vizitas.

– Ir kam jis buvo skirtas?

– Aš nenorėčiau būti šiurkštus, misteri Kridi, tačiau tai – ne jūsų reikalas.

Jo lūpos kietai susičiaupė: tokiu tonu, matyt, ne dažnai su juo kalbama.

– Jūs susitikote su mano žmona?

– Kodėl negalite paklausti jos pats? Daugiau klausimų nebus? Jeigu tai – viskas, bėgsiu. Laikas man – taip pat pinigai.

Paėmęs į ranką popieriui pjaustyti peilį, jis keletą sekundžių tiriamai žvelgė į mane.

– Aš surinkau duomenų apie jūsų agentūrą, – pasakė jis. – Jūsų biznis duoda šiokį tokį pelną ir jį galima įvertinti gal net trimis tūkstančiais dolerių.

– Jis vertas gerokai daugiau, – paprieštaravau. – Svarbiausia – gera valia ir asmeniniai kontaktai. Geros valios man skolintis nereikia, o ryšių galite tik pavydėti.

– Mane domina įmonės, teikiančios pelną. Dažniausiai jas perku, – netikėtai pasakė Kridis, – ketinu pirkti ir jūsiškę agentūrą už kokį dešimtį tūkstančių dolerių. Suprantama, ir gerą valią, ir tuos ryšius, kuriuos jūs turite.

– Kas bus su manimi, jeigu parduosiu savo biznį? – pasidomė - jau.

– Jūs tęsite darbą, mano stebimas.

– Stebėti mane ne taip paprasta, misteri Kridi, bet kuriuo atveju, tik ne už dešimtį tūkstančių.

– Aš sutinku pakelti kainą iki penkiolikos tūkstančių.

– Matyt, jūs panorėsite, kad nustočiau tyręs savo kompaniono mirties aplinkybes?

– Nužudymais turi domėtis policija, misteri Brendonai. Juk niekas nesumokės už šias jūsų pastangas. Tuo atveju, jeigu nu - pirkčiau agentūrą "Star", jūsų talentą panaudosime ten, kur pel - ninga. Tai būtų teisinga.

– Dėkoju už kilnų pasiūlymą, bet aš norėčiau tęsti pradėtą tyrimą, ar tai man bus pelninga, ar ne.

Pastūmęs popieriui pjaustyti peilį į šoną, jis susidėjo rankas ir parėmė jomis smakrą. Žiūrėdamas į mane, jis net nebandė slėpti savo pasibjaurėjimo.

– Aš tvirtai nutariau pirkti jūsų agentūrą, misteri Brendonai. Galite pats pasakyti kainą.

– Kiekvieną žmogų galima nupirkti, jei kaina pakankamai aukšta? Jūs tai norite pasakyti?

– Ar verta kartoti nuvalkiotas tiesas? Neverta eikvoti laiko. Turiu daug skubių reikalų. Kokia jūsų kaina?

– Agentūros ar už tai, kad nebetirsiu?

– Už jūsų agentūrą.

– Ji neparduodama, – pasakiau pakildamas. – Noriu sužinoti tiesą ir tikiuosi, kad man tai pavyks.

Atsilošęs krėsle, jis pirštų galiukais pradėjo barbenti į stalą.

– Teiravausi, kas toks buvo jūsų kompanionas, – pasakė jis. – Man jį apibūdino kaip dėmesio nevertą, niekingą asmenybę. Jeigu ne jūs pats, tas jūsų bendras detektyvų biznis seniai būtų nuėjęs šuniui ant uodegos. Šepį daugiau domino moterys negu darbas, ir jums visai neapsimoka atsisakyti naudingo sandėrio dėl tokio žmogaus, kaip jis. Aš sumokėsiu penkiasdešimt tūkstančių.

Man pasirodė, kad ne taip nugirdau.

– Ne, – atsakiau, – agentūra neparduodama.

– Šimtas tūkstančių, – tarė jis pasikeitusiu veidu.

– Ne, – pakartojau, jausdamas, kaip sudrėko delnai.

– Šimtas penkiasdešimt!

– Pakaks! Jūs pigiai tevertinate savo vardą, misteri Kridi. Norint išvengti skandalo, galima sumokėti ir milijoną. Bet man jo nesiūlykite, nes pinigų vis tiek neimsiu. Stebiuosi, kodėl jūs neįsakote Hercui pribaigti mane. Tai jums tekainuotų gal du šimtus dolerių, o gal ir dar mažiau. Šepis buvo mano kompanionas. Man nusispjauti, ar jis buvo geras, ar, kaip jūs sakote, prastas seklys. Mes neatleidžiame tiems, kurie žudo mūsų draugus. Supraskite tai ir nebandykite manęs nupirkti.

Apsigręžęs aš greitai nuėjau prie durų.

Kabinete įsitvyrojo pikta lemianti tyla.

Dvyliktas skyrius

1

Pastatęs mašiną į garažą, kad apsaugočiau ją nuo prakeikto saulės karščio, ir paskubomis išsimaudęs jūroje, įsitaisiau bungalo verandoje ir giliai susimąsčiau.

Aš nebuvau tikras, kuris iš jų sakė tiesą – Trisbis ar Bridžeta. Trisbio pasakojimas man atrodė visai įtikinantis, Bridžetai buvo dėl ko meluoti, tačiau...

Be to, buvau šimtu procentų įsitikinęs, kad paslaptingoji degtukų dėžutė visiškai nieko nereiškė Bridžetai Kridi, tačiau Žaką Trisbį su jais siejo kažkas labai svarbaus.

Galų gale padariau išvadą, kad privalau dar kartą nuvažiuoti pas Trisbį ir, jam nesant, atidžiau apšniukštinėti "Baltąją vilą". Galbūt tai padės įminti šią mįslę. Nežinojau, ar Trisbis turi tarnų, bet nusprendžiau negaišti laiko ir apsilankyti ten dar šį vakarą.

Staiga pasigirdo telefono skambutis. Nuėjau į vestibiulį ir pakėliau telefono ragelį.

– Tai tu, Lu? – skambino Margo.
– Nesitikėjau tavo skambučio, brangioji, – pasakiau.
– Negaliu nurimti dėl tos degtukų dėžutės.
Prisėdęs ant krėslo krašto, pasidėjau telefoną ant kelių.
– Aš visą laiką galvoju apie ją. Dabar esu įsitikinusi, kad tai Trisbio degtukai.
– Kodėl tu taip nusprendei, Margo?
– Aš prisiminiau, kad prie stalo jis sėdėjo priešais mane. Paprašiau prisidegti, bet jo žiebtuvėlis neveikė, ir jis iš kišenės išsitraukė tuos degtukus. Tuoj po to Trisbis nuėjo šokti, o degtukus ir portsigarą paliko ant stalo. Turbūt aš mechaniškai ir įsidėjau dėžutę į savo krepšelį. Tačiau gerai prisimenu, kad Žakas padėjo degtukus ant stalo.
– Viskas teisingai, – pasakiau, – šiandien buvau pas jį ir parodžiau dėžutę. Jis pašoko nuo kėdės, tarsi ten būtų išlindusi vinis.
– Tu kalbėjaisi su juo, Lu?
– Beveik ne. Aš ten atsidūriau labai dramatišku metu – Bridžeta rengėsi jį nušauti.
– Nušauti? – nepatikliai perklausė Margo. – Tu, žinoma juokauji?
– Galbūt ji norėjo jį tik pagąsdinti, bet man pasirodė, kad tavo pamotė buvo nusiteikusi iš tiesų kovingai. Prieš tai jis buvo jai ką tik pasiūlęs nešdintis lauk.
– Ji turbūt išprotėjo! Tu pranešei apie tai policijai?
– Ne. Trisbis vargu ar prisipažintų, kad ji norėjo jį pribaigti, ir aš atsidurčiau kvailoje padėtyje. Juk policija neiškels jai bylos. Beje, ar žinojai, kad ji turi revolverį?
– Ne.
– Manau, kad ji paėmė jį iš Šepio. Tokia ir to plevėsos nuomonė. Trisbis man pasakė, kad pastaruoju metu merginosi Telmai Kauzns, merginai, kuri buvo nužudyta. Gali būti, kad Bridžeta sužinojo apie neištikimybę ir pasamdė Šepį. Man atrodo, kad aplinkybės susiklostė būtent taip, tačiau ji viską kategoriškai neigia.
– Tu pasakoji absoliučiai neįtikėtinus dalykus. Vadinasi, policija nieko nežino apie šį bandymą nužudyti?
– Kol kas ne, tačiau reikia būti viskam pasirengusiems.
– Tu manai, kad Bridžeta gali būti susijusi su Šepio mirtimi?
– Apie tai nieko negaliu pasakyti.
– Kokie tavo planai, Lu? – jos balse skambėjo neslepiamas nerimas.
– Vakare norėčiau dar sykį apsilankyti Trisbio name. Tikiuosi,

kad man pasiseks ir ką nors surasiu. Ar jis turi tarną?

– Taip, filipinietį. Jis ateina anksti rytą ir išeina apie aštuntą.

– Štai kaip... Kada mes susitiksime, Margo?

– Tu nori mane pamatyti?

– Kam tie kvaili klausimai? Ar negalėtum čia atvažiuoti apie pusę vienuoliktos? Papasakosiu, kaip sekėsi vizitas pas Trisbį.

Ji dvejodama patylėjo, po to atsakė:

– Gerai, pasistengsiu atvažiuoti.

– Aš tavęs lauksiu, brangioji.

– Būk atsargus, Lu, nesiartinki prie namo, kol neįsitikinsi, kad jis – tuščias. Nepamirški, kad Trisbis – pavojingas ir žiaurus.

Po to paskambinau į San Rafaelo policijos valdybą ir paprašiau, kad mane sujungtų su leitenantu Renkinu.

Sužinojęs, kas jo teiraujasi, Renkinas nepatenkintas paklausė:

– Kas ten jums dar atsitiko?

– Ar dar nesužinojote, kam priklausė peilis? – pasiteiravau aš.

– Argi manote, kad esu stebukladarys? Tokių peilių mieste – tūkstančiai, jį galima nusipirkti kiekvienoje parduotuvėlėje.

– Tai pasigirti dar negalite?

– Ne. Byla – paini, o mes dar tik pradedame tirti... Kas pas jus naujo?

– Taip pat nieko. Tiesa, man pradeda atrodyti, kad žudiką pasamdė ne Kridis, bet jo žmona. Kompaniono žudiką.

– Kodėl jūs taip manote?

– Šiaip sau, girdėjau kai ką... Beje, ar ji turi leidimą ginklui?

– Ką jūs tuo norite pasakyti? – susierzinęs paklausė jis. – Į šią bylą įpainioti Kridį, tai tas pat, kas žaisti su dinamitu.

– Negąsdinkite manęs, leitenante. Geriau atsakykite į mano klausimą: ar ji turi leidimą ginklui? Tai svarbu.

Burbtelėjęs, kad nepadėčiau ragelio, Renkinas nuėjo.

– Ji turi leidimą automatiniam aštunto kalibro revolveriui, numeris – 4557993, išduotą prieš trejus metus, – pranešė jis po kelių minučių.

– Ačiū, leitenante, – užsirašiau numerį į savo užrašų knygutę. – Ir paskutinis klausimas: ar sužinojote ką nors apie Telmos Kauzns praeitį?

– Nieko, nors ir visur klausinėjome. Susidaro toks įspūdis, kad ji visai neturėjo jokios praeities. Vyriškiai jos nedomino, Chanas buvo teisus. Tiesiog neįsivaizduoju, kaip ji galėjo pasilikti viena su Šepiu.

– Ar jums žinomas paskutinio jos buto adresas?

– Ji nuomojo kambarį Merilendo gatvėje, 379, pas misis Bičem.

Tačiau iš šeimininkės nieko neišpeši. Kendis visą valandą veltui plūkėsi su ja.

– Ačiū.

Aš nuėjau į miegamąjį ir apsivilkau kostiumą. Po to užrakinau bungalą ir išvažiavau iš garažo.

Laikrodis rodė jau penkiolika šeštos, saulė, kaip ir anksčiau, dar kepino. Paklausęs policininko, kaip patekti į Merilendo gatvę, įsiveržiau į transporto srautą ir gal po dvidešimties minučių suradau ieškomą namą.

Misis Bičem buvo pilna pagyvenusi moteriškė ir maloniai šypsojosi. Prisistatęs, kad esu "Kurjerio" reporteris, paprašiau papasakoti apie žuvusią nuomininkę.

Misis Bičem maloniai pasiūlė užeiti, ir atsidūriau tarp pliušu aptrauktų baldų, kanarėlių narvelių, trijų katinų ir fotografijų kolekcijų, kurios šias sienas, matyt, puošė ne mažiau kaip penkiasdešimt metų.

Aš jai kaip paslaptį papasakojau, kad ketinu parašyti didelį straipsnį. Ir todėl man norisi žinoti, ar ji turėjo kokį nors draugužį.

– Policininkas taip pat to paties klausinėjo, – nutaisiusi liūdną veidą, atsakė misis Bičem. – Ne, neturėjo. Aš dažnai Telmai sakydavau, kad galėtų susipažinti su kokiu nors simpatišku jaunuoliu, bet ji ir klausytis apie tai nenorėjo. Visos jos mintys buvo skirtos tik Dievui.

– Galbūt ji vis dėlto turėjo draugužį, tik jūs šito nežinojote, misis Bičem? Kai kurios mergaitės yra pernelyg drovios ir varžosi kam nors atskleisti savo širdies paslaptis.

– Ne, ką jūs! Aš Telmą pažįstu penkeri metai. Jeigu būtų turėjusi kokį nors kavalierių, man tikrai būtų pasipasakojusi. Ji ir iš namų beveik niekur neišeidavo, tiktai antradieniais ir penktadieniais.

– O gal iš tikrųjų ji vaikščiodavo ne į bažnyčią, bet į pasimatymus?

– O, kaip jūs galite taip sakyti?! – su nuoskauda balse ištarė misis Bičem. – Telma buvo nesugadinta mergaitė, ji visada sakydavo tik tiesą.

– Ar kas nors užeidavo pas ją į namus, misis Bičem?

– Kartais užsukdavo jos draugės – dvi mergaitės iš "Keramikos mokyklos", o su trečiąja ji vaikščiojo į bažnyčią.

– Vyriškiai neužsukdavo?

– Nė karto. Aš nepritariu tokiems vizitams. Vyriškiams nedera lankytis bute pas mergaitę.

Išsitraukiau iš piniginės Šepio nuotrauką. Šimininkė atidžiai ją apžiūrėjo, ir papurtė galvą:

– Šio žmogaus aš nesu mačiusi. Kartoju, vyriškiai čia į svečius neateidavo.

– Ar čia nesilankydavo turtingai apsirengusi blondinė? Apie trisdešimt septynerių metų...

Ji pažvelgė į mane nieko nesuprantančiu žvilgsniu:

– Turtinga blondinė? Ne, ką jūs! Tik jos trys draugės ir dvasiškas tėvelis Metjuzas – daugiau čia nieko nebuvo.

Panašu, kad Trisbis įžūliausiai melavo, sakydamas, kad Šepis ir Bridžeta lankėsi pas Telmą namuose.

– Ar tą dieną, kai ji žuvo, nieko keisto nebuvo? Niekas jai neskambino?

– Policininkas šito irgi klausė. Ne, viskas buvo kaip paprastą dieną. Ji išėjo pusę devynių, kad lygiai devintą jau būtų parduotuvėje. Pietų Telma visuomet sugrįždavo į namus. Tačiau tąkart nesugrįžo, ir aš pradėjau nerimauti, o vakare paskambinau iš pradžių tėvui Metjuzui, po to – į policiją.

Renkinas buvo visiškai teisus: ką nors sužinoti iš šios senės buvo toks pat beviltiškas reikalas, kaip ir pirštu prakrapštyti skylę betone.

Palikęs biuiką kelkraštyje, pėsčias nužingsniavau "Baltosios vilos" link. Saulė jau nusileido, ir viską paslėpė nepermatoma tamsa.

Aš turėjau kišeninį žiebtuvėlį ir paprastų instrumentų, su kuriais tikėjausi atverti arba langą, arba uždarytos spintos duris.

Stengdamasis būti kuo atsargesnis, apėjau visą namą. Bet šviesos niekur nebuvo. Nustebau išvydęs, kad garažo durys paliktos neužrakintos, ir pamačiau, kad čia stovi Trisbio mašina. Jos viršus buvo šaltas.

Aš dar tyliau ir atsargiau nuslinkau į verandą ir paskambinau į paradines duris.

Praėjo maždaug trys minutės, bet niekas neatsiliepė, buvo tylu. Kažkur iš tamsos atklydo siamo katinas ir tingiai išsidrėbė prie mano kojų. Tačiau man pasilenkus, jis staigiai atšoko į šalį ir pradėjo spoksoti į mane įtariai ir priešiškai.

Prieš įeidamas į namą, truputį pastovėjau verandoje, bandydamas ką nors išgirsti. Kėlė nerimą garaže palikta mašina: tai galėjo reikšti, kad Trisbis yra kažkur netoliese; beje, kas nors galėjo atvažiuoti pas jį ir išsivežti savo mašina, tada aišku ir suprantama, kodėl visame name nėra jokios šviesos.

Įžengiau į svetainę ir, suradęs jungiklį, įžiebiau šviesą. Tai, ką

išvydau, privertė mane krūptelėti. Ant grindų buvo pilna popierių, senų sąskaitų, laiškų, išmėtytų iš rašomojo stalo stalčių ir spintų. Kažkas šiame name suspėjo apsilankyti anksčiau už mane, ir man nieko nebeliko, kaip tik nusikeikti iš nevilties.

Nuėjau į gretimą kambarį, kur pamačiau laiptus į antrąjį aukštą ir dvejas duris. Atidariau vienas iš jų ir atsidūriau valgomajame. Nežinomas lankytojas pabuvojo ir čia: bufete stalčiai buvo ištraukyti, stalo įrankiai išmėtyti ant grindų.

Prabangiai apstatytoje virtuvėje, į kurią patekau pro kitas duris, buvo tvarka, čia niekas nieko nelietė.

Grįžęs atgal, sustojau prie laiptų. Čia nusprendžiau nedegti šviesos ir išsitraukiau kišeninį žiebtuvėlį. Kažkur ramiai tiksėjo sieninis laikrodis, bet daugiau visame name nieko nesigirdėjo.

Kas galėjo sudominti čia apsilankiusį žmogų? Pabandžiau įsivaizduoti, kaip į šio pogromo vaizdą sureaguos pats Trisbis. Būtų įdomu žinoti, ar jis kreipsis į policiją, ar niekam nepraneš.

Trisbis galėjo pasirodyti kiekvieną minutę, ir aš norėjau greičiau baigti šį vizitą. Niekur neužtrukdamas, apėjau visus pirmojo aukšto kambarius, po to užbėgau į antrąjį aukštą ir sustojau tamsoje skendinčioje plačioje aikštelėje.

Čia, silpnoje kišeninio žibintuvėlio šviesoje, išvydau vaizdą, nuo kurio kraujas sustingo gyslose: priešingame kampe aiškiai dunksojo žmogaus figūra, parpuolusi ant grindų. Nustebino keista jo poza – tarsi jis būtų pasirengęs šuoliui.

Su pasiutusiai plakančia širdimi žingtelėjau atgal.

– Kas čia? – paklausiau balsu senos panos, atradusios po savo lova gulintį vyriškį.

Man teatsakė kapų tyla, žmogus nė nekrustelėjo. Jis tupėjo ant kulnų – tamsaus gymio žmogelis, raukšlių išvagotu veidu. Siauri akių plyšeliai nejudėdami žvelgė į erdvę.

Tikriausiai tai buvo Trisbio tarnas. Kažkas šovė jam į krūtinę, o jis dar spėjo nušliaužti į kampą. Ant drobinio švarko tamsavo kraujo dėmė.

Priėjau arčiau ir paliečiau jo veidą. Suakmenėję raumenys ir šalta oda man paliudijo, kad šis žmogus numirė jau prieš keletą valandų.

Miegamajame buvo tamsu ir tylu. Pamačiau Trisbį, gulintį skersai lovos, su balta striuke, avietiniais šortais ir sandalais. Jo veide sustingo siaubo išraiška, o rankos sugniaužtos į kumščius. Paklodė buvo stipriai iškruvinta.

Kažkas jį nušovė šūviu į nugarą, kai jis bandė pabėgti. Mirdamas, jis nukrito ant patalo.

Uždegiau šviesą. Siamo katinas čia atžingsniavo man iš paskos. Dabar jis įsitaisė patale ir uostinėjo užmušto šeimininko galvą. Pakėlęs uodegą, katinas piktai sušnypštė ant manęs.

Mano kojos linko, kai priėjau prie lovos ir pačiupinėjau nukabusią ranką. Ji buvo šalta. Nuo Trisbio mirties turėjo praeiti ne mažiau kaip penkios valandos.

Šalia mėtėsi užmuštojo daiktai. Ir prie lovos – revolveris. Aš nė sekundės neabejojau, kad tai yra tas pats revolveris, kurį aš prieš kelias valandas grąžinau Bridžetai Kridi. Taip, taip ir yra – numeris 4557993.

Išėmęs dėtuvę, suskaičiavau kulkas. Šauta keturis kartus, tad mažų mažiausiai du šūviai buvo mirtini.

Stovėdamas su revolveriu rankoje, aš susimąsčiau. Šioje istorijoje viskas buvo per daug akivaizdu ir paprasta, kad tai būtų galima laikyti tiesa. Suraukęs antakius, mėčiau revolverį iš rankos į ranką, po to, paklusdamas nelauktam impulsui, užgesinau šviesą ir nusileidau į svetainę. Iš ten paskambinau misis Kridi. Laikrodžio rodyklės rodė be penkiolikos minučių dešimtą.

Kitame laido gale ragelį pakėlė Hiltonas:

– Misterio Kridžio rezidencija. Ko norėjote?

– Sujunkite mane su misis Kridi.

– Aš sujungsiu su jos sekretore, jeigu jūs palauksite, sere.

Vėl pasigirdo pažįstami perjunginėjimai. Po to girdėtas balsas paklausė:

– Kas kalba?

– Lu Brendonas. Ar misis Kridi yra namuose?

– Bijau, kad ji gali nepanorėti su jumis kalbėtis.

– Mano reikalas – nepaprastai svarbus, – nekantriai pasakiau, – man būtina su ja pakalbėti.

– Palaukite prie telefono, sužinosiu, ar ji gali prieiti.

Aš laukiau, be reikalo taip smarkiai spausdamas ragelį prie ausies.

Po kažkurio laiko vėl išgirdau sekretorės balsą:

– Man labai gaila, tačiau misis Kridi nepageidauja su jumis kalbėtis.

Aš rūškanai nusišypsojau:

– Ji turi išklausyti mane, tai – jos labui. Perduokite, kad žuvo jos senas draugas. Kažkas jį nušovė, ir policija pas jus gali pasirodyti kiekvieną minutę.

– Ką jūs pasakėte?

– Sujunkite mane su misis Kridi. Ji labai gailėsis, jeigu atsisakys su manimi kalbėtis dabar.

Pagaliau Bridžetos Kridi balsas ištarė:

– Jūs man įkyrėjote, būsiu priversta pasiskųsti savo vyrui.

– Puiku, – atsakiau, – pradėkite skųstis jau dabar. Jis tikriausiai bus labai patenkintas. Tačiau nemanau, kad jis padėtų jums išvengti nemalonumų. Jūsų draugas Žakas Trisbis guli savo namuose su kulka nugaroje. Šalia lavono – jūsų automatinis revolveris.

Iš jos krūtinės išsiveržė negarsus atodūsis:

– Jūs meluojate?

– Gerai, tuomet sėdėkite ir ramiai laukite leitenanto Renkino, – pasakiau. – Daugiau manęs jūsų reikalai nedomina. Aš rizikuoju savo galva, kalbėdamas su jumis telefonu.

Ji ir toliau tankiai alsavo į ragelį.

– Sakote, jis nužudytas?

– Taip, jis negyvas. Dabar atsakykite į klausimą: kur jūs buvote tarp vakaro penkių ir šešių?

– Čia, savo kambaryje.

– Ar jus kas nors matė?

– Ne, aš buvau viena.

– Sekretorė nebuvo užėjusi pas jus?

– Ne, ji tuo metu buvo išėjusi.

– Kur jūs dėjote revolverį, kai aš jums jį grąžinau?

– Pasidėjau miegamajame.

– Kas galėjo jį paimti?

– Kas tik nori. Spinta buvo neužrakinta.

– Pas jus niekas nebuvo atėjęs?

– Ne.

Susiraukęs aš pažiūrėjau į sieną.

– Nežinau, kodėl man kilo noras padėti jums, – paskiau. – Jūsų revolverį turiu aš. Paėmiau iš Trisbio miegamojo. Atlikus kulkos analizę, policija galbūt nustatys, kad buvo iššauta iš jūsų ginklo, tačiau galime tikėtis, kad jiems nepasiseks to padaryti. Toks vaizdas, tarsi kažkas nori suversti jums kaltę dėl Trisbio nužudymo. Šiaip jau sėdėkite ramiai ir melskite, kad Dievas jums padėtų išsipainioti iš šitos bjaurios istorijos.

Jai nespėjus nieko atsakyti, padėjau telefono ragelį.

Aš atsargiai išėjau iš "Baltosios vilos", visur užgesinęs šviesą ir uždaręs visas duris.

Kai sugrįžau namo, buvo penkiolika vienuoliktos. Po palmėmis stovėjo vienišas kadilakas su užgesintais žibintais. Bungalo langai buvo tamsūs. Aš įėjau į tamsų vestibiulį. Įjungęs šviesą, šiek tiek pastovėjau, atidžiai klausydamasis ir neatitraukdamas

rankos nuo revolverio.

– Tai tu, Lu? – pasigirdo Margo balsas.

– Ką tu darai tamsoje? – paklausiau, eidamas į miegamąjį.

Ji gulėjo prie lango, ir mėnulio šviesoje jos siluetas buvo vos matomas.

– Man patinka žiūrėti į jūrą, – atsakė Margo, – nejunk šviesos, brangusis.

Ji buvo užsimetusi tiktai juodą šilkinę peleriną, pro kurią matėsi jos kūnas. Ji ištiesė man ranką.

– Prieik arčiau ir sėskis, Lu, – pasakė ji, – čia gera, ar ne tiesa? Nieko nemačiau nuostabesnio už nakties jūrą!

Aš atsisėdau šalia, tačiau jos rankos nepaėmiau. Negyvo Trisbio paveikslas dar tebestovėjo mano akyse, o tai nepadėjo intymiai nuotaikai.

– Kas atsitiko, brangusis?

– Margo, juk tu kažkada buvai įsimylėjusi Trisbį?

Stojo nejauki tyla, ir jos ranka nusileido.

– Taip, – pagaliau atsakė ji svetimu balsu, – taip, aš buvau įsimylėjusi. Man patiko jo sveikata ir stiprybė, ir net tas jo stebinantis puikavimasis savimi. Ačiū Dievui, mano jausmas taip pat staiga pradingo, kaip ir buvo kilęs. Aš sau niekada neatleisiu už šią silpnybę.

– Visi mes gyvenime klystame, dėl to vėliau gailimės, – pridūriau, ieškodamas kišenėje cigaretės. Prisidegdamas žiebtuvėliu, mačiau, kad ji į mane žiūri plačiai atvertomis akimis.

– Žakui kas nors atsitiko? Tu buvai ten?

– Jis negyvas. Jį nušovė.

– Negyvas? – Iš jos krūtinės išsiveržė aimana. – O! Lu! Jis elgdavosi su manimi žiauriai ir niekšiškai, tačiau jis turėjo kažką tokio...

Nebaigusi frazės, ji nutilo.

– Be abejonės, tai Bridžeta. – pasakė ji po minutės.

– Aš nesu tuo įsitikinęs.

Staiga Margo atsisėdo.

– Aš net neabejoju. kad tai padarė Bridžeta. Juk ji bandė jį nužudyti, ar ne taip? – Nuleidusi kojas nuo kušetės, Margo tęsė toliau: – Ji nužudė jį! Bet nieko, ji neliks už tai nenubausta! Tėvas suras teisybę!

– Galbūt suras, o kas po to?

Net tamsoje aš pajutau, kaip atidžiai ji pasižiūrėjo į mane.

– Kaip "kas"? Jis išmes ją iš namų!

– Maniau, kad dėl tų reikalų nesikreipsi į policiją, – ramiai

pastebėjau aš.

– Aišku, ne, policija nieko nežinos. Tėvas ją tiesiog išgrūs lauk.

Pro langą pamačiau, kad prie mūsų bungalo didžiuliu greičiu artėja automobilis, virš kurio stogo mirksi raudonai mėlyna signalinė lempa.

– Nemanau, kad policija liktų nuošalyje, – tariau pakildamas. – Po minutės jie bus čia.

Išėjau į vestibiulį ir abu revolverius – savo ir misis Kridi – įkišau į spintelės stalčių.

Tryliktas skyrius

1

Mašina sustojo priešais namą, ir iš jos išlindo Renkinas. Jį lydėjo seržantas Kendis.

Aš išėjau pasitikti.

– Turiu pasikalbėti su jumis, – pasakė Renkinas. – Užeikime į šį namą.

– Atsigręžkite, leitenante, ir jūs, ko gero, apsigalvosite, – tariau negarsiai.

Renkinas pažiūrėjo į kadilaką ir šalia stovintį biuiką.

– Na, ir kas? – paklausė jis.

– Jūs, aišku, žinote, kas yra kadilako savininkas. Jeigu jūsų nedomina kapitono laipsnis, tuomet užeikime. Bet tuo atveju – aš garantuoju – kapitono laipsnį jūs matysite kaip savo ausis.

– Gerai. Pasikalbėsime pakeliui pas Trisbį.

– Pas Trisbį, leitenante, jūs važiuosite vienas, nes man ten nėra ką veikti, – atsakiau. – Man pakanka rūpesčių ir su kadilako savininku.

– Jūs pats važiuosite ar mums teks jėga jus nusivežti? – netikėtai nekantriu ir grasinančiu balsu paklausė leitenantas Renkinas.

Prisiartinęs prie mūsų, Kendis įsikišo ranką į švarko kišenę, duodamas suprasti, kad...

– Gerai. Jeigu jūs to reikalaujate, – tariau, nusprendęs, kad geriau bus, jei nesiginčysiu su jais. – Ko jums reikia?

– Pakaks mums sukti galvas, – susierzinęs tarė Renkinas. – Jūs ką tikai sugrįžote iš Trisbio.

– Pabandykite tai įrodyti, – tariau, sėsdamas į policijos automobilį.

Pažvelgiau į bungalą; Margo nerodė jokių gyvybės ženklų.

– Duokite man revolverį, – pareikalavo Renkinas.

– Aš jo neturiu.
– Kur jis?
– Namie.
– Važiuojame atgal, – įsakė leitenantas vairuotojui.
Mašina apsisuko. Kai ėjau į namą, Kendis sekė iš paskos. Pabandžiau nuo seržanto užstoti spintelę, tačiau šis mane atstūmė, ištraukė stalčių ir paėmė revolverį. Tai buvo manasis trisdešimt aštuntojo kalibro revolveris.
– Šitas? – paklausė Kendis.
– Taip.
Nustebęs pažvelgiau į stalčių: Bridžetos revolveris dingo be pėdsakų.
Kendis pažvelgė į vamzdžio vidų ir pauostė. Po to įsidėjo į kišenę.
– Kas čia paliko kadilaką?
– Paklausk leitenantą, – burbtelėjau. – Kam aš jums reikalingas?
– Neapsimeski kvaileliu. Mes matėme, kaip tu išėjai iš Trisbio namų.
– Kodėl gi iš karto neareštavote?
– Neturėjome arešto orderio.
– Kas pasirašė orderį?
– Kapitonas.
– Holdingas žino apie tai?
Kendis pažaidė liežuviu, vartydamas kramtomąją gumą.
– Pamirški Holdingą, mieste pasikeitė situacija.
Kai priėjome prie mašinos, Renkinas paklausė:
– Suradote?
– Taip, – atsakė Kendis, ištiesdamas revolverį.
– Jūs mane kaltinate nužudžius Trisbį ir jo tarną?
– Aš nieko dėl nieko nekaltinu, – atsakė Renkinas pavargusiu balsu. – Man įsakyta jus pristatyti, ir aš vykdau įsakymą.
– Tačiau juk Holdingas...
– Apie jį jūs sužinosite vėliau, o dabar užsičiaupkite.
Visą kelią daugiau neištarėme nė žodžio.
Naudodamasis tuo, kad man niekas netrukdo susikaupti, dar kartą apmąsčiau visus įvykius, kurių dalyviu netikėtai tapau San Rafaele. Kai žmogus įdėmiai nagrinėja jau praėjusius įvykius ir reikalus, jam dažnai pasiseka atrasti juos vienijančią grandį, kurios šiaip jau gali net neįtarti. Taip atsitiko ir man. Netikėtai pajutau, kad suradau visos šios kebeknės raktą.
Aš nesuspėjau kaip reikiant pasigėrėti savo sumanymu, kai

privažiavome "Baltąją vilą".

Renkinas ir aš išlipome iš automobilio.

– Važiuok atgal prie to namo, – pasakė leitenantas savo padėjėjui. – Apieškok namą, viską, ką surasi, atvešk čia. Keliauk.

Kendis palietė vairuotojo petį, ir po minutės mašina dingo iš akių.

– Manote, kad ji suspėjo išvažiuoti? – paklausė mane Renkinas.

– Aišku. Kas atsitiko Holdingui?

– Šaka, ant kurios jūs sėdėjote, Brendonai, nulūžo su triukšmu. Kridis susitarė su teisėju Harisonu, ir Holdingas vėl palaiko administraciją. Mieste vėl neliko opozicijos.

Tokių policininko žodžių aš visiškai nesitikėjau.

– Paskubėkite, – tarė Renkinas, – kapitonui nepatinka, kai jis yra verčiamas laukti. Jus perspėjome, kad nekištumėte nosies į šitą bylą, tačiau nepaklausėte, tad dabar kaltinkite tiktai save.

– Tačiau Holdingas pritarė mano pasiūlymui toliau tirti šią bylą.

– Argi jūs nematėte, koks tai tipas?

Kai mes pakilome į verandą, ja pirmyn ir atgal vaikštinėjo net trys policininkai. Ryškiai apšviestoje svetainėje bėgiojo susikaupęs fotografas ir dirbo pirštų atspaudų specialistai.

– Kur kapitonas? – paklausė Renkinas vieną iš jų.

– Viršuje.

Pakilę laiptais, mes atsidūrėme miegamajame, kur kaip ir anksčiau skersai lovos gulėjo Trisbio lavonas. Prie lango buvo matyti masyvi Ketčeno figūra. Du civiliai rausėsi po daugybę stalčių.

Kapitonas stovėjo nusigręžęs nuo mūsų, matyt, žiūrėjo pro langą. Jis rūkė cigarą, ir dūmai šliaužė kambariu kaip pilki debesėliai, skleisdami stiprų nemalonų kvapą.

Apie porą minučių tęsėsi kankinanti tyla.

– Kur jo revolveris? – neatsigręždamas paklausė Ketčenas.

Jie tikėjosi, kad tokiu elgesiu išves mane iš pusiausvyros, ir aš atsipalaiduosiu. Tai buvo senas policininkų metodas, dažnai taikomas prastuoliams.

Renkinas pasitraukė nuo durų, ir jo vietą iš karto užėmė kitas inspektorius – tam atvejui, jeigu pabandyčiau bėgti.

– Antrankius uždėjote?

– Ne, kapitone, – Renkino veidas įsitempė.

– Kodėl ne? – suurzgė Ketčenas. Jo užkimęs kupinas neapykantos balsas galėjo bet ką sudrebinti.

– Aš nemaniau, kad tai reikalinga.

– Tau algą moka ne už tai, kad tu galvotum. Tuoj pat uždėkite.

Renkinas ištraukė iš kišenės antrankius ir priėjo prie manęs. Aš ištiesiau rankas, ir plieno žiedai kaukštelėję užsidarė.

– Įsakymas įvykdytas, kapitone, – pasakė Renkinas, pasitraukdamas į šalį.

Ketčenas lėtai atsigręžė. Jo žiaurus veidas buvo tamsiai raudonas nuo susitvenkusio kraujo. Akys – mažos ir neramios, kaip klaidžiojančio dramblio – žvelgė su įsiūčiu.

– Tu manei, kad tau viskas galima? Kad tave apgins Holdingas? Nepasisekė! Tuojau tu karčiai graušiesi dėl savo klaidų.

Jis artinosi prie manęs. Jo akyse kibirkščiavo beprotiškos ugnelės.

– Žinojau, kad susitiksiu su tavimi dar kartą, – tęsė jis. – Tegu mane velniai griebia, jei kada nors būčiau tikėjęsis sumedžioti tave dėl dvigubos žmogžudystės.

– Jums nepavyks suversti man kaltę, – pasakiau, nenuleisdamas nuo jo akių. – Juos nužudė prieš šešetą valandų, ir jūs tai puikiai žinote.

Jo sudėjimo žmogui smūgis buvo stebėtinai greitas. Aš vos spėjau išsisukti nuo jo kairiosios. Deja, man nepavyko išsisukti nuo kitos jo rankos smūgio, ir Ketčenas trenkė tokia jėga, tarsi mulas būtų spyręs kanopa. Aš griuvau ant grindų, bet tuoj pat pasigirdo įniršęs Ketčeno balsas:

– Pakelkite!

Vienas iš inspektorių apglėbė mane ir pastatė ant kojų. Susiūbavęs sulinkau vos ne per pusę. Niekas neištarė nė žodžio, stebėdami mano beviltiškas pastangas atsitiesti.

– Mes nuvešime tave į valdybą, – pasakė Ketčenas tyčiodamasis, ir įmesime tave į kamerą. Kad nenuobodžiautum, tavęs palinksminti atsiųsime du ar tris vaikinus. Pabuvęs jų kompanijoje, gyvuly, tu prisipažinsi dėl visų keturių žmogžudysčių.

Aš žinojau – pakaktų ištarti man nors vieną žodį, ir jis vėl pradėtų talžyti mane, todėl tylėdamas žiūrėjau į jį.

– Jeigu tavęs nepripažins kaltu, mes tave į kalėjimą įkišime už tai, kad be leidimo įlindai į svetimą teritoriją, – tęsė Ketčenas. – Gausi trejetą mėnesių, bet kiekvieną dieną mano vaikinai pasistengs išmušti tavo smegenis. – Jis atsigręžė į Renkiną: – Vežk į valdybą ir pasodink jį kaip sulaikytą dėl Trisbio ir filipiniečio nužudymo. Tegu palaukia, kol surinksime pakankamai įkalčių. Aš manau, pajėgsime įrodyti jo kaltę.

Renkinas abejingu veidu priėjo prie manęs:

– Eime!

– Aš padarysiu viską, kad tu greičiau užsimanytum tapti lavonu, – pasakė atsisveikindamas Ketčenas ir užsimojęs trenkė man į veidą. Netekęs pusiausvyros vos neužgriuvau ant Renkino. – Vežkite ir – į kamerą!

Renkinas sugriebė mane už rankos ir ištempė iš kambario. Mes jau ėjome veranda, kai privažiavo Kendis.

– Radai ką nors? – paklausė Renkinas.

– Dar vieną, trisdešimt aštunojo kalibro. Dėtuve trūksta keturių šovinių, – atsakė seržantas, ištraukdamas iš kišenės Bridžetos revolverį ir paduodamas jį Renkinui. – Iš jo neseniai šauta.

– Kur tu radai? – pasiteiravau aš.

Kendis atidžiai pažiūrėjo į mane.

– Palovy, ten, kur tu paslėpei.

Papurčiau galvą, kad nesutinku.

– Aš neslėpiau. Bet man vis tiek, bet kuriuo atveju jūs nepatikėsite.

Renkinas rūškanai pažiūrėjo į mano pusę.

– Vežu jį į valdybą, – pasakė jis Kendžiui. – Revolverius mes patikrinsime. Daugiau name nieko nebuvo?

– Ne.

– Pasiimki vieną iš mašinų ir važiuok namo, – pasakė Renkinas.

Jie pažvelgė vienas į kitą, ir Kendis, pamerkęs leitenantui, dingo tamsoje.

Renkinas liepė man sėstis į policijos automobilį.

– Užveskite mašiną, – pasakė jis.

– Ką? – paklausiau aš.

– Vairuokite.

– Su šiais antrankiais?

Paėmęs raktelį, jis nuėmė antrankius. Atsisėdau už vairo ir užvedžiau motorą. Renkinas, įsitaisęs šalia, užsirūkė cigaretę.

– Su šiuo žaisliuku elkitės atsargiau, leitenante, – tariau pristabdydamas automobilį. – Tai misis Kridi revolveris.

– Tai jau mūsų rūpestis.

Aš neištvėriau ir paklausiau:

– Kieno čia tokia nuostabi idėja pasodinti mane už vairo? Areštantas pats save veža į kalėjimą, o "faraonas" sėdi šalia ir rūko. Policijos istorijoje tai tikriausiai pirmas toks atvejis.

– Mes važiuojame ne į kalėjimą, – atsakė Renkinas. – Ketčenas mano, kad įvarė jums pakankamai siaubo, ir jūs daugiau čia nė kojos nekelsite. Jeigu suteiksime jums galimybę pabėgti. Man įsakyta užtikrinti jūsų pabėgimą.

Dabar nustebau iš tikrųjų. Kai vėl pradėjau blaiviai mąstyti,

nusikvatojau:

– Aišku, jie man įvarė baimės, bet sprukti aš nesiruošiu.

– Man įsakyta žiūrėti į kitą pusę, kai spruksite, – abejingai pasakė Renkinas. – Bet aš pamaniau, kad jūs greičiausiai ir nemanote bėgti, ir nutariau jums papasakoti apie Ketčeno planą.

– Man net į galvą neatėjo, kad galėčiau pabėgti nuo ginkluoto policininko, – pasakiau. Po to, šiek tiek pagalvojęs, pridūriau: – Tai bus sumanęs ne kas kitas, kaip pats Kridis. Iš pradžių jie bandė mane nupirkti už šimtą penkiasdešimt tūkstančių dolerių, o dabar bando išgrūsti šitokiu būdu. – Aš sunkiai kvėpavau, įtemptai žiūrėdamas į kelio juostą. – Iš kur sužinojote, kad buvau atvažiavęs pas Trisbį?

– Kridis pasiuntė savo žmogų, kad stebėtų namą. Jis ir pranešė, kad ten įsibrovėte. Kridis iš karto išsikvietė kapitoną ir įsakė areštuoti už neteisėtą įsibrovimą į svetimą teritoriją. Jie liepė jus gerai pagąsdinti ir išgrūsti iš San Rafaelo. Trisbio name jūsų neradome, tačiau aptikome negyvą šeimininką. Ketčenas nutarė, kad kaltinimas dėl dviejų žmogžudysčių privers jus paniškai sprukti.

– Jam nusispjauti, kas tikrasis žmogžudys?

Renkinas neaiškiai patraukė pečiais:

– Kada nors jį surasime.

– Žmogus, kurį pasiuntė Kridis, nematė žudiko?

– Ne, jis ten atsirado tik pavakary. – Išsitraukęs Bridžetos revolverį, jis susidomėjęs apžiūrėjo jį. – Trisbį nužudė šiuo pabūklu?

– Taip.

– Ji?

– Aš taip nemanau, bet geriau paklauskite ją pačią.

– Kridžio žmonos tokių dalykų neklausinėjama. Jeigu brangini savo darbą, tai geriau apskritai nieko neklausinėti.

– Kridis jūsų Dievas ir caras, – tariau aš. – Taigi jis susitarė su teisėju Harisonu?

– Tai buvo nesunku. Jis neturi nė skatiko, o žmona – švaistūnė. Kridis jį apdovanojo – ir teisėjas įsipareigojo neužsiiminėti politika.

– Tai apsidžiaugs "Kurjeris"! Rytoj pasirodys straipsniai laikraščiuose.

– O ką jis gali padaryti?! Jums teks susirinkti skudurus ir bėgti iš mūsų miesto.

– Aš pasilieku mieste, – atsakiau, važiuodamas į Franklino bulvarą. – Kai sužinosiu, kas nužudė Šepį, pats iškeliausiu ir jums

nereikės man to priminti.

– Turite išvažiuoti šiandien pat, Brendonai. Jeigu jus mieste ras po dviejų valandų, jūsų laukia rimti nemalonumai. Ketčenas įsakė autoinspektoriams, kad tie suorganizuotų jums avariją.

Netikėdamas pažvelgiau į Renkiną.

– Juokaujate?

– Niekada gyvenime nesu rimčiau kalbėjęs, – ramiai atsakė leitenantas. – Arba dingsite per porą valandų, arba geriausiu atveju pateksite į ligoninę. Nesitikėkite, kad sugebėsite ką nors padaryti, kai ant jūsų užlėks patrulinė mašina. Mieste jų – apie trisdešimt, ir visi vairuotojai jau įspėti, keliai užkirsti. Šį dalyką jie puikiai išmano. Jums pasiseks, jeigu liksite gyvas.

Privažiavęs bungalą, dar mąsčiau apie jo žodžius. Pristabdęs prie įėjimo, išlipau iš mašinos ir pasakiau:

– Ar jums reikalingas šis revolveris, leitenante? Man jo gali prisireikti, o policijai – vargu.

– Jūs dar tikitės įrodyti, kad kaltas Kridis?

– Aš ieškau Šepio žudiko. O revolveris – svarbus įkaltis.

Paabejojęs, Renkinas ištiesė revolverį.

– Paimkite, man jis iš tiesų nereikalingas. Ketčenas jį taip pat pamirš, sužinojęs, kam priklauso šis žaisliukas.

– Ačiū, jūs – šaunuolis, leitenante, linkiu sėkmės tarnyboje, – pasakiau, ištiesdmas jam ranką.

Atsisveikindami paspaudėme vienas kitam ranką, ir jis atsisėdo už vairo.

– Jūs negalite vienas kovoti prieš visą sistemą, Brendonai, – tarė Renkinas pro mašinos langelį. – Šitie niekšai užima pernelyg aukštus postus, jie stiprūs ir gerai organizuoti. Vienišiams – kaip jūs – tokio riešuto neperkąsti. Aš tai jau supratau ir atsisakiau beprasmiškų bandymų. Greičiau išvažiuokite ir negrįžkite pas mus.

Atsisveikindamas jis linktelėjo, apsigręžė ir dingo tamsoje

2

Žiūrėdamas, kaip nuvažiuoja Renkinas, pastebėjau, kaip keliu priešais jį atšmėžuoja kažkokio kito automobilio žibintai. Kažkas skubėjo į bungalą. Aš pasirengiau sutikti atvykstantįjį.

Pasijutau nepaprastai pavargęs, maudė visą kūną, ypač pilvą, kur pataikė Ketčeno kumštis. Labiau už viską pasaulyje man norėjosi nors truputį pamiegoti.

Mašina sustojo, ir iš jos išlindo aukštas liesas vyriškis su plačia -

bryle skrybėle. Prieblandoje aš tik tiek sugebėjau suprasti, kad jis palyginti jaunas.

– Misteris Brendonas? – paklausė jis artindamasis.

– Taip.

– Aš – Frenkas Heplas iš "Kurjerio". Misteris Trojus paprašė, kad susisiekčiau su jumis. Ar dabar ne per vėlu pasikalbėti? Gavau kai kurių žinių, manau, kad jus tai gali sudominti.

Nuo tamsoje nuskendusio namo padvelkė numirėliška vienatve, tuštuma. Spustelėjau jungiklį, ir mes įėjome į vidų. Laikrodis ant židinio rodė dvidešimt dvyliktos. Susiradau butelį viskio ir pripyliau du didelius bokalus.

Heplas žiūrėjo, ką aš darau. Jis buvo malonaus veido, skvarbių akių ir valingo smakro. Atrodė ryžtingas žmogus, kurį sunku sulaikyti, jeigu jis jau ko nors ėmėsi.

– Vaišinkitės! – pasakiau, pastumdamas bokalą. Po to, uždėjęs vieną ranką ant skaudančio pilvo, pabandžiau atpalaiduoti raumenis.

– Misteris Trojus pasiūlė man pasidomėti Chano reikalais, – pasakė Heplas, pakeldamas bokalą. – Pasirausiau jo praeityje ir aptikau aukso gyslą.

– Kaip tai suprasti?

– Nuvykau pas jį ir paprašiau interviu. Chanas baisiausiai apsidžiaugė šia galimybe pareklamuoti savo parduotuvę. Tarp mūsų šnekant, jis – buvęs dailininkas, tikras meistras. Aš jį prikalbėjau nulipdyti man molinę figūrėlę, ir ant jos liko puikiausi jo pirštų atspaudai. – Heplas šyptelėjo, patenkintas savimi. – Šį rytą nuvežiau figūrėlę į Los Andželą ir perdaviau FTB valdybai. Ten patikrino atspaudus – ir štai ką sužinojau... – Jis nugėrė iš bokalo ir susijaudinęs pamojavo juo prieš savo nosį. – Tikrasis Chano vardas – Dežekas Bredšou. 1942 metais jį buvo nuteisę porai metų už narkotikų kontrabandą. Išėjęs iš kalėjimo, jis išvažiavo į Meksiką, ir FTB vyrukai buvo jį pametę. Po ketverių metų Chaną vėl buvo areštavę, kai jis perėjo sieną su dviem heroino lagaminais. Šį kartą jis gavo aštuonerius metus. Išėjusį FTB jį dar kažkiek sekė, tačiau Chanas užsiėmė visai teisėtu bizniu: atidarė keramikos parduotuvę. Federalinė policija žino jo "Keramikos mokyklą", ir vieną kartą ten jau darė kratą, tačiau jiems nepavyko surasti ką nors įtartina. Dabar įdomiausia šio pasakojimo dalis, kuri gali jus labiausiai sudominti: kalėjime Chanas susibičiuliavo su tokiu tipeliu Žanu Tuarmecu, kuris buvo patekęs taip pat už prekybą narkotikais. Į laisvę jie išėjo vienu metu. Tuarmeco asmuo man sukėlė įtarimą, ir aš paprašiau

parodyti jo fotonuotrauką. Ar nujaučiate, kas jis dabar?

– Kordesas?

Patvirtindamas Heplas linktelėjo galva.

– Taip, Kordesas iš "Muškietininkų klubo". Kaip jūs atspėjote?

– FTB žino, kad jis iš San Rafelo?

– Suprantama. Tačiau niekuo negali jo apkaltinti, viskas jam klojasi normaliai.

– Ar FTB nepasirodė keista, kad du kalėjimo paukšteliai susisuko sau lizdelį viename mieste?

– Iš pradžių jie sekė, tačiau nepavyko nustatyti, kad būtų koks nors ryšys tarp Kordeso ir Chano. Jie nė karto nebuvo susitikę nuo tada, kai atvažiavo į San Rafelą.

Pagalvojęs pasakiau:

– Man pranešė, kad Harisonas nusprendė pasitraukti iš politikos?

– Senas niekšas. Kridis sugebėjo jį nupirkti. – Heplas visa savo esybe demonstravo pasišlykštėjimą.

Jūsų laikraštis paskelbs apie tai publikai?

– Jokiu būdu! Mes neturime įrodymų, kad padaryta būtent šitaip. Taigi mieste neliko opozicijos, ir praeis nemažai laiko, kol vėl atsiras koks nors žmogus, kuris galėtų suvienyti nepatenkintuosius. Aš manau, kad senoji banda nesunkiai laimės rinkimus ir kriminalai mus valdys dar vieną kadenciją.

– O aš taip nemanau. Jūs girdėjote apie žmogžudystes "Baltojoje viloje"?

Heplas linktelėjo galva.

– Vargu, ar tai turi ką nors bendra su Kordesu ir Chanu.

– Tai sužinosime per keletą dienų. Dabar aš kaip tik ir bandau įminti šią mįslę. – Aš pritildžiau balsą: – Ar jūsų kontoroje yra patikimas seifas?

– Yra, – atsakė Heplas, šiek tiek nustebęs.

– Aš įsigijau vieną daikčiuką, kurį reikia patikimai paslėpti. Radau Bridžetos revolverį.

Paėmęs revolverį, Heplas pauostė jo vamzdį. Po to tiriamai pažvelgė į mane.

– Trisbis nužudytas šituo ginklu?

– Gali būti. Aš tai ir noriu išsiaiškinti.

– Ar nereikėtų jį perduoti policijai?

– Ne, policininkai gali jį pamesti, – nesutikdamas papurčiau galvą.

– Ar jūs žinote jo savininką?

– Man atrodo, – išsisukinėdamas atsakiau aš. – Bet tai dar

nereiškia, kad jis ir yra žudikas.

Heplas įsikišo revolverį į kišenę.

– Gerai. Aš tikiuosi, kad jūs žinote ką darot.

– Nesijaudinkite. Jeigu man pasiseks, jūs gausite įdomią medžiagą. Revolveris galbūt visos mįslės raktas.

– Kuo dar galiu būti jums naudingas?

– Neišeikite rytoj iš kontoros. Gali prireikti pagalbos, ir aš turiu žinoti, kad jus ten surasiu.

Jis pažvelgė į mane visai sunerimęs.

– Ar ne geriau, kad jūs su manimi pasidalintumėte savaisiais rūpesčiais, Brendonai? Jūs vaikštote per lūžtantį ledą.

– Mano pasakojimas būtų nepilnas. Aš sukūriau daug teorijų, bet teradau mažai faktų.

– Papasakokite man savo teorijas. Dar nežinia, ar mes kada susitiksime. San Rafele smalsuolius dažnai ištinka liūdnas finalas. Jeigu jus priverstų užsičiaupti visam laikui, visos jūsų pastangos bus veltui.

Aš jaučiau didelę pagundą papasakoti jam savo tyrinėjimo rezultatus, bet galų gale nusprendžiau to nedaryti. Norint nuversti tokį gigantą kaip Kridis, reikia nepaneigiamų faktų, o ne įtarimų, kokie pagrįsti jie bebūtų.

– Laukite rytoj mano skambučio, – pasakiau. – Tai viskas, ką aš galiu jums pažadėti.

– Jūsų valia. Bet čia nepasilikite nakvoti. Nuo čia iki artimiausio būsto ne mažiau kaip mylia, ir niekas nesužinos, jeigu jums kas nors atsitiks. Pernakvokite pas mane, o aš pergulėsiu ant kušetės.

Man vėl teko neigiamai atsakyti.

– Nesirūpinkite manimi, Heplai. Iki rytojaus man nieko neatsitiks, o po to laikas jau nevaidins jokio vaidmens.

– Kaip norite. – Jis trūktelėjo pečiais. – Visgi man atrodo, kad jūs rizikuojate. – Išsitraukė piniginę ir ištiesė savo vizitinę kortelę. – Čia mano namų telefonas. Iki aštuonių ryto aš būsiu namie, po to skambinkite į kontorą.

– Nepamirškite padėti revolverio į seifą.

– Aš jį ten nuvešiu dabar. Iki pasimatymo.

– Iki rytojaus.

– Tik būkite atsargus.

– Pasistengsiu.

Jis sėdo į mašiną ir, pamosikavęs atsisveikinimui, dingo tamsoje.

Keturioliktas skyrius

1

Aukštame danguje plaukė mėnulis, nubrėžęs sidabro brūkšnį per naktinę jūrą. Viešpatavo tyla, kurią drumstė tik tolimas automobilių gausmas ir bangų mūša.

Žvelgdamas į San Rafelo žiburius, jaučiausi velnioniškai vienišas. Gal turėjau sutikti su Heplo pasiūlymu ir važiuoti pas jį? Juk norinčiam suvesti su manimi sąskaitas ši bakūžė gali būti ideali vieta tokiam sumanymui įvykdyti.

Dešinėje ryškiai švietė "Keramikos mokyklos" langai – klestinti Chano įstaigėlė, arba, prisiminus jo tikrąjį vardą, Džeko Bredšou įstaigėlė. Galėčiau daug atiduoti, kad sužinočiau, kuo jis ten užsiiminėja.

Dabar jau žinojau paslaptingųjų degtukų dėžučių paslaptį, tačiau dar nežinojau, kas iš tikrųjų nužudė Šepį. Rytą turėjau baigti savąjį tyrinėjimą.

Visiškoje tamsoje perėjau visus kambarius ir patikrinau, ar visur gerai uždaryta. Miegas, kuris dar visai neseniai mane tiesiog vertė nuo kojų, dabar kažkur išgaravo, ir aš rūkiau, spoksodamas pro langą.

Staiga išgirdau, kad kažkas tyliai vaikšto verandoje. Taip sėlinti galėjo tik toks žmogus, kuris nenori, kad kas nors sužinotų jo kėslus.

Stovėdamas patamsyje ir įtemptai klausydamasis, aš greitai vėl išgirdau neaiškų šnaresį. Po to spragtelėjo spyna, ir durys pradėjo lėtai atsiverti.

– Nė iš vietos! – sušukau aš. – Dar žingsnis – ir aš šausiu!

– Lu?

– Velniai griebtų! – šūktelėjau ir uždegiau šviesą.

Tarpduryje su kelioniniu krepšiu rankoje stovėjo Margo, iš baimės išplėtusi akis.

– O, Lu! Tu mane mirtinai išgąsdinai!

– Tave?! O aš pats? Aš vos drebėti nepradėjau. Ką tu čia darai?

– Man buvo baisiai neramu, brangusis, ir nusprendžiau sugrįžti. Aš tiesiog negalėjau nusėdėti. Nuvažiavusi iki promenados, pasukau atgal ir laukiau tavęs mašinoje – ten, palmių šešėlyje. – Margo parodė ranka. – Ir užsnūdau. Aš nemačiau, kada išvažiavo policininkai, nuo šalčio nubudau prieš keletą minučių.

– Atleisk, kad išgąsdinau tave, bet aš taip pat rimtai nusigandau. Atvirai kalbant, pamaniau, kad išmušė mano paskutinioji

valanda.

– Man labai nemalonu, kad priverčiau tave jaudintis, Lu. Kai tu pradėjai šaukti savo siaubingu balsu, man irgi vos nepasidarė bloga.

Žaibiškai pripuolusi, ji apsivijo rankomis mano kaklą. Vos prisilietus jos jaunam stangriam kūnui, iš karto pajutau, kaip pradėjo daužytis mano širdis.

Aš sukaupiau visą valią ir švelniai ją atstūmiau.

– Gulkis į patalą, Margo, tu sužvarbai.

– Gerai, brangusis.

– Aš tik nusimaudysiu po dušu ir tuoj ateisiu pas tave, Margo.

Nulydėjau ją į miegamąjį, ir man nepraslydo pro akis, kad, nors ir būdama pasimetusi, kelioninio krepšio ji nepaleido iš rankų.

– Lu, tu man nepasakei, ko čia ieškojo policija?

– Policininkai liepė man nedelsiant nešdintis iš San Rafelo. Jie bijosi, kad netrukus galiu išaiškinti nusikaltimą.

Jos akys vėl išsiplėtė, ir, ištiesus ranką, ji palietė mano veidą.

– Tu išvažiuoji, Lu?

– Greičiausiai, taip. Jūsų klimatas kenkia mano sveikatai. Bet aš patenkintas, kad vis dėlto šį tą nuveikiau: man pavyko įminti tų paslaptingųjų degtukų mįslę.

– Nejaugi? Ir ką gi tu sužinojai? – Ji liko vien su marškinėliais, permatomais kaip stiklas, ir palindo po antklode.

– Degtukai – savotiškas apmokėtas čekis, kad galėtum gauti narkotikų. – Aš atsisėdau ant lovos krašto.

– Apie ką tu kalbi, Lu? Kokie narkotikai?

– Viskas labai paprasta. Kordesas ir Chanas jau seniai prekiauja narkotikais, ir juos gerai pažįsta federalinė policija. Jie jau sėdėję už savo darbelius. Jeigu dar sykį pateks į įstatymo saugotojų rankas, laisvės daugiau nematys. Tai suprasdami, jie parengė labai gudrų planą, kuris, kaip jiems atrodė, garantuoja absoliutų saugumą, yra visiškai patikimas. Įsikūrę turtingame mieste, jie iš vietinių verteivų gavo pinigų ir pradėjo patį teisėčiausią biznį – atidarė klubą ir keramikos parduotuvę. Chaną ir Kordesą sekė, tačiau jie pasistengė nuslėpti bet kokius ryšius. O iš tikrųjų šie seni draugeliai, kaip ir anksčiau, pardavinėjo narkotikus: Chanas tiekdavo nuodus, o Kordesas parūpindavo klientų. "Muškietininkų klubą" lankė tiktai turtingi žmonės, tarp jų ir narkomanai. Ten, pas Kordesą, jie įsigydavo degtukų, po to nuvykdavo pas Chaną, kur gaudavo narkotikų. Mainais už degtukus Chanas panaudotus degtukus grąžindavo Kordesui, o šis pagal jų kiekį atsiskaitydavo doleriais. Visi buvo patenkinti, ir niekas nereiškė

pretenzijų.

– Sunku patikėti, Lu!

– Ne taip sunku, kaip tau atrodo, Margo! Prekyba narkotikais – sunkus ir pavojingas biznis, Margo. Policija žino daugelį jų metodų. Kad nežlugtų jų pragaištingas biznis, Kordesas ir Chanas turėjo vertis per galvą ir sugalvoti kažką negirdėta, labai modernaus. Tačiau iki šiol jiems sekėsi. Chano parduotuvė – ideali vieta tokiems sandėriams: ten visada daug žmonių, o naktį prie pat jos užutėkiu gali priplaukti valtis. Štai kokie reikalai.

Aš išsitraukiau iš kišenės degtukų dėžutę.

– Kiekvienas klientas, ko gero, turėjo savo kodą, ir, be to, jį pažinojo iš matymo. Jeigu kas nors pamesdavo "suvenyrą", tai niekas kitas jau nebegalėdavo juo pasinaudoti. Žmogus tarsi nusipirkdavo sezoninį bilietą į pragarą. Šepis kažkokiu būdu sugebėjo gauti tokių degtukų ir už tai užmokėjo savo gyvybe.

– Tai Žakas buvo narkomanas? – su siaubu paklausė Margo.

– Visai įmanoma. Taip ar ne, bet jis žinojo, ką reiškia tas neįprastas suvenyras. Jis vos neišsidavė, kai aš uždegiau vieną iš tokių degtukų. Dar ko: juk jam bespoksant, dūmais pavirto galimybė gauti narkotikų.

Aš įsikišau degtukus į kišenę.

– Rytoj visa ši istorija bus užbaigta. Degtukus aš perduosiu į Los Andželą. Į kovos su narkomanija skyrių. Lai užsiima Kordesu ir visa jo kompanija.

– Bet tu juk neišvažiuosi, brangusis! – paklausė Margo, paliesdama mane už rankovės. – Aš taip norėčiau, kad tu pasiliktumei!

Aš nusišypsojau:

– Aš negaliu čia kiurksoti iki begalybės! San Franciske manęs laukia darbas, ten mano namai. Kodėl tu negalėtum važiuoti su manimi?

– Manęs tėvas neleis.

– Tu daug nori, Margo, ir būti laisva, ir naudoti tėvo dolerius. Pabandyki pamiršti juos, laikas pačiai užsidirbti pragyvenimui.

Staiga ji atsigulė ant nugaros, ir jos akyse užsidegė man jau pažįstama viliojanti ugnelė. Nenusirengdamas aš nuėjau į vonią. Ten, paleidęs vandenį, atsistojau prie uždarytų durų.

Aš laukiau ne daugiau, kaip dešimt sekundžių. Po to, atsargiai pravėręs duris, pažvelgiau į kambarį.

Margo stovėjo pasilenkusi prie krepšio. Pamačiau, kaip ji kažką iš ten išsitraukė ir pasikišo po pagalve. Nerimo ir baimės išraišką tarsi kažkas būtų šluote nušlavęs, ir ji lengviau atsiduso.

Staigiu judesiu aš atidariau duris ir įėjau į miegamąjį. Margo

tyliai riktelėjo ir, staiga atsigręžusi, įbedė į mane siaubo pilnas akis.

Nekreipdamas į ją dėmesio, puoliau prie lovos. Pagalvę, dar išsaugojusią jos galvos antspaudą, numečiau ant grindų: ant sniego baltumo paklodės gulėjo peilis geltonomis kriaunomis – toks, kokiu naudojasi šeimininkės, krapštydamos ledą iš šaldytuvo vonelių.

2

Kapų tyloje aš žvelgiau į Margo, kuri stovėjo sustingusi su savo permatomais trumpais marškinėliais.

– Nejaugi tu tikėjaisi, kad išvengsi bausmės? – negarsiai paklausiau aš. – Ir už žmogžudystę, kurią tu planavai įvykdyti šią naktį?

Paėmęs peilį į ranką, aš jį pakėliau prieš šviesą. Plonas galas buvo rūpestingai nusmailintas ir atrodė beveik kaip adata. Aš nejučia sudrebėjau, įsivaizdavęs, kad buvau per plaukelį nuo mirties.

– Tu viską gudriai sugalvojai, Margo, bet galų gale vis tiek suklupai, – pasakiau, nenuleisdamas nuo jos akių. – Tu buvai nuostabi aktorė, bet meluodama susipainiojai. Viskas ėjo kaip sviestu patepta, kol tu nepradėjai manęs įtikinėti, kad tie degtukai – Trisbio. Tu man papasakojai apie vakarienę, kurios iš tiesų nebuvo. Trisbis joje negalėjo dalyvauti, kadangi tuo metu linksminosi su naująja pažįstama, o Bridžeta jo tykojo namuose. Tai buvo grubus melas, Margo.

Staiga ji, lyg praradusi paskutines jėgas, susmuko ant kėdės, ir užsidengė rankomis veidą.

– Aš niekaip nepajėgiąu suprasti, kam tu mane apgyvendinai šiame bungale, – tęsiau. – Dabar man jau suprantama tokio nelaukto svetingumo priežastis: tu paprasčiausiai ėmeisi saugumo priemonių. Jeigu aš būčiau pernelyg priartėjęs, bandydamas atskleisti paslaptį, vienišame name būtų buvę lengviau susidoroti su manimi, negu kokioje nors kitoje vietoje. Nesuklydau?

Ji pakėlė galvą, jos veidas pasidarė numirėliškai baltas. Ji, kaip ir anksčiau, atrodė nepaprastai patraukli, bet jos grožis įgavo kažkokių pikta lemiančių bruožų.

– O šitą tu paruošei mūsų paskutiniajam susitikimui? – pasakiau, rankoje vartydamas peilį. – Kai tu laikai apglėbusi vyriškį, Margo, visai nesunku išsitraukti ginklą iš po pagalvės ir smogti jau truputį žemiau pakaušio. Štai kodėl Šepis buvo užmuštas žaibiškai, o Telma Kauzns mirė lėta kankinančia mirtimi. Juk

smūgį į stovintį žmogų apskaičiuoti kur kas sunkiau, negu į gulintį. Ar ne taip, Margo?

Ji beviltiškai papurtė galvą.

– Tu nieko nežinai, Lu! – Jos žodžiai pasipylė visai be ryšio ir be tvarkos. – Džekas šantažavo mane. Jis pavogė iš manęs degtukus ir pareiškė, kad negrąžins, kol aš jam neatsiduosiu. Jis bandė mane išprievartauti, o tada, aš, besigindama...

– Tuo niekas nepatikės, geriau sugalvotum ką nors sklandesnio. Šepis turėjo nemaža trūkumų, tačiau jis niekada nebuvo tiek puolęs, kad imtųsi šantažo. Galime susilažinti, kad viskas buvo kitaip. – Atsisėdęs ant lovos krašto, aš tęsiau toliau: – Tu buvai įsimylėjusi Trisbį, ir jis apsimesdamas demonstravo, kad tau atsako tuo pačiu. Abudu jūs švaistėte pinigus, kuriuos jam duodavo Bridžeta, todėl judu grynų ir neturėjote nė skatiko. Tavoji pamotė greitai pradėjo įtarinėti, kad dedasi negeri dalykai. Hameršaltas ar dar kas nors jai padėjo pasamdyti Šepį, kad šis sektų tave. Mano kompanionui šis uždavinys tikriausiai labai patiko: visur sekoti paskui tokią gražią moterį. Jis greitai pasidavė tavo kerams, ir tu nelikai jam skolinga. Jam nepasisekė, kad jis pastebėjo tą degtukų dėžutę. Jis pasiėmė juos, tačiau tu nusprendei juos susigrąžinti, kas bebūtų... Tu negali gyventi, reguliariai negaudama narkotikų porcijos. Štai todėl tu jį ir užmušei.

– Ne! – suriko ji. – Viskas buvo ne taip! Jis bandė mane išprievartauti!..

– O tu jau turėjai paruoštą peilį?

– Ne, ne! Tu turi tikėti manimi.

– Gerai, bet kokiu tikslu tu atvykai pas jį į viešbutį, rūpestingai užsimaskavusi, kad niekas nepažintų? Juodas perukas, dideli tamsūs akiniai, keisti drabužiai... Tu jauteisi esanti visiškai saugi, kai įviliojai jį į maudymosi kabiną. Viešbučio seklys pajuto, kad tu kažkokia netikra, bet aš per daug pasitikėjau savimi ir neįsiklausiau į jo žodžius. Tu nesunkiai paaiškinai Šepiui, kodėl apsirengusi kaip maskarade: jis suprato, kad Bridžeta neturėtų judviejų matyti kartu. Galiausiai jam buvo tikrai nusispjauti, kokios spalvos buvo tavo plaukai, kad tik gautų tai, ką žadėjo tavo gundantis žvilgsnis. Kai judu atėjote į maudymosi kabiną, tu jį užmušei. Po to, pastebėjusi, kad jis su savimi nepasiėmė degtukų, tu paėmei raktus ir nukeliavai į kambarį. Tu ten viską išpurtei, bet degtukų dėžutės taip ir nesuradai.

Sukryžiavusi rankas ant krūtinės, ji visa virpėjo.

– Aš nenoriu nieko girdėti. – pasakė ji. – Visa tai – prasimanymai ir melas!

– Deja, tai tiesa. Ir tai, ką aš papasakosiu toliau, taip pat tiesa. Tu sužinojai, kad tarp Trisbio ir Telmos Kauzns prasidėjo intrigėlė. Tu jam nusibodai, ir jis nutarė prasiblaškyti su kita mergina. Perskaičiusi laikraštyje, kad policija ieško moters, kuri buvo užėjusi pas Šepį, tu supratai, kad tau susidarė puiki galimybė supainioti seklius ir kartu pašalinti varžovę. Tu ją pažinojai, kadangi reguliariai lankei Chano parduotuvę, kur tave aprūpindavo narkotikais. Įtikinti, kad ji turi su tavimi vykti į pliažą, buvo visai nesudėtinga. Gal tu papasakojai, kad nori pasikalbėti apie Trisbį. Tu ją nusivedei į tą pačią maudymosi kabiną, kurioje prieš keletą valandų jau buvai nužudžiusi Šepį. Policija tuo metu iš pliažo jau buvo išprašiusi visus lankytojus, ir jūs buvote visiškai vienos. Tu smogei jai peiliu, ir palikai kabinoje. Kai aš atvažiavau pas tave, tu buvai ką tik sugrįžusi namo ir vos spėjai persirengti. Tu neblogai atlikai savo vaidmenį, net neprisiminusi, kad turėtum ko nors bijoti. Baimintis... Nerimauti... Likusi viena, tu pradėjai spėlioti, ar aš jau daug sužinojau. Dėl visa ko nusprendei paskambinti ir pasakei, kad Šepis nebuvo "Muškietininkų klube". Tada aš, kaip lengvabūdis vaikigalis, ir išsiplepėjau tau apie degtukus. Tu, veltui negaišdama laiko, atvažiavai pas mane į viešbutį, suradai juos ir pakeitei paprastais, tikėdamasi, kad aš nepastebėsiu skirtumo.

Ji vėl pradėjo įnirtingai purtyti galvą.

– Ne, Lu, tu esi neteisus! Prisiekiu, aš...

– Trisbis, žinojo, kad tu esi narkomanė. Be to, jis žinojo, kodėl tu galėjau užmušti Telmą. Ir tu pradėjai nuogąstauti, kad jis gali išduoti. Išgirdusi, kad Bridžeta bandė jį nušauti, nutarei pašalinti savo meilužį, tiesiog nužudyti jį, o kaltę už tai suversti pamotei. Pavogusi Bridžetos revolverį, nuvykai į "Baltąją vilą", kur nušovei Trisbį. Aš nežinau, ką pajutai, pamačiusi, kad pas mane pamiršai savo rankinuką su degtukais: turbūt puolei į paniką. Tada, matyt, ir nutarei pribaigti ir mane.

Dabar ji žvelgė į mane, visai neslėpdama savosios neapykantos.

– Aš nebijau tavęs, prakeiktas sekliūkšti! – kimiai šūktelėjo ji. – Tu nieko negalėsi įrodyti.

– Klysti. Teks atsakyti už keturių žmonių nužudymą.

– Mano tėvas niekuomet neleis to, – vos girdimai pasakė ji.

– Tėvas nepadės, Margo. Ir netgi parsidavėliška jūsų miesto administracija nebepajėgs tavęs užstoti.

– Aš nebijau tavęs! – dar sykį šūktelėjo ji, žybtelėdama akimis.

– Nesielki kvailai, Margo! – staiga pasigirdo švelnus lyg moteriškas balsas.

Kambaryje stovėjo Li Kridis, apsivilkęs juodu smokingu su balta kamelija atlapo kilputėje. Jo akiniai su kauliniais rėmais buvo pakelti ant kaktos, burnoje kyšojo rūkstantis cigaras.

– Apsirenki, – paliepė jis, – su šiais marškiniais tu atrodai kaip gatvės mergšė.

Tylomis pribėgusi prie spintos, Margo iš ten pasiėmė drabužius ir dingo su jais vonioje.

Šaltos Kridžio akys įsistebeilijo į mane. Tik dabar aš pamačiau, kad rankoje jis laiko revolverį.

Greitai iš vonios pasirodė Margo, tvarkydamasi suknelę.

– Tėvas neleis, kad kas nors tyčiotųsi iš manęs, – pasakė ji, vis dar sunkiai alsuodama. – Aš žinau, kad jis dėl manęs padarys viską.

Kridis su neįžvelgiamu veidu vaikščiojo pirmyn ir atgal po svetainę.

– Sėkis, – įsakė jis Margo, ranka parodydamas kėdę. Po to, pažvelgęs į mane, pridūrė: – Ir jūs taip pat.

Mes atsisėdome.

Toliau matuodamas kambarį savo griozdiškais žingsniais, Kridis pasakė:

– Bridžeta pranešė man, kad čia gyvena vyriškis. Aš atvažiavau pasižiūrėti. Tu nepateisinai mano vilčių, Margo. Beje, daugelis vaikų nepateisina tėvų vilčių. Aš per mažai dėmesio skyriau tavo auklėjimui, o apie pamotę neverta ir kalbėti: tai galutinai sugedusi moteris. Bet tai tavęs nepateisina. – Prisiartinęs prie jos, jis galų gale sustojo. – Aš girdėjau viską, ką sakė Brendonas. Tai tiesa?

Neatlaikiusi tėvo ledinio žvilgsnio, Margo nuleido galvą.

– Ne, suprantama, ne! – pasakė ji. – Jis meluoja!

– Tokiu atveju, kodėl tu po pagalve pasikišai peilį?

Ji ketino kažką atsakyti, tačiau staiga pakeitė savo sprendimą. Ji atrodė pasimetusi ir pasigailėtina, jos veidas prarado gaivumą ir grožį.

– Klausykis manęs atidžiai, Margo, – toliau tęsė Kridis, – aš kontroliuoju visą šitą miestą, vietinė policija daro viską, ką tik aš įsakau. Tu gali nesibijoti Brendono, jis čia bejėgis. Bet aš turiu žinoti tiesą, kad galėčiau teisingai numatyti savuosius veiksmus. Tu užmušei tą Šepį?

Supratusi, kad tolesnis išsisukinėjimas gali tiktai pakenkti, ji pasakė:

– Aš buvau priversta jį užmušti, tėveli. Kitos išeities nebuvo.

Jis kietai suspaudė lūpas, tačiau veidas ir toliau liko beaistris.

– Apie ką tu kalbi – "nebuvo kitos išeities"?
– Jis grąsino, kad apie Kordesą papasakos policijai. Aš negalėjau to leisti.
– Kodėl gi?
– Tu šito nesuprasi...
– Tu nori pasakyti, kad tu – narkomanė, o aš – ne? Taip?
– Taip.
– O ta moteris, Telma Kauzns? – Jis vėl pradėjo matuoti žingsniais svetainę.
– Aš buvau priversta tai padaryti, tėveli.
– O Trisbis?
Užmerkusi akis, ji susikryžiavo rankas ant krūtinės:
– Taip.
– Tu pakankamai kvailai gyvenai, Margo, – pasakė jis, žvelgdamas į šalį.
Ji sėdėjo nejudėdama, netardama nė žodžio.
– Ką gi, – tęsė Kridis, – kiekvienas turi teisę gyventi taip, kaip nori. – Priėjęs prie kėdės, jis netikėtai atsisėdo. – Man sunku patikėti, kad tu šitiek prikrėtei, Margo. Pažiūrėkime, ką tavo labui dar galima padaryti.
Palinkusi į priekį, ji su tokia jėga suspaudė kumštelius, kad net pirštų krumpliai pabalo.
– Juk tu neleisi, kad mane įkištų į kalėjimą?
– Ne, to niekada nebus.
Atsistojęs jis nuėjo prie lango ir susimąstęs žvelgė į jūrą. Slogią tylą ardė tik neramus Margo alsavimas. Aš tylomis stebėjau juodu, net nebandydamas įsikišti ar ko nors griebtis: Kridis nepaleido iš rankų revolverio.
Praėjo keletas minučių, kol jis galop pasakė:
– Tu, Margo, turi nedelsdama palikti San Rafaelą. – Išsitraukęs iš kišenės pluoštą banknotų, Kridis numetė juos dukrai ant kelių. – Pinigai tau bus reikalingi, pasiimk. Važiuoki pas tetą ir pasistenk nors ten elgtis padoriai. Pasiimki Brendono mašiną, ji – prie namo. Išvažiuoki iš čia trumpiausiu keliu, per kalnus. Tu supranti mane?
– Ei, vieną minutę... – norėjau įsiterpti, bet Kridis atsuko į mane revolverį.
– Nutilkite! – šūktelėjo jis. – Nesuteikite man pagrindo jus nušauti. Tai atimtų iš manęs daugelį rūpesčių. – Nenuleisdamas revolverio, jis pasuko galvą į Margo: – Tu supratai, ką aš pasakiau?
Ji linktelėjo galva.

– Tada paskubėki.

– Tu viską sutvarkysi, tėveli?

– Dėl šito nesirūpink. Imki Brendono mašiną ir tuoj pat išvažiuok. Aš jam sumokėsiu už mašiną. Tikiuosi, kad tavo naujasis gyvenimas atneš tau daugiau laimės, negu šis.

Nebesiklausydama, ką kalba tėvas, Margo žiūrėjo į mane triumfuodama. Po to išbėgo iš svetainės, ir po keletos sekundžių suurzgė manojo biuiko motoras.

– Jūs apgavote Margo, pasiųsdamas ją į mirtį! – sušukau aš Kridžiui. – Jūs ne tėvas, jūs netgi ne žmogus! Jūs neturite teisės taip elgtis su jos gyvybe! Tai daryti gali tiktai teismas.

– Kridžio dukra negali pūti kalėjime, – trumpai metė jis, įsikišdamas revolverį į kišenę.

Aš išbėgau iš namo.

Po palmėmis stovėjo didžiulis juodas Kridžio kadilakas. Sėdau už vairo ir puoliau vytis biuiką.

3

Margo sparčiai tolo. Kiek tik turėdamas jėgų, aš spaudžiau akceleratoriaus pedalą.

Mašina kaukė ir kratėsi.

Margo pralėkė pro savo namus, ir aš nusikeikiau: ji net nepagalvojo užlėkti pasiimti savo daiktų. Gal pastebėjo, kad ją persekioja kadilakas.

Margo skubėjo į kalnus.

Staiga iš šoninio kelio pasirodė didžiulė policijos mašina. Aš vos neįsirėžiau jai į užpakalį. Sunkioji mašina metėsi į priekį ir, džerškėdama posūkiuose, puolė vytis biuiką.

Atsitiko tai, ko aš bijojau: kelių patrulis, atpažinęs mano mašiną, skubėjo įvykdyti įsakymą. Buvo jau tamsu, kad įžiūrėtų, jog už vairo sėdi moteris, o ne aš. "Faraonai" buvo įsitikinę, kad tai aš lakstau po miestą.

Aišku, Kridis žinojo, kad Ketčenas suplanavo, kaip mane sunaikinti, jeigu laiku nedingsiu iš San Rafaelo. Gali būti, kad net jis pats buvo šio plano iniciatorius. Ir puikiai suprato, kad kalnų kelyje jos laukia tik vienas galas. Kridis vengė teismo ir viešumo, liudininkų parodymų, o nepaklusniai dukrai tai buvo geriausia išeitis.

Aš jau niekaip nebegalėjau sutrukdyti rengiamos žmogžudystės, tačiau lyg maniakas sekiau iš paskos. Girdėjau, kaip atkakliai staugė policijos sirena, ir posūkiuose mačiau abiejų mašinų ži-

bintų šviesas.

Kai kelias pradėjo staigiai kilti į kalnus, aš sustojau, nes toliau juos sekti jau nebebuvo jokios prasmės. Pamačiau, kaip dar viename posūkyje pasirodė biuikas; persekiotojai lipo jai ant kulnų, policijos mašina nuo jos buvo gal per dvidešimtį jardų. Margo lėkė serpantinu, kiekvieną sekundę rizikuodama nugarmėti žemyn. Ji lėkė pasiutusiu greičiu, ir netrukus viskas buvo baigta – ilgi balti priekinių žibintų spinduliai, tarsi gigantiško vabzdžio žnyplė, nupuolė į juoduojančią bedugnę. Gal akimirksnį man pasivaideno, kad mašina toliau lekia oru horizontalia plokštuma. Išgirdau širdį draskantį Margo klyksmą, ir automobilis, persivertęs ore, nukrito į bedugnę...

Lėtai nuvažiavau į San Rafaelą.

– Frenkai, seni, – paskambinau iš pirmo pasitaikiusio telefono automato Heplui, – aš gyvas, bet žiauriai pavargau. Ar jūsų namuose neatsirastų viskio? Mums reikia pasikalbėti...

Dž. H. Čeizas. Suvenyras iš "Muškietininkų klubo".
Leido ELPUKA SL 1268 Užs. Nr. 118
Tiražas 10000 egz.
Spausdino Standartų spaustuvė, Dariaus ir Girėno 39, 2038 Vilnius